

MIERS KRISTŪ

Džeralds un Šantala Klingbaili

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2021. GADA 3. CETURKSNIM

MIERS NEMIERA PILNAJIEM

Lidojums bija parasts līdz brīdim, kad kapteinis no pilota kabīnes paziņoja, ka lidmašīnai būs jāpārvar liela vētra. “Lūdzu, piesprādzējieties. Mums būs interesants lidojums,” balss no kabīnes paziņojuma noslēgumā teica.

Drīz pēc tam lidmašīna sāka spēcīgi drebēt, mēģinot izbaukt cauri vētrai. Atvērās konteineri virs galvas, cilvēki sēdēja sastinguši savos krēslos. Pēc kādas īpaši spēcīgas kratīšanās kāds aizmugurē iekliedzās. Dažiem prātā uzzibsnīja doma, ka lidmašīnai ir norauts spārns un tā krīt zemē. Visi pasažieri bija saspringti un nobijušies. Visi, izņemot mazu meitenīti, kas sēdēja ekonomiskās klases pirmajā rindā. Viņa bija aizņemta, zīmējot uz atvērtā galdiņa savā priekšā. Šad un tad viņa paskatījās ārā pa mazo lodziņu uz iespaidīgākajiem zibens uzplaiksnījumiem un turpināja mierīgi zīmēt.

Pēc tam, kad likās, ka ir pagājusi puse mūžības, lidmašīna beidzot nolaidās galamērķī. Pasažieri priecājās un aplaudēja – tik pateicīgi un atviegloti viņi bija, ka ir atkal uz zemes. Mazā meitene bija sakārtojusi savu somu un gaidīja, kad cilvēki izkāps no lidmašīnas. Viens no ceļotājiem pajautāja, vai viņai nebija bail. Kā gan viņa varēja būt tik mierīga tik lielas vētras laikā, kad lidmašīna tik ļoti drebēja?

“Man nebija bail,” mazā meitene pārsteigtajam vīrietim teica. “Mans tētis ir pilots, un es zināju, ka viņš mani ved mājās.”

Nemiers un bailes bieži iet roku rokā. Dzīve pasaulē, kas lielāko daļu cilvēku nodarbina 24 stundas diennaktī, var ienest mūsu dzīvē nemieru un bailes. Kurš gan reizēm necinās ar bailēm, satraukumu, šausmām par to, ko nesīs nākotne? Pagātne ir aiz muguras, tagadne ir šobrīd, bet nākotne ir pilna ar jautājumiem, un šajā nestabilajā pasaulē atbildes var arī nebūt tādas, ko mēs gribam dzirdēt. Mēs raizējamies, vai spēsīm iekļauties termiņos, nosegt īres vai studiju maksu, vai mums izdosies saglabāt laulību nākamajā vētrā. Mēs domājam, vai Dievs turpinās mūs mīlēt, ja mēs atkal un atkal Viņu “pievilsim”.

Šajā ceturksnī mēs tiksīm galā ar dažām no šīm bailēm. “Miers Kristū” nav tikai nosaukums Bībeles izpētes materiālam vai aizraujošs logo evaņģēlizācijas kampaņai vai telts sanāksmei. Miers Kristū ir atslēga tādas dzīves apsolījumam, ko Jēzus ir apsolījis Saviem sekotājiem: “Zaglis nāk vienīgi, lai zagtu, nokautu un nomaitātu. Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība.” (Jņ 10:10)

Strādājot pie šī materiāla, tā autori pēkšņi aptvēra visaptverošo miera jēdzienu Bībelē. Miers savienojas ar glābšanu, ar žēlastību, radišanu, sabatu, mūsu izpratni par mirušo stāvokli, Jēzus drīzo nākšanu un vēl daudz ko vairāk.

Kad Jēzus aicināja mūs nākt un atrast mieru Viņā (Mt 11:28), Viņš uzrunāja ne tikai Savus mācekļus vai pirmkristiešu draudzi. Viņš redzēja arī visas nākamās grēka nomocītās, nogurušās, pastāvīgā cīņā izsmeltās paaudzes, kurām būs nepieciešams miera avots. Mācoties katras nedēļas tēmu šajā ceturksnī, atcerieties iet pie Viņa un atrast Viņā mieru. Galu galā mūsu Debesu Tēvs kontrolē visu un ir gatavs droši aizvest mūs mājās.

Šantala un Džeralds Klingbaili (Gerald and Chantal Klingbeil) dzīvo starpkultūru laulībā un strādā kā komanda. Šantala, Elenas Vaitas mantojuma centra direktora vietniece, nāk no Dienvidāfrikas, bet Džeralds, "Adventist Review" redaktora vietnieks un Vecās Derības un seno Tuvo Austrumu pētījumu profesors Endrjūsa Universitātē, ir dzimis un audzis Vācijā.

Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts
un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

DZĪVE

24/7 SABIEDRĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 2:1–3, Jer 45:1–5, 2Moz 20:11, 2Sam 7:12, Mk 6:30–32, 1Moz 4:1–17.

ATMIŅAS PANTS:

“Mana dvēse ilgojas un tvīkst pēc Tā Kunga pagalmiem, mana sirds un mana miesa skaļi gaviļē pretī dzīvajam Dievam.” (Ps 84:3)

Tik, tak, tik, tak, tik, tak. Pulkstenis tikšķēja bez apstājas un bez žēlastības. Bija palikušas tikai divas stundas līdz sabata sākumam. Marija nopūtās, pārlaižot acis pār mazo dzīvoklīti. Bērnu rotaļlietas vēl joprojām mētājās dzīvojamajā istabā, virtuve bija nesakopta. Jaunākā meita Sāra gulēja gultā ar drudzi, un rīt viņa bija piekritusi kalpot draudzē kā sagaidītāja, kas nozīmēja, ka viņai jānodas prom no mājām 30 minūtes pirms ierastā laika. “Kā es gribētu rīt atrast kādu mierīgu brīdi,” viņa sirds ilgās iedomājās.

Tajā laikā Marijas vīrs Džošs pilsētas otrā galā stāvēja rindā, lai samaksātu par ģimenes iknedēļas pārtiku. Satiksme atkal bija murgs. Rinda bija gara. Likās, ka visi bija nolēmuši iepirkties tieši tagad. “Man ir vajadzīga atpūta, es nevaru vairs to izturēt,” Džošs iekšēji žēlojās. “Dzīvei vajadzētu būt kaut kam vairāk.”

Mūsu dzīves pārvalda steigas stundas, darba laiks, ārstu vizītes, virtuālās sarunas, iepirkšanās un skolas mācības. Vai mēs izmantojam sabiedrisko transportu vai mazu skūterīti, vai arī sēžam pie busiņa stūres, lai izvadātu ģimenes locekļus, pastāvīgā nodarbinātība ar šīs pasaules lietām draud noslīcināt to, kas patiešām ir svarīgs.

Kā mēs atrodam mieru drūzmas un burzmas vidū?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. jūlijā.

Izsmelti un noguruši

Izlasi 1Moz 2:1–3. Kāpēc Dievs radīja atpūtas dienu, pirms vispār kāds bija noguris?

Pat pirms cilvēce izvēlējās spriedzes pilnu dzīvi, Dievs nolika ceļa zīmi, dzīvu veidu, kā aktivizēt mūsu atmiņu. Šī diena būs laiks, lai apstātos un brīvi baudītu dzīvi; diena, kad būt, nevis darīt, diena, kad īpaši svinēt dzīves, dabas, zāles, gaisa, ūdens, cilvēku un – pāri visam – visu labumu Radītāja dāvanu.

Tas nebija vienreizējs uzaicinājums, kas izbeidzās līdz ar izraidīšanu no Ēdenes. Dievs gribēja pārlicināties, ka uzaicinājums izturēs laika pārbaudi, un tā Viņš jau no paša sākuma ieauda sabata atpūtu laika audumā. Aicinājums uz mierpilnu radības svinēšanu katru septīto dienu pastāvēs vienmēr.

Kāds varbūt domā, ka ar visām laikietilpīgo darbu atvieglojošajām ierīcēm mums vajadzētu justies mazāk fiziski nogurušiem nekā cilvēkiem pirms divsimt gadiem. Bet patiesībā šķiet, ka atpūtas ir par maz arī mūsdienās. Pat tie brīži, kad nestrādājam, tiek pavadīti emocionāli izsmeļošās aktivitātēs. Vienmēr liekas, ka mēs esam kaut kur aizmurgurē, jo, lai arī cik daudz mums izdotos paveikt, arvien būs ko darīt.

Pētījumi arī parāda, ka mēs mazāk guļam un daudzi cilvēki ir lielā kofeīna atkarībā, lai turpinātu darboties. Lai gan mums ir ātrāki mobilie telefoni, ātrāki interneta savienojumi, šķiet, ka mums vēl joprojām nav pietiekami laika.

Ko šie panti māca par to, kāpēc atpūsties ir svarīgi? Mk 6:31, Ps 4:8, 2Moz 23:12, 5Moz 5:14 un Mt 11:28.

Dievs, kas mūs ir radījis, zināja, ka mums vajadzēs fizisku atpūtu. Viņš iebūvēja ciklus laikā – nakti un sabatu, lai sniegtu mums fiziskas atpūtas iespēju. Jēzus kā mūsu dzīves Kunga atzīšana ietver nopietnu atbildības uzņemšanos, lai atvēlētu laiku atpūtai. Galu galā sabata bauslis nav tikai ierosinājums. Tas ir bauslis!

Kā ir ar tavu saspringto dzīvi? Ko tu vari darīt, lai gan fiziski, gan garīgi labāk piedzīvotu atpūtu, ko Dievs vēlas mums sniegt?

Iztukšoti

Miega trūkums un spēku izsīkums fiziskas pārslodzes dēļ ir reāla problēma. Vissatraucošākais tomēr ir tas, ka mēs “emocionāli iztukšojamies”. Kad miega trūkumam tiek pievienots emocionāls pārbaudījums, mēs varam zaudēt drosmi.

Šķiet, ka Jeremijas rakstvedis Baruhs pēdējo vētraiņo Jeruzālemes gadu laikā pirms haosa, ciešanām un posta, kas sekoja pilsētas iznīcināšanai, iebrūkot babiloniešiem, bieži jutās līdzīgi.

Izlasi Jer 45:1–5. Uzraksti Baruha emocionālās veselības diagnozi. _____

Vai vari iedomāties, kāda būtu sajūta, ja Dievs sūtītu tev personīgi adresētu vēsti? Baruhs saņēma vēsti tieši no Dieva troņa istabas (Jer 45:2). Mums ir pateikts, ka tas notika “Jūdas ķēniņa Jojakīma ceturtajā valdīšanas gadā” ap 605. vai 604. gadu p. m. ē. Jer 45:3 ir labs kopsavilkums tam, kā cilvēki jutās, kad viņi bija iztukšojušies.

No visa tā, ko mēs zinām no Bībeles par šo laika periodu, ir skaidrs, ka Baruha sūdzības nebija virspusējas vaimanas. Viņam bija labs iemesls, lai justos zaudējis drosmi un emocionāli iztukšots. Notika daudz sliktu lietu, un bija sagaidāmas vēl citas.

Kā Dievs reaģēja uz Baruha sāpēm? Izlasi Jer 45:4, 5. _____

Dieva reakcija uz Baruha īstajām sāpēm atgādina mums par faktu, ka Dieva izmisumam un sāpēm vajadzētu būt daudz lielākām. Viņš bija uzbūvējis Jeruzālemi; Viņš gatavojās to nolīdzināt; Viņš bija iestādījis Israēlu kā vīnadārzu (Jes 5:1–7); Viņš gatavojās to izraut ar saknēm un aizvest gūstā. Ne jau to Kungs bija gribējis Savai tautai, bet tam bija jānāk, jo tauta pret Viņu bija sacēlusies.

Taču Baruha tuneļa galā bija gaisma. Dievs gribēja pasargāt Baruha dzīvību, par spīti gūstam, iznīcībai un zaudējumam.

Izlasi vēlreiz Dieva vārdus Baruham. Kādu vispārīgu vēsti mēs varam no tiem paņemt sev? Tas ir, ko tas mums stāsta par to, ka Dievs ir mums blakus, lai arī kāda ir mūsu situācija? _____

Atpūtas definīcija Vecajā Derībā

Ir skaidrs, ka mums visiem ir vajadzīga atpūta, tieši tāpēc šī tēma atrodama viscaur Bībelē. Lai gan Dievs mūs radīja aktīvai dzīvei, atpūtai ir jābūt tai, kas šo aktivitāti aptur.

Piemēram, Vecajā Derībā ir vairāki jēdzieni, kas apzīmē atpūtu. Dieva atpūtas apraksts 1Moz 2:2, 3 par septītās dienas radīšanu izmanto ebreju valodas vārdu “shabbat” (“lai pārtrauktu darbu, atpūstos un paņemtu brīvdienu”), kas ir lietvārda “sabats” darbības vārda forma. Tas pats vārds izmantots 2Moz 5:5, lai izteiktu cēloni, un tas ir iztulkots kā “atturēt no darba”.

Atsauce uz Dieva atpūtas aktivitāti septītās dienas sabbatā ceturtajā bauslī izteikta ar darbības vārda formu “nuakh” (2Moz 20:11, 5Moz 5:14). Darbības vārds tulkots kā “snaust” (Īj 3:13) vai, vēl tēlaināk, “apstājās uz vietas”, runājot par derības šķirstu 4Moz 10:36. 2ķēn 2:15 atzīmē, ka Elijas gars “dus” uz Elīšas.

Cita svarīga darbības vārda forma ir “shagat” (“būt atpūtā, dot atvieglojumu, būt klusam”). Tas izmantots Joz 11:23, kur tas apraksta zemes atpūtu no kara pēc Jozuas sākotnējiem iekarojumiem. Šis jēdziens bieži parādās Jozuas un Soģu grāmatās, lai norādītu uz “mieru”.

Darbības vārds “raga” arī ir izmantots, lai norādītu uz mieru. Brīdinājumos pret nepaklausību 5Moz grāmatā Dievs saka Israēlam, ka viņi neatradīs mieru gūstā (5Moz 28:65). Tas pats darbības vārds arī atklāts nosacījuma formā Jer 50:34, aprakstot Kunga spēju nodrošināt mieru.

Izlasi 5Moz 31:16 un 2Sam 7:12. Par kādu dusēšanu šeit ir runa? _____

Abi panti izmanto idiomātiskus izteicienus ar darbības vārdu “shakab”, kas burtiski nozīmē “apgulties, gulēt”. Dieva derībā ar Dāvidu Dievs apsola nākamajam Israēla ķēniņam: “Kad tavs laiks būs piepildījies un tu dusēsi līdz ar saviem tēviem, tad Es uzcelšu tavu dzimumu pēc tevis.” (2Sam 7:12)

Šis garais (un nepilnīgais) saraksts ar dažādiem ebreju vārdiem, kas apzīmē “atpūtu”, nav saistīts ar vienu vai diviem īpašiem vārdiem. Mēs atpūšamies individuāli un kolektīvi. Atpūta mūs ietekmē fiziski, sociāli un emocionāli, un tā neattiecas tikai uz sabbatu.

Nāve noteikti ir ienaidnieks un kādu dienu tiks iznīcināta. Lai arī cik ļoti mums pietrūkst aizgājēju, kāpēc ir mierinoši zināt, ka vismaz tagad viņi atpūšas? _____

Atpūta Jaunajā Derībā

Vārda “atpūta” darbības vārda forma, kas bieži atrodama Jaunajā Derībā, ir “anapauo” (“atpūsties, relaksēties, atjaunoties”). Tas izmantots vienā no Jēzus slavenākajiem citātiem par mieru Mt 11:28: “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jums došu atpūtu.” (NKJV) To var attiecināt uz fizisku atpūtu (Mt 26:45). Vēstules korintiešiem noslēgumā Pāvils izsaka savu prieku par draugu ierašanos, kas atspirdzināja viņa garu (1kor 16:18).

Vēl viens darbības vārds, kas norāda uz atpūtu, ir “hēsychazo”. Tas apraksta mācekļu sabata atpūtu, Jēzum dusot kapā (Lk 23:56). Bet tas ir arī izmantots, lai aprakstītu klusas dzīves dzīvošanu (1Tes 4:11) un var norādīt, ka kādam nav iebildumu un līdz ar to viņš klusē (Apd 11:18).

Ebr 4:4, kur aprakstīta Dieva radības atpūta septītajā dienā, izmantots grieķu valodas darbības vārds “katapauo” (“panākt pārtraukumu, atnest mieru, atpūsties”), atbalsojot Vecās Derības tulkojumu grieķu valodā – Septuagintu. Interesanti, ka šis darbības vārds visvairāk Jaunajā Derībā parādās Ebr 4. nodaļā.

Izlasi Mk 6:30–32. Kāpēc Jēzus teica Saviem mācekļiem, lai viņi nāk malā un atpūšas, kaut arī viņiem tobrīd bija tik daudz misijas iespēju? Domājot par šo jautājumu, izlasiet plašāku kontekstu Mk 6. nodaļā. _____

“Nāciet vieni paši savrup .. un atpūtiesiet maķenīt” (Mk 6:31) nav formulēts kā aicinājums. Tas izteikts pavēles formā, kā rīkojums. Jēzus ir noraižējies par Saviem mācekļiem un viņu fizisko un emocionālo labklājību. Viņi bija tikko atgriezušies no grūta misijas ceļojuma, kura laikā Jēzus bija viņus izsūtījis pa diviem (Mk 6:7). Mk 6:30 apraksta viņu sajūsmas pilno atgriešanos. Viņu sirdis droši vien bija pilnas. Viņi gribēja līdzdalīt Jēzum savas uzvaras un neveiksmes. Tomēr Jēzus apstādina viņus, vispirms aicinot viņus atpūsties. Marks iekļauj paskaidrojumu: “Jo daudz bija, kas nāca un gāja, un tiem nebija vaļas ne ēst.” (Mk 6:31) Būt pārslogotiem un pārāk aizņemtiem Dieva darbā ir patiesi izaicinājums arī mācekļiem. Jēzus atgādina mums, ka ir jāsargā veselība un emocionālā labklājība, regulāri iepļānojot atpūtas brīžus.

Kā jūs varat palīdzēt savam mācītājam, draudzes vecākajam vai jebkuram citam, kas varētu būt izdedzis, darot Kunga darbu? Ko tu varētu darīt, lai viņu uzmundrinātu un palīdzētu šim cilvēkam atrast mieru? _____

Tekulis un bēgulis

Izlasi 1Moz 4:1–12. Kas padarīja Kainu par “tekuli un bēguli” virs zemes (1Moz 4:12)?

Bībeles pants tieši nepasaka, kāpēc Dievs pieņēma Ābelu un viņa upuri, bet nepieņēma Kainu un viņa upuri (1Moz 4:4, 5). Bet mēs zinām, kāpēc. “Kains Dieva priekšā nāca kurnēdams un savā sirdī neticēdams apsolītajam Upurim un upuru pieņemšanas vajadzībai. Viņa ziedojums neizteica nekādu grēku nožēlu. Viņš domāja līdzīgi daudziem citiem šodien, ka tā būtu sava nespēka atzīšana, ja tas visos sīkumos ievērotu Dieva norādījumus un savu izglābšanu darītu atkarīgu vienīgi no ticības apsolītā Pestītāja salīdzinošajam darbam. Kains gribēja rīkoties patstāvīgi. Viņš pie Dieva gribēja nākt ar savu paša nopelni.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 72. lpp.)

Kad Dievs pateica, ka Kains būs “tekulis un bēgulis” virs zemes, tas nenozīmēja, ka viņš par tādu tika pataisīts. Drīzāk tās bija viņa grēcīgās rīcības un nepaklausības sekas. Nespēdams atrast mieru Dievā, Kains atklāja, ka viņš nevar to atrast nevienā citā veidā, vismaz ne patiesu mieru.

Ebreju valodas vārdu, kas tulkots kā “uzlūkoja” (1Moz 4:4), varēja tulkot arī kā “skatījās cieši, rūpīgi pārdomāja”. Dieva rūpīgā un ciešā skatiena fokuss nav tik daudz upuris, cik upurētāja attieksme. Tas, ka Dievs atmeta Kaina augļu upuri, nav kaprīza Dieva patvaļīga rīcība. Drīzāk tā apraksta rūpīgu pārdomu un upura pienesēja rakstura, attieksmes un motivācijas izsvēršanas procesu. Tas ir labs izmeklēšanas tiesas piemērs.

Izlasi 1Moz 4:13–17 un apraksti Kaina reakciju uz Dieva spriedumu. _____

Kad mēs mēģinām aizbēgt no Dieva klātbūtnes, mēs kļūstam nemierīgi. Ilgas pēc dievišķās žēlastības mēs mēģinām aizpildīt ar lietām, cilvēku attiecībām vai pārlietu aizņemtu dzīvesveidu. Kains sāka veidot dinastiju un pilsētu. Abi ir izcili sasniegumi un runā par apņēmību un enerģiju, bet, ja tā ir bezdievīga dinastija un dumpīga pilsēta, pūles nav tā vērtas.

Pat ja mēs beigās ciešam savu grēku sekas (kā jau tas vienmēr notiek), kā mēs varam mācīties pieņemt piedošanu par šiem grēkiem, kas mums pieejama, pateicoties krustam?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Pēc rakstu mācītāju domām, reliģijas būtība slēpās pastāvīgā trauksmainā darbībā. Lai parādītu savu lielo dievbijību, viņiem bija nepieciešama kāda ārēji redzama darbošanās. Tādā veidā viņi atšķīra savas dvēseles no Dieva un cēla savu pašpaļāvību. Tās pašas briesmas draud arī šodien. Kad pieaug aktivitāte un cilvēki gūst sekmes kādā Dieva uzticētā darbā, draud briesmas paļauties uz cilvēku plāniem un metodēm. Rodas tieksme mazāk lūgt un mazāk ticēt. Mums, tāpat kā mācekļiem, draud briesmas pazaudēt no redzesloka apziņu, ka esam atkarīgi no Dieva, un mēģināt iegūt pestīšanu ar saviem darbiem. Bet mums pastāvīgi jāraugās uz Jēzu, saprotot, ka tas ir Viņa spēks, kas dara darbu. Nopietni pūloties glābt pazudušos, mums jāatrod laiks pārdomām, lūgšanām un Dieva Vārda pētišanai. Vienīgi ar daudzām lūgšanām darīts un Kristus nopelna svētīts darbs dos vēlamās rezultātus.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 362. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pastāvīgais spiediens būt lietas kursā, būt pieejamam (fiziski vai virtuāli) visu laiku un cenšanās dzīvot saskaņā ar ideāliem, kas nav ne reālistiski, ne Dieva doti, var padarīt cilvēku emocionāli, fiziski un garīgi slimu. Kā tava draudze var kļūt par atvērtu vietu izsmeltiem, nogurušiem cilvēkiem, kas ilgojas pēc miera?

2. Vai ir iespējams būt pārāk aizņemtiem, arī darot Dieva darbu? Padomājiet par Jēzus un Viņa mācekļu stāstu Mk 6:30–32 un pārrunājiet Bībeles izpētes grupā, kā to attiecināt uz mūsu laiku.

3. 1899. gadā tika pārspēts ātruma rekords. Kāds ar automašīnu bija sasniedzis 63 km/h un izdzīvojis, lai par to pastāstītu! Mūsdienās, protams, mašīnas brauc daudz ātrāk. Un mūsu mobilo telefonu procesori ir daudz ātrāki nekā visātrākie lieli datori iepriekšējā paaudzē. Arī gaisa ceļojumi ir ātrāki nekā pagātnē, un tie kļūst arvien ātrāki. Gandrīz viss mūsdienās tiek darīts ātrāk nekā kādreiz, un tomēr mēs joprojām jūtamies steigā un bez pietiekamas atpūtas. Ko tam vajadzētu liecināt par cilvēka dabu, un kāpēc Dievs uzskatīja atpūtu par tik svarīgu, ka to iekļāva pat Savā bauslī?

4. Pakavējies vairāk pie domas, ka sabata atpūta tika iecelta jau Ēdenē pirms grēkā krišanas. Ko šai teoloģiski interesantajai patiesībai vajadzētu mums stāstīt par to, ka atpūta bija vajadzīga pat bezgrēcīgā, pilnīgā pasaulē?

NEMIERA PILNI UN DUMPĪGI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

4Moz 11:1–33, 4Moz 12:1–13, 4Moz 13:27–33, 4Moz 14:1–23, 1kor 10:1–11, 4Moz 14:39–45.

ATMIŅAS PANTS:

“Un viss tas viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši pie laika beigām.” (1kor 10:11)

Gadsimtiem ilgi daudzi cilvēki ir ziņojuši par suņu un citu mājdzīvnieku dīvainu, nemierīgu uzvedību pirms lielām zemestrīcēm.

Mūsdienās zinātnieki ir atklājuši, ka dzīvnieki spēj sajust pirmos zemestrīces seismiskos viļņus – spiediena vilni, kas nāk pirms otrā kratīšanas viļņa. Iespējams, ka tas izskaidro, kāpēc dzīvnieki uzvedas nemierīgi vai apjukuši, tieši pirms zeme sāk drebēt. Daži dzīvnieki, piemēram, ziloņi, var uztvert zemas frekvences skaņu viļņus un vibrācijas, ko cilvēki vispār nespēj dzirdēt.

Dažas minūtes pirms 5,8 baļļu stiprās zemestrīces 2011. gada 23. augustā Vašingtonā daži no Smitsonijas institūta nacionālā zoodārza dzīvniekiem sāka uzvesties dīvaini. Starp tiem bija lemuri, kas sāka skaļi kliegt apmēram 15 minūtes pirms zemes drebēšanas.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim dažus piemērus dīvainam cilvēku nemieram, ko izsauca nevis gaidāma dabas katastrofa, tāda kā zemestrīce, bet drīzāk kritušo cilvēku grēcīgums, negūstot atdusu tajā, ko Kristus piedāvā visiem, kas nāk pie Viņa ticībā un paklausībā.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. jūlijā.

Nemiera pilns tuksnesis

Ceļā no Sinaja uz Kānaānu Israēla tauta droši vien jutās nemiera pilna un nelaimīga. Kopš došanās prom no Ēģiptes bija pagājis vairāk nekā gads (4Moz 1:1). Viņi bija gatavi ieiet Apsolītajā Zemē. Viņi bija saskaitīti un saorganizējušies. Viņi bija bijuši liecinieki neticamai dievišķai atklāsmei un skaidrām Dieva klātbūtnes zīmēm. Tomēr pirmajā vietā, kur viņi apmetās pēc aiziešanas no Sinaja, viņi ierodas ar sūdzībām.

Izlasi 4Moz 11:1–15. Par ko israēlieši šeit sūdzas? _____

Israēlieši alkst pēc Ēģiptes gaļas, gurķiem, melonēm, lokiem, sīpoliem un ķiplokiem. “Kas mums dos ēst gaļu? Mēs atceramies tās zivis, ko mēs Ēģiptes zemē par velti ēdām, gurķus, melones, lokus, sīpolus un ķiplokus.” (4Moz 11:4–6) Viņi cieta arī smagas selektīvās atmiņas problēmas, jo atcerējās ēdienu, bet bija aizmirsuši verdzību un lielās grūtības (salīdzini ar 2Moz 1).

Dieva manna bija viņus barojusi vairāk nekā gadu, tomēr viņi jutās nemiera pilni un gribēja kaut ko citu. Pat Mozus piedzīvoja grūtības. Vadīt nemiera pilnu ļaužu grupu nav viegli. Bet Mozus zina, pie kā vērsties šādos gadījumos. “Kāpēc Tu Savam kalpam esi sagādājis tādu grūtumu? Un kādēļ es neesmu atradis Tavās acīs žēlastību, ka Tu esi licis visas tautas nastu uz maniem pleciem?” (4Moz 11:11)

Kā Dievs atbild uz sūdzībām? Izlasi 4Moz 11:16–33. _____

Dievs nav kurls pret mūsu vajadzībām, kad mēs jūtamies nemierīgi. Israēla gadījumā Viņš sagādāja paipalas, lai apmierinātu viņu izsalkumu pēc gaļas. Bet tā nebija tāda gaļa, ko Israēls gribēja. Kad mēs esam nelaimīgi, nemierīgi un dusmīgi, tas, par ko mēs dusmojamies, bieži vien ir tikai detonators, nevis konflikta cēlonis. Mēs plosāmies, jo problēma ir kaut kur dziļāk, ietekmējot mūsu attiecības. Israēls sacēlās pret Dieva vadību, un arī mums jābūt ļoti uzmanīgiem neizdarīt tādu pašu kļūdu, jo to ir vieglāk pieļaut, nekā mēs domājam.

Kāpēc ir tik viegli atcerēties pagātņi kā kaut ko labāku, nekā tā bija patiesībā? _____

Tas ir infekciozs!

Izlasi 4Moz 12:1–3. Par ko Mirjama un Ārons ir nomākti? _____

Šķiet, ka Mirjama un Ārons ir noraizējušies Mozus kušītu izcelsmes sievas dēļ. Cipora bija Israēlam nepiederoša, cēlusies no Midiāna (sk. 2Moz 3:1). Pat Israēla “elītes” vidū atklājas cilvēka dabas grēcīgums, un nemaz ne tik patīkamā veidā. (Vai tas vispār var būt patīkams?)

Tomēr Bībeles pants skaidri parāda, ka tas ir tikai iegansts. Galvenais, par ko viņi sūdzas, ir pravieša dāvana. Iepriekšējā nodaļā Dievs bija teicis, lai Mozus ieceļ septiņdesmit Israēla vecajus, kas palīdzētu viņam nest vadītāja nastu (4Moz 11:16, 17, 24, 25). Ārons un Mirjama arī bija ietekmīgi vadītāji (2Moz 4:13–15, Mihas 6:4), bet nu viņi jutās apdraudēti jaunās organizācijas dēļ un teica: “Vai Tas Kungs tikai ar Mozu vien ir runājis?” (4Moz 12:2)

Kā Dievs reaģēja uz šo sūdzību? Izlasi 4Moz 12:4–13. Kā tu domā, kāpēc Dievs reaģē tik izlēmīgi? _____

Dieva reakcija ir tūlītēja un neatstāj vietu interpretācijai. Praviētiskā dāvana nav ierocis, ko izmantot, lai iegūtu lielāku varu. Mozus bija labi piemērots vadītāja amatam, jo viņš bija mācījies, cik ļoti viņš ir atkarīgs no Dieva.

Fakts, ka Mirjama ir minēta pirms Ārona 1. pantā, norāda, ka viņa varētu būt tā, kas ierosināja uzbrukumu Mozum. Šajā laikā Ārons jau kalpoja kā Israēla augstais priesteris. Ja viņam būtu lepra, viņš nevarētu ieiet templī un kalpot cilvēku labā. Dieva sods Mirjamai ar īslaicīgu lepru parāda gan Viņa nepatiku pret šiem abiem, gan arī palīdz panākt attieksmes maiņu, kas bija nepieciešama šajā ģimenē. Ārona lūgums apstiprina, ka viņš arī bija iesaistīts (4Moz 12:11), bet nu kritikas un sacelšanās vietā mēs redzam Āronu lūdzam par Mirjamu un arī Mozu aizlūdzam par viņu (4Moz 12:11–13). Lūk, kādu attieksmi Dievs grib redzēt Savos ļaudīs. Viņš uzklausa un dziedināja Mirjamu.

Lai gan vienmēr ir viegli būt kritiskam pret draudzes vadību jebkurā līmenī, cik daudz labāka būtu mūsu draudzes un mūsu pašu garīgā dzīve, ja sūdzību vietā mēs aizlūgtu par saviem vadītājiem, pat ja mēs viņiem nepiekrītam? _____

Nemiers vada uz sacelšanos

Stāsts sākas uz pozitīvas nots. Israēlieši beidzot ir sasnieguši Kānaāna robežu, un 12 izlūki ir izsūtīti izpētīt zemi. Viņu ziņojums ir neparasts.

Izlasi izlūku ziņojumu 4Moz 13:27–33. Kurā brīdī tiek satriektas israēliešu gaidas? _

Neskatoties uz Kāleba iejaukšanos, dominē apšaubītāju un skeptiķu balsis. Israēls nedodas iekarot to, ko Dievs viņiem ir apsolījis. Sirdī nemiera pilni, viņi izvēlas raudāt un žēloties, nevis soļot ar uzvaru uz lūpām.

Kad mēs esam nemiera pilni, mēs cīnāmies, lai ietu uz priekšu ticībā. Tomēr nemiers skar ne tikai mūsu emocijas. Zinātnieki stāsta, ka pastāv tieša sakarība starp pārāk mazu atpūtu (ieskaitot miega trūkumu) un sliktu izvēli, un rezultāts ir liekais svars, atkarības un vēl lielāks nemiers un skumjas.

Izlasi 4Moz 14:1–10. Kas notika pēc tam? _____

Kļuva tikai sliktāk. Kāleba izmisīgais lūgums “tikai nesacelieties pret Kungu” (4Moz 14:9) netiek ņemts vērā, un viss pulks gatavojas nomētāt ar akmeņiem savus vadītājus. Nemiers vada uz sacelšanos, un sacelšanās galu galā ved pretī nāvei.

“Neuzticīgie sūtņi klieudzot apsūdzēja Kālebu un Jozuu, un pacēlās balsis, ka viņi jānomētā akmeņiem. Trakojošais pūlis sagrāba metamos, lai nonāvētu šos uzticīgos vīrus. Ārprātīgi kaukdami tie metās uz viņiem, bet pēkšņi akmeņi izkrita no to rokām, iestājās klusums un tie sāka bailēs drebēt. Lai aizkavētu tautas ļauno nodomu, bija iejaucies Dievs. Saiešanas telti apspīdēja Viņa godības klātbūtnes liesmojošais spožums. Visi ļaudis redzēja šo Kunga zīmi. Te sevi bija atklājis kāds par tiem varenāks, un neviens vairs neuzdrošinājās turpināt pretošanos. Izlūki, kas nesa ļauno vēsti, bailēs sarāvās un ar aizturētu elpu uzmeklēja savas teltis.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 390. lpp.)

Tomēr tieši tad Kunga godība atklājās publiski. Ja mēs lasām stāstu 4Moz 14. nodaļā, šķiet, ka visa aina ir kā iesaldēta un nu mēs varam slepus ieklausīties Dieva sarunā ar Mozu. Dievs saka – pat ja akmeņi bija domāti Mozum, Kālebam un Jozuam, būtībā sacelšanās bija vērsta pret pašu Dievu.

Aizlūdzējs

Kādu iespēju Dievs piedāvā Mozum, saskaroties ar šo sacelšanos? Izlasi 4Moz 14:11, 12.

Dievs piedāvā iznīcināt israēliešus un izveidot pilnīgi jaunu tautu ar Mozu kā viņu visu tēvu.

Kā Mozus reaģē uz šo atklāto sacelšanos, kas nebija vienkārši pret viņu, bet pret pašu Dievu? (4Moz 14:13–19) _____

Šis ir tas brīdis, kad mēs ieraugām īstu Dieva cilvēku. Mozus atbilde, iesaldēta laikā, norāda uz Aizlūdzēju, kas pēc vairāk nekā 1400 gadiem lūgs par Saviem mācekļiem viņu nelaimē (Jņ 17. nod.). Patiešām, tajā, ko Mozus toreiz darīja, daudzi teologi un Bībeles pētnieki ir ierauga uzskates līdzekli tam, ko Kristus dara mūsu labā. Viņu vaina – un mūsu vaina – pat netiek apšaubīta. Tomēr Mozus lūdz piedot šiem ļaudīm – “Piedod pēc Savas lielās žēlastības” (4Moz 14:19). Un, kā Kungs toreiz atsaucās Mozus aizlūgšanām, tāpat Viņš iestājas mūsu labā Jēzus dēļ, Viņa nāves, augšāmcelšanās un aizlūgšanu dēļ.

Tāpēc Mozus lūdz: “Tā piedod, lūdzams, šīs tautas pārkāpumus pēc Savas lielās žēlastības, un tā, kā Tu šai tautai esi piedēvis no Ēģiptes zemes laikiem, tā dari līdz šim.” (4Moz 14:19) Žēlastība uzvar dumpi un nemieru tā saknē. Piedošana piedāvā jaunu sākumu.

Tomēr tas kaut ko maksā. Žēlastība nekad nav lēta. Lai gan viņiem ir piedots, cilvēki piedzīvos savas sacelšanās sekas, un tā paaudze neieies apsolītajā zemē (4Moz 14:20–23).

Jā, Dievs uzturēs viņus vēl 38 gadus tuksnesī. Viņš tos baros, uzrunās no svētnīcas, būs viņu pusē tuksnesī. Bet tad viņi aizies no šīs pasaules un jaunajai paaudzei būs jāpārņem zizlis un jāatrod miers Apsolītajā Zemē.

Izklausās pēc tiesas. Tomēr tā patiesībā ir žēlastība. Kā gan šī paaudze spētu uzvarēt Kānaānas spēcīgās pilsētvalstis, ja reiz nav iemācījusies Viņam uzticēties? Kā gan viņi varētu būt par gaismu tautām, ja viņi paši vēl klūp un krīt tumsā?

Kādas smagas mācības par piedota grēka sekām esat apguvuši jūs? _____

Ticība pret pārgalvību

Kādas līdzības jūs saredzat Israēla ceļojumos tuksnesī un Dieva ļaužu dzīvē tieši pirms Jēzus otrās nākšanas? (Sk. 1kor 10:1–11.) _____

Visā vēsturē Dieva ļaudis ir klīduši tuksnesī, meklējot Apsolīto Zemi. Šim tuksnesim ir daudzas sejas. Tagad tas izskatās kā bezgalīgs mediju aizsprosts, pastāvīgi ienākošu ziņu pīkstieni un dziļš nebeidzamu izklaižu rēciens. Tas cenšas mums pārdot pornogrāfiju kā mīlestību un materiālismu kā atbildi uz mūsu problēmām. Ja tikai mēs varētu būt nedaudz mundrāki, nedaudz jaunāki, nedaudz turīgāki, nedaudz seksīgāki, tad visas mūsu problēmas atrisinātos.

Līdzīgi israēliešiem mēs esam nemiera pilni savos miera meklējumos, un tik bieži mēs to meklējam nepareizās vietās.

Kā israēlieši reaģēja uz Dieva tiesu 4Moz 14:39–45? _____

Israēla reakcija uz dievišķo tiesu ir tipiska. “Mēs esam grēkojuši,” viņi teica. “Mēs dosimies uz vietu, ko Kungs ir apsolījis.” (4Moz 14:40, NKJV)

Daļēja nodošanās ir kā slikti organizēta vakcinācija – tā nestrādā. Mūsdienās ārsti iesaka B hepatīta vakcināciju uzreiz pēc dzimšanas pirmo 24 stundu laikā. Tas ir labs sākums. Tomēr, ja pēc pirmās potes neseko divas vai trīs papildu vakcinācijas istajā laikā un pareizā devā, tad aizsardzība pret B hepatītu neizveidojas.

Israēla dumpīguma pavērsiens, par ko ziņots 4Moz 14. nodaļā, nes nāvi un vilšanos, jo israēlieši atsakās pieņemt Dieva jaunus norādījumus un ietiepīgi sāk uzbrukumu bez derības šķirsta un Mozus vadības.

Pārgalvība ir dārga. Pārgalvība ved nāvē. Ļoti bieži lēmumam spēku dod bailes. Kad mēs no kaut kā baidāmies, mēs pieņemam lēmumus, ko vēlāk nožēlojam.

Padomā par notikumu, kad tu rīkojies ticībā, un notikumu, kad tu rīkojies pārgalvīgi. Kur ir būtiskā atšķirība? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Šķīta, ka tie tagad patiesi nožēlo savu ļauno izturēšanos, bet ļaudis vairāk bēdājās par grēcīgā darba sekām, nekā par savu nepateicību un nepaklausību. Redzot, ka Kungs neatkāpjas no sava nodoma, viņos atkal pamodās ietiepība un tie paziņoja, ka neies atpakaļ tuksnesī. Pavēlējams tiem doties prom no savu ienaidnieku zemes, Dievs pārbaudīja viņu šķīetamo padevību, lai pierādītu, ka tā nav patiesa. Viņi zināja, ka ir smagi apgrēkojušies, dodami vaļu savām straujajām izjūtām un gribēdami iznīcināt izlūkus, kuri mudināja tos paklausīt Dievam, tomēr tie bija izbijušies vienīgi no savas briesmīgās kļūdas, kuras sekas tiem nozīmēja iznīcību. Viņu sirds palika nepārveidota, un tiem vajadzēja tikai attiecīgu izdevību, lai atkārtotu līdzīgu izlēcienu. Un tā radās, kad Mozus tiem Dieva uzdevumā pavēlēja griezties atpakaļ uz tuksnesi.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 391. lpp.)

“Tomēr ticība nekādā gadījumā nav savienojama ar pārgalvību. Tikai tas, kam ir īsta ticība, var būt brīvs no pārgalvības. Pārgalvība ir sātānisks ticības viltojums. Ticība turas pie Dieva apsolījumiem un nes paklausības augļus. Arī pārgalvība balstās uz apsolījumiem, bet tā tos izmanto, lai attaisnotu pārkāpumus, kā to darīja sātans. Ticība vadīja mūsu pirmos vecākus uzticēties Dieva mīlestībai un paklausīt Viņa likumiem. Pārgalvība turpretī mudināja viņus šos likumus pārkāpt un tomēr cerēt, ka Dieva lielā mīlestība tos glābs no pārkāpumu sekām. Tā nav ticība, kas pretendē uz Dieva labvēlību, nepildidama nosacījumus, no kuriem atkarīga žēlastības piešķiršana. Īsta ticība balstās uz Svēto Rakstu apsolījumiem un noteikumiem.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 126. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet atšķirību starp ticību un pārgalvību. Kāpēc sākumā Kānaāna zemes iekarošana tika uzskatīta par ticības darbu, bet vēlāk, kad israēlieši uzbruka, tā bija pārgalvība? Kā motīvi un apstākļi atšķir ticību no pārgalvības?

2. Pakavējieties vairāk pie fakta, ka, lai gan grēku var piedot, mums bieži ir jādzīvo ar šo grēku sekām. Kā jūs varat palīdzēt tiem, kam ir grūti, zinot, ka piedota grēka sekas ilgi var negatīvi ietekmēt gan viņus, gan viņu tuviniekus?

NEMIERA SAKNES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 10:34–39, Lk 12:13–21, Fil 2:5–8, Lk 22:14–30, Mt 23:1–13.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo, kur ir skaudība un ķildas, tur ir juceklis un visāda nelietība.” (Jēk 3:16)

Apses ir skaisti koki, kas sasniedz 15–30 metru augstumu. Tie aug aukstās klimata joslās ar vēsām vasarām. Koksni izmanto mēbelēm un arī sērkociņu un papīra ražošanā. Brieži un citi dzīvnieki bieži barojas ar jauniem apšu dzinumiem skarbās ziemās, jo to miza satur daudz barības vielu. Apsēm nepieciešams daudz saules gaismas, un tās aug visu laiku, pat ziemā, kas padara tās par svarīgu ziemas pārtikas avotu dažādiem dzīvniekiem.

Tomēr apses visvairāk ir zināmas ar to, ka tām ir viena no plašākajām sakņu sistēmām augu valstī. Saknes izplatās zem zemes un veido kolonijas, kas var samērā ātri plesties plašumā. Atsevišķi apses koki var dzīvot līdz pat 150 gadiem, bet lielākais organisms zem zemes var dzīvot tūkstošiem gadu.

Šīs nedēļas pētījumā mēs vēlamies atklāt dažas no mūsu nemiera saknēm. Ir daudz kas tāds, kas var neļaut mums atrast patiesu mieru Jēzū. Kaut kas no tā ir acīmredzams, un tam nav vajadzīga liela uzmanība. Citi faktori var būt mums ne tik redzami, kā tas ir ar milzīgo apses orgānu, kas ir neredzams zem zemes. Mēs ne vienmēr apzināties attieksmi un rīcību, kas mūs var šķirt no sava Glābēja.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. jūlijā.

Jēzus nes šķelšanos

Nav daudz tādu cilvēku, kam patīk konflikti. Mēs alkstam pēc saskaņas un miera. Mēs draudzēs un iestādēs pat vadām seminārus par miera nešanu un konfliktu risināšanu.

Izlasi Mt 10:34–39. Ko Jēzus domāja, sakot, ka Viņš nav nācis nest mieru, bet zobenu? Ko tas nozīmē, pārdomājot to, ka Jēzus ir “miera Ķēniņš” (Jes 9:6)? _____

Jēzus apgalvojums Mt 10:34–39 ir pārsteidzoši pretrunīgs. Glābējs, kurš nāca kā bezpaldīgs zīdāinis, nevis varens ķēniņš neskaitāmu miesassargu pavadībā, un kurš sludināja mīlestību pret tuvākajiem un ienaidniekiem, nu stāsta saviem sekotājiem, ka Viņš nes šķelšanos un cīņas. Viņa mācekļi un klausītāji droši vien brīnījās tāpat kā mēs: kā tas var būt?

Mt 10:35–39 runā par uzticību un lojalitāti. Citējot Mihas 7:6, Jēzus aicina Savus klausītājus izdarīt izvēli par labu mūžībai. Dēlam vajadzētu mīlēt un godāt savus vecākus. Tā bija likumīga prasība, ko Mozus bija saņēmis uz kalna. Tā bija daļa no Dieva prasītā rīcības veida; un tomēr, ja šī mīlestība pārspēj klausītāja nodošanos Jēzum, tad ir jāpieņem grūts lēmums. Tēvam un mātei vajadzētu mīlēt savus bērnus un par viņiem rūpēties. Tomēr, ja šī mīlestība ir augstāka par vecāku nodošanos Jēzum, tad arī priekšā stāv grūts lēmums. Svarīgākais pirmajā vietā – lūk, ko Jēzus atgādina mums šajos pantos.

Jēzus izteica savu izvēli, formulējot trīs teikumus ar jēdzienu “vērts”. Vērtīgums nav balstīts uz augstiem morāles standartiem vai uz grēka pārvarēšanu. Vērtīgums ir balstīts uz cilvēka attiecībām ar Jēzu. Mēs esam vērtīgi, kad izvēlamies Viņu pāri visam citam – tajā skaitā māti, tēvu vai bērnus. Mēs varam izvēlēties krusta ciešanas un sekot Jēzum.

“Man nav augstākas vēlēšanās kā redzēt mūsu jauniešus pildītus ar šķīstas reliģijas garu, kas var vadīt viņus uzņemties krustu un sekot Jēzum. Ejiet uz priekšu, jaunie Kristus mācekļi, principu vadīti, tērpies taisnības un šķīstības drēbēs. Jūsu Glābējs vadīs jūs uz tādām vietām, kas būs vispiemērotākās jūsu talantiem un kur jūs varēsiet būt visnoarderīgākie.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj., 87. lpp.)

Reizēm mēs esam spiesti nest krustu, ko paši neesam izvēlējušies, un reizēm mēs labprātīgi nesam krustu. Kas jebkurā gadījumā ir galvenais, lai nestu šo krustu uzticīgi?

Savtība

Savtība – līdzīgi apses plašās apakšzemes sistēmai – ir daļa no milzīgas apakšzemes sistēmas, ko sauc par “grēku” un kas neļauj mums atrast patiesu mieru Jēzū. No visām grēka izpausmēm mūsu dzīvē savtība, šķiet, atklājas visvairāk, vai ne? Lielākajai daļai no mums savtība ir tikpat dabiska kā elpošana.

Izlasī Lk 12:13–21. Apraksti problēmu, kas izgaismota Jēzus līdzībā. Vai nākotnes plānošana ir savtība un pauž Dieva valstības ignorēšanu? Ja nē, vai vismaz ne visos gadījumos, tad no kā Jēzus mūs brīdina? _____

Šī līdzība atrodama tikai Lūkas evaņģēlijā un tiek stāstīta, atbildot uz anonīmu jautājumu no klausītāju vidus. Kad Jēzum jautāja par mantojumu, viņš atbildēja, neuzņemoties šķīrējtiesneša lomu starp brāļiem. Tā vietā Viņš izvēlējās norādīt uz lielāku problēmu, proti, savtību. Viņš raka dziļāk, lai parādītu apjomīgās saknes, kas ir pamatā mūsu rīcībai.

Padomājiet par savtības izpausmēm savā dzīvē. Kā savtība ietekmē mūsu attiecības ar Dievu, ar dzīvesbiedru un ģimenes locekļiem, ar draudzes ģimeni, kaimiņiem, kolēģiem darbā? Kādu atslēgu varam atrast Fil 2:5–8? _____

Pievērsieties tikai viņa paša vajadzībām un mērķiem, anonīmais bagātais vīrs Jēzus līdzībā aizmirsis ņemt vērā neredzamo Debesu realitāti. Lielāks, labāks un vairāk – tie nav Dieva valstības pamatprincipi. Pāvils piedāvā mums ieskatīties tajā, kas motivēja Jēzu, kad Viņš nolēma kļūt par mūsu Aizvietotāju.

Fil 2:5–8 apraksta nesavtības, pazemības un mīlestības projektu. Ja mīlestība uz Dievu un citiem nevadīs mūsu ikdienas izvēli un prioritātes, mēs turpināsim būt vairāk šķūņu un sev šeit un mazāk mantas krāsīm Debesīs (Mt 6:20).

Kāpēc ir tik viegli iekrist ilgās pēc bagātības un materiāliem īpašumiem? Lai gan mums visiem ir vajadzīgs zināms naudas daudzums, lai izdzīvotu, kāpēc šķiet, ka, lai arī cik daudz mums ir, mēs tik un tā gribam vairāk? _____

Centieni, mērķi, ambīcijas

Jēzus zemes kalpošanas pēdējās nedēļas pirms krustā sišanas vienmēr ir iedrošinājuma un iedvesmas avots. Tās piedāvā arī ieskatu tajā, kā nemiers un ambīcijas mudina cilvēkus nepārdomāti rīkoties un runāt.

Izlasī Lk 22:14–30 un padomā par Jēzus emocijām, svinīgās maltītes laikā dzirdot mācekļus strīdamies par to, kurš no viņiem ir uzskatāms par lielāku (Lk 22:24). Kāpēc mācekļi novirzījās no šī nozīmīgā notikuma un pievērsās cilvēka lieluma jautājumam?

Mēs reti diskutējam ar citiem, kurš ir vislielākais mūsu draudzē, ģimenē, darba vietā. Mēs varbūt domājam par to, bet kurš gan atklāti par to runā?

Šī nebija pirmā reize, kad šis jautājums virmoja Jēzus sekotāju kopienā. Mt 18:1 ziņo, ka mācekļi, nākot ar jautājumu pie Jēzus, izteica to abstraktākā veidā: “Kurš ir lielākais Debesu valstībā?” (NKJV) Jēzus atbildēja ar līdzību, pasaucot kādu bērnu viņu vidū. Acis plaši atveras, uzacis paceļas. Jēzus rīcība prasa paskaidrojumu, un Mt 18:3 Meistars saka: “Patiesi Es jums saku: ja jūs neatgriezāties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.”

Atgriešanās ir pamatā tam, lai cilvēks atrastu patiesu mieru Jēzū. Mēs ieraugām, ka mums ir vajadzīga palīdzība no ārpusē. Mēs pēkšņi saprotam, ka mēs nevaram būt atkarīgi no sevis un mums ir jāpaļaujas uz Jēzu. Mēs piedzīvojam savu vērtību un mērķu maiņu. Jēzus saka Saviem mācekļiem: Uzticieties Man kā šis bērns! Patiesi lielums nozīmē atteikšanos no savām tiesībām un Debesu valstības pieņemšanu.

Diemžēl šķiet, ka mācekļi toreiz, kad Jēzus ēda pēdējās vakariņas kopā ar viņiem, vēl nebija apguvuši šo mācību. Viņu ķildošānās un cīkstēšanās sabojāja pilnīgas sadraudzības iespēju, un to nekad vairs nevarēja atkārtot.

Tas notika pēc visiem ar Jēzu kopā pavadītajiem gadiem, kalpojot kopā ar Jēzu, klausoties Viņā un mācoties pie Viņa kājām. Kāds skumjš piemērs tam, cik samaitāta paliek cilvēka sirds! No gaišās puses skatoties, padomājiet par nemitīgo Kunga žēlastības realitāti, jo, par spīti šai nožēlojamajai diskusijai Viņa sekotāju vidū, Jēzus tomēr neatteicās no viņiem.

Kāpēc raudzišanās uz Jēzu pie krusta ir spēcīgs ārstniecības līdzeklis pret pašpaaugstināšanās tieksmēm, kas piemīt mums visiem kā kritušām būtnēm? _____

Liekulība

Liekulis ir cilvēks, kurš spēlē teātri, izliekoties par tādu, kāds nav. Mt 23. nodaļā sarunā, kurā Jēzus publiski kaunina rakstu mācītājus un farizejus, jūdu reliģiskos vadītājus (Mt 23:13, 14, 15, 23, 25, 27, 29), šis jēdziens izmantots septiņas reizes. Evaņģēliji parāda Jēzus piedāvāto žēlastību un piedošanu laulības pārkāpējiem, nodokļu iekasētājiem, prostitūtām un pat slepkavām, bet Viņš parādīja maz līdzcietības liekuļiem (sk. vēl citas atsaucis Mt 6:2, 5, 16; Mt 7:5; Mt 15:7–9; Mt 22:18).

Izlasi Mt 23:1–13 un nosauc četras galvenās Jēzus minētās liekuļa rakstura īpašības.

Rakstu mācītājos un farizejos Jēzus izcēla četras rakstura īpašības. Jūdaisma spektrā pirmajā gadsimtā farizeji pārstāvēja konservatīvo reliģiskās tiesības. Viņi bija ieinteresēti rakstītajā un mutiskajā likumā un uzsvēra rituālu šķīstību. Spektra otrā galā bija saduķēji, pārsvarā turīgi vadītāji, bieži elites klases priesteri. Viņi bija lielā mērā helenizējušies (t.i., viņi runāja grieķu valodā un aizrāvās ar grieķu filozofiju) un neticēja tiesai vai dzīvei pēc nāves. Nosauksim viņus par liberāļiem. Abas grupas bija vainīgas liekulībā.

Saskaņā ar Jēzu, mēs esam liekuļi, ja nedarām to, ko runājam, ja padarām citiem reliģiju grūtāku, neattiecinot tos pašus standartus uz sevi, ja mēs gribam, lai citi aplaudē mūsu reliģiskajai degsmei un ja mēs prasām tādu godu un atzinību, kāda pienākas tikai mūsu Debesu Tēvam.

Lai arī cik asi un trāpīgi bija Viņa vārdi, Jēzus izturēšanās pret tiem, ko Viņš sauca par liekuļiem, vienalga bija mīlestības un rūpju pilna – arī pret liekuļiem.

“Dieva Dēla sejā iezīmējās dievišķs žēlums, kad Viņš ilgi skatījās uz dievnamu un tad uz saviem klausītājiem. Dziļu sirdssāpju un rūgtu asaru aplāpētā balsi Viņš izsauca: ‘Jeruzāleme, Jeruzāleme, kas nokauj praviešus un nomētā ar akmeņiem tos, kas pie tevis sūtīti! Cik reiz Es gribēju sapulcināt ap sevi tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cālīšus apakš saviem spārniem, bet jūs negribējāt.’” (E. Vaita “Laikmetu ilgās”, 620. lpp.)

Kāpēc jums nav jābūt reliģiskiem vadītājiem, lai mēs būtu vainīgi tāda veida liekulībā, kādu Jēzus šeit tik skaidri nosoda? Kā mēs varam mācīties ieraudzīt šādu liekulību sevi (ja tāda pastāv), un kā mēs varam no tās atbrīvoties? _____

Atbrīvošanās no nemiera

Izlasi Jņ 14:1–6. Būdami nemiera pilni, ko mēs varam darīt, lai mūsu sirdis nejustos satrauktas? Kāda ir atslēga, lai uzvarētu šķelšanos, savtību, ambīcijas, liekulību un atrastu patiesu mieru? _____

Nemiera pārvarēšana vienmēr sākas ar Jēzu. Viņš ir ceļš, patiesība un dzīvība. Viņš zina pareizo virzienu, kad mēs bezmērķīgi klīstam savas mediju piesātinātās pasaules tuksnesī. Kā dievišķais Likumdevējs Viņš pats ir personificēta patiesība, un Viņa Gars vadīs mūs visā patiesībā (Jņ 16:13). Kad mēs esam ievainoti, noguruši, izsmelti, slimi un zaudējuši drosmi, Viņš ir dzīvība – bet ne vienkārši dzīvība. Patiesībā Viņš ir apsolījums dzīvību pārparēm (Jņ 10:10). Tas ietver mūsu mūžīgās mājas un mūžīgo dzīvību, bet tas ietver arī citādu dzīves kvalitāti jau šeit. Radītājs noteikti spēj dot bagātīgi un pāri mēram jau šajā dzīvē.

“Jūsu sirdis lai neizbīstas” ir aicinājums dzīvot cerībā. Kad mēs jūtamies dziļi bedrē, Viņš spēj mūs pacelt. Kad mēs cīnāmies ar tumsu un grēku, Viņš ir Vienīgais, kas ne tikai sāka, bet arī pabeigs labo darbu mūsos (Fil 1:6).

Nav svarīgi, cik grūta var kļūt dzīve (un, jā, tas tā var notikt), raugies uz apsolījumu, kas mums ir dots Jēzū. Viņš sagatavo mums “vietu” – vietu, kur mūsu sāpes, nemiers un ciešanas tiks izdzēstas uz visiem laikiem. Tā ir cerība, kas mums ir dota Jēzū Kristū, un tā ir piedāvāta mums visiem neatkarīgi no tā, kas mēs esam, neatkarīgi no tā, kāda ir mūsu izcelsme vai cik netīra ir bijusi vai joprojām ir mūsu dzīve.

Risinājums ir jebkurā gadījumā nākt pie Dieva ar savām vājībām, ievainojumiem, salauzto dzīvi un vispārējo kritušo stāvokli, zinot, ka Viņš pieņem mūs, neskatoties uz šiem faktiem. Tik liela ir Dieva žēlastība, un, ja mēs to meklēsim ticībā, mums jātic, ka mums tā jau ir dota.

Izlasi Jer 3:22. Ko Dievs lūdz mūs darīt, un ko Viņš darīs mūsu labā? _____

Padomājiet par Jēzus vārdiem: “Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nāksu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.” (Jņ 14:3) Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik svarīgs un izšķirošs ir Kristus otrās nākšanas apsolījums? Kāpēc šis apsolījums ir tik dārgs īpaši mums kā adventistiem (ar mūsu izpratni par nāvi)?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dzīvē, kas koncentrējas ap savu labumu, nevar būt ne pieaugsmes, ne augļu. Ja esi pieņēmis Kristu par savu personīgo Glābēju, tad tev jāaizmirst sevi un jācenšas palīdzēt citiem. Runā par Kristus mīlestību, stāsti, cik Viņš labs. Pildi katru pienākumu, jo tā jau pati par sevi ir liecība. Uzņem savā sirdī citu dvēseļu nastas un ar visiem tev pieejamiem līdzekļiem centies glābt pazudušos. Saņēmis Kristus Garu – šo nesavtīgās mīlestības Garu, kurš aicina strādāt citu labā, – tu pieaugsi un nesīsi augļus. Tavā raksturā nobriedis Gara svētības. Tava ticība vairošies, tava pārlicība padziļināsies un tava mīlestība kļūs pilnīga. Arvien vairāk tu atstārosi Kristus līdzību visā, kas ir šķīstis, cēls un pievilcīgs.” (E. Vaita “Kristus līdzības”, 67., 68. lpp.)

Risnot jautājumus starp draudzes locekļiem, “starp iesaistītajām pusēm ir notikušas daudzas stundas garas sarunas, un ne tikai viņu laiks ir izniekots, bet arī Dieva kalpiem ir bijis jāklaušas viņos, kad abām pusēm sirdis nav bijušas pakļautas žēlastībai. Ja lepnums un savtība būtu noliktas malā, lielāko daļu grūtību varētu izbeigt piecās minūtēs”. (E. Vaita “Agrīnie raksti”, 119. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā padomājiet par praktiskiem veidiem, kā uzvarēt savtību. Kā jūs varat cits citu mudināt būt atbildīgiem, lai šīs idejas kļūtu par realitāti?

2. Ambīcijas nav pēc būtības sliktas. Tomēr kā mēs varam gaidīt lielas lietas no Dieva, neiekrītot slazdā, kurā ambīcijas jūs aprij?

3. Lielākā daļa no mums ārēji neparāda ambīcijas, liekulību, savtību vai skaudību. Mēs esam ļoti spējīgi piedāvāt labdabīgu ārējo fasādi. Līdzīgi milzīgajai apses sakņu sistēmai visas šīs negatīvās rakstura īpašības slēpjas zem virskārtas. Kāda dzīvē izskatās Gara vadīta rakstura pārveidošana? Kā mēs varam uzvarēt nemiera sakni un atrast patiesu mieru Jēzū?

4. Pakavējieties vairāk pie savām atbildēm uz ceturtdienas pēdējo jautājumu par Kristus otrās nākšanas svarīgumu. Galu galā kāda mums ir cerība bez tās? Ko labu būtu paveikusi mūsu labā Kristus pirmā nākšana, ja mēs nezinātu, ka mirušie guļ līdz augšāmcelšanai, kas notiks tikai pie Viņa otrās nākšanas?

CIK MAKSĀ MIERS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2Sam 11:1–27, 2Sam 12:1–23, 1Moz 3:1–8, 1Jņ 1:9.

ATMIŅAS PANTS:

“Radi manī, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu!” (Ps 51:10)

Daudzi cilvēki, šķiet, izmisīgi meklē kaut mazliet miera un klusuma. Viņi ir labprātīgi arī par to maksāt. Daudzās lielās pilsētās ir istabas bez interneta, ko var uz stundu iznomāt. Noteikumi ir stingri – nekādu trokšņu, nekādu apmeklētāju. Cilvēki ir labprātīgi maksāt, lai varētu sēdēt klusumā un vienkārši domāt vai nosnausties. Lidostās var iznomāt gulēšanas kameras, kā arī populāras ir trokšņus slāpējošas austiņas. Ir pat tādi auduma pārsegi vai saliekami privātuma aizslietņi, ko jūs varat nopirkt, lai pārvilktu pār savu galvu un ķermeņa augšdaļu ātrai pauzei darba vietā.

Īstam mieram arī ir cena. Kaut arī pašpalīdzības mediju plašsaziņas ārsti vēlētos, lai mēs noticētu, ka varam paši noteikt savu likteni un ka atpūta ir tikai izvēles un plānošanas jautājums, tomēr vismaz tad, kad mēs to godīgi pārdomājam, mēs aptveram savu nespēju ienest sirdī patiesu mieru. Ceturtajā gadsimtā Augustīns slavenajā darbā “Atzišanās” (1. grāmata), pārdomājot Dieva žēlastību, kodolīgi ir uzrakstījis: “Tu esi veidojis mūs sev, un mūsu sirdis ir nemiera pilnas, līdz mēs atrodam tevī mieru.”

Šajā nedēļā mēs īsumā ielūkosimies tāda cilvēka dzīvē, kas ir pēc paša Dieva sirds, lai uzzinātu, kā atklāt, cik patiesībā maksā Dieva miers.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. jūlijā.

Izsmelti un noguruši

Kādā maiga pavasara vakarā ķēniņš Dāvids nemierpilns uzkāpa uz savas pils jumta. Viņam bija jābūt kopā ar savu armiju citā Jardānas pusē. Viņam vajadzēja vadīt Dieva ļaudis kaujā pret amoniešiem, lai visbeidzot atnestu savai valstij mieru.

Tas, ka Dāvids neatradās tur, kur viņam vajadzēja būt, atvēra viņam kārdināšanu durvis. Izlasi stāstu 2Sam 11:1–5. Kādu lielu grēku Dāvids izdarīja? _____

No sava jumta Dāvids redzēja “ļoti skaistu sievieti” mazgājamies. Tajā vakarā grēcīgie impulsi guva pār viņu virsroku un viņš pārgulēja ar Batsebu, kāda uzticama armijas virsnieka sievu. Tāpat kā visiem senajiem ķēniņiem arī Dāvidam bija absolūta vara. Kā ķēniņam viņam nebija jāievēro noteikumi, kas attiecās uz visiem pārējiem. Un tomēr Dāvida ģimenes sāpīgais stāsts, kas sekoja šim stāsta virzību mainošajam mirklim, atgādina mums par faktu, ka pat ķēniņš nestāv pāri Dieva likumam.

Patiešām, likums ir domāts kā aizsardzība, kā drošība, un, apejot to, pat ķēniņš piedzīvoja šausmīgas sekas. Tiklīdz Dāvids pārkāpa Dieva likuma robežas, viņš sāka izjust tā sekas visos savas dzīves aspektos. Dāvids domāja, ka viņa kaislības pilnais solis ir palicis nepamanīts, bet Batseba nu bija stāvoklī un viņas vīrs tālu prom.

Izlasi 2Sam 11:6–27. Kā Dāvids centās apslēpt savu grēku? _____

Pat Dāvida vissarežģītākās shēmas, lai panāktu, ka Ūrija ierodas mājās pie savas sievas Batsebas, cieta neveiksmi. Ūrija bija cilvēks ar izcilu reputāciju, kas uz Dāvida slēptajiem mājieniem atbildēja: “Gan Dieva šķirsts, gan Israēls, gan Jūda mīt teltīs, un mans kungs, karavadonis Joābs, un mana kunga kalpi mīt atklātā laukā teltīs; kā tad lai es ietu savā namā, lai ēstu un dzertu un lai gulētu pie savas sievas?” (2Sam 11:11) Visbeidzot, lai noslēptu savu grēku, izmisušais Dāvids ķeras pie slepkavības “no attāluma”.

Ir grūti noticēt, ka Dāvids, kam Dievs bija devis tik daudz, varēja tik zemu krist. Lai arī kas mēs katrs esam, kādu brīdinājumu mums visiem vajadzētu paņemt no šī stāsta?

Modinātājzvans

Iespējams, Dāvida vistumšākā dzīves brīža vidū atskan laba vēsts: Dievs sūta Savu pravieti. Nātans un Dāvids pazīst viens otru ļoti labi. Agrāk Nātans bija devis padomu Dāvidam attiecībā uz viņa plāniem būvēt templi (2Sam 7). Toties tagad pravietis nāk pie sava ķēniņa ar citādu uzdevumu.

Kā tu domā, kāpēc Nātans izvēlas stāstīt stāstu, nevis uzreiz nosaukt Dāvidu vārdā un kaunināt? Izlasi 2Sam 12:1–14. _____

Nātans zināja, ko un kā teikt, lai Dāvids viegli uztvertu. Viņš pastāstīja stāstu, ko Dāvids, kādreizējais gans, varēja labi saprast. Viņš pazina Dāvida augsti attīstīto taisnības un godīguma izjūtu. Tādējādi vienā ziņā varēja teikt, ka Nātans izlika slazdu un Dāvids tajā iekrita.

Kad Dāvids neapzināti pasludina sev tiesas spriedumu, Nātans viņam saka: “Tu esi tas vīrs.” (2Sam 12:7) Ir dažādi veidi, kā pateikt: “Tu esi tas vīrs.” To var izkliegt, to var izteikt apsūdzoši un iebakstīt ar pirkstu tieši otra cilvēka sejā, vai arī to var izteikt gādīgi un ar rūpju pilnu attieksmi. Nātana vārdi droši vien bija žēlastības caurausti. Tajā brīdī Dāvids acīmredzot izjuta sāpes, ko izjūt Dievs, kad kāds no Viņa dēliem vai meitām apzināti iziet ārpus Viņa gribas. Kaut kas atvēra Dāvida prātu. Kaut kas saplosīja viņa sirdi.

Kāpēc Dāvids atbildēja – “es esmu grēkojis pret Kungu”, nevis “es esmu grēkojis pret Batsebu” vai “es esmu slepkava” (2Sam 12:13, sk. arī Ps 51:4)? _____

Dāvids atzina, ka grēks, kas padara nemierīgas mūsu sirdis, pirmkārt, ir apvainojums Dievam, Radītājam un Glābējam. Mēs ievainojam sevi, un mēs darām pāri citiem. Lai arī grēkojot mēs ineesam apkaunojumu savā ģimenē un draudzē, tomēr galu galā mēs ar to ievainojam Dievu un iedzenam vēl vienu naglu rauļņajā Golgātas stabā, kas norāda debesu virzienā.

“Pravieša rājiens skāra Dāvida sirdi; atmodās sirdsapziņa, un savu grēku viņš ieraudzīja visā tā neģēlībā. Grēka nožēlā viņa dvēsele pazemojās Dieva priekšā. Drebošām lūpām viņš teica: “Es esmu grēkojis pret Kungu.” Visas netaisnības, ko nodarām citiem, bez cietēja skar arī Dievu. Dāvids smagi apgrēkojās pret Ūriju un Batsebu, un viņš to sāpīgi izjuta. Bet bezgala lielāks bija viņa grēks pret Dievu.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 722. lpp.)

Piedots vai aizmirsts

Pēc tam, kad Dāvids bija neapzināti izteicis sev spriedumu (2Sam 12:5, 6), Nātans norāda viņam uz viņa grēka lielumu. Dāvida sirds ir salauzta, un viņš atzīst grēku. Nātans nekavējoties pārliecina viņu, ka "Tas Kungs arī tavus grēkus piedod" (2Sam 12:13) un ka viņam ir piedots. Dieva piedošanai nav gaidīšanas laika. Dāvidam nav jāpierāda, ka viņš patiešām ir patiess, lai varētu saņemt piedošanu.

Tomēr Nātans, kurš jau ir pasludinājis Dāvida grēka sekas 2Sam 12:10–12, turpina, sakot, ka piedzimušais bērns nomirs.

Ko nozīmēja tas, ka Dievs bija atņēmis Dāvida grēku? Vai Viņš vienkārši noslaucīja visu tīru? Vai visi par to vienkārši aizmirsa? Pārdomājot šos jautājumus, izlasi 2Sam 12:10–23. _____

Dāvids droši vien arī domāja par šiem jautājumiem, redzot, kā sabrūk viņa pasaule – bērniņš nomirst, ģimenē sajukums (stāsti par Amonu un Absalomu ir divi labi piemēri reālām ģimenes dzīves grūtībām), viņa nākotne neskaidra. Tomēr, neskatoties uz to, kādas sekas bija grēkam, kas skāra nevainīgus cilvēkus, tādus kā Ūrija un jaundzimušais bērniņš, Dāvids arī sāk saprast, ka Dieva žēlastība to aplās un kādu dienu visas grēka sekas būs iznīcinātas. Pa to laiku viņš Dieva žēlastībā var atrast mieru savai satrauktajai sirdsapziņai.

Kā Dāvids izjūt, kas viņam patiešām ir vajadzīgs? Pēc kā viņš ilgojas? Izlasi Ps 51:1–6.

Ps 51. nodaļā Dāvids publiski atver savu sirdi un atzīst grēkus. Dāvida sauciens pēc žēlastības balstās uz Dieva nezūdošo mīlestību un Viņa lielo līdzjūtību. Viņš ilgojas pēc atjaunošanas.

Pārdomājot, cik maksā miers Jēzū, mums vispirms jāatzīst, ka mums vajadzīga palīdzība no ārpusēs. Mēs esam grēcinieki, un mums ir vajadzīgs Glābējs. Mēs atzīstam savus grēkus un saucam uz Vienīgo, kas mūs var nomazgāt, attīrīt un atjaunot. To darot, mēs varam gūt drosmi: lūk, laulības pārkāpējs, manipulators, slepkava un kāds, kas ir pārkāpis vismaz piecus no desmit baušļiem un tomēr sauc pēc palīdzības, pieprasot Dieva piedošanas apsolījumu.

Ja Dievs piedeva Dāvidam to, ko viņš bija izdarījis, kāda tev var būt cerība? _____

Kaut kas jauns

Pēc tam, kad Dāvids bija atzinis savu grēku, nemēģinot to attaisnot vai balināt, viņš iet pie Dieva ar lūgumu. Ko viņš lūdz Dievam? Izlasi Ps 51:7–12. _____

Dāvida atsaucē uz šķīstīšanos ar īzapu izmantota terminoloģija, kas bija zināma ikvienam israēlietim, ikvienam svētnīcas apmeklētājam. Atsaucoties uz šķīstīšanās rituāliem, kas aprakstīti Mozus likumā (3Moz 14:4), viņš atzīst upura spēku – tā Upura, kas gaidāms nākotnē un atņems pasaules grēkus.

Dāvids arī turpina lūgt pēc “prieka” un “labsajūtas”. Ņemot vērā viņa grēka lielumu, vai tas nav mazliet pārdoši?

Varbūt jums noder šī Bībeles teksta pārfrāzējums: “Saki, ka man ir piedots, lai es varētu ieiet atkal svētnīcā, kur es varu dzirdēt prieku un labsajūtu, ko izsaka tie, kas tevi pielūdz.”

Kad Ādams un leva grēkoja, viņi paslēpās no Dieva klātbūtnes (1Moz 3:8). Kā tu domā, kāpēc Dāvida lūgums pēc apgrēkošanās ir tik atšķirīgs? Izlasi Ps 51:11, 12. _____

Dāvids negrib zaudēt apziņu par dzīvā Dieva klātbūtni. Viņš saprot, ka bez Svētā Gara viņš ir bezspēcīgs. Viņš zina, ka tikpat viegli, kā viņš iekrita grēkā ar Batsebu, viņš atkal var apgrēkoties. Viņa pašpaļāvība ir satriekta.

Dāvids saprot, ka nākotnes uzvaras nenāks no viņa. Tās nāks tikai no Dieva, viņam esot pilnīgi atkarīgam no Dieva.

Uzvaroša kristieša dzīve nav mūsu nopelns. Tas ir Jēzus nopelns. Mēs ilgojamies pēc Viņa klātbūtnes, alkstam pēc Viņa Gara, mēs gribam Viņa glābšanas prieku. Mēs atzīstam savu vajadzību pēc atjaunošanas. Mums ir vajadzīgs Viņa miers – dievišķs pārradīšanas akts. Radīšanas miers nav tālu no piedošanas. Pats “Radi manī, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu!” (Ps 51:10) izmanto radīšanas terminoloģiju. Vecajā Derībā tikai Dievs var “radīt” (“bara”), un, kad mēs esam radīti no jauna, mēs varam atpūsties.

Ja tu vēl neesi piedzīvojis prieku un labsajūtu par atbrīvošanu no vainīgas apziņas, kas tevi attur? Ja tā ir vainas apziņa, ko tu varētu mācīties no šī stāsta un kas tev varētu palīdzēt? _____

Dieva gaismas atstarotāji

Iespējams, ka visdabiskākā lieta, ko mēs varam darīt pēc apkaunojošas neveiksmes un piedzīvojot piedošanu, ir mēģināt aizmirst, ka notikušais jebkad ir noticis. Atmiņas par neveiksmi var būt sāpīgas.

Ko Dāvids gribēja darīt ar savu sāpīgo pieredzi? Izlasi Ps 51:13–19. _____

Kad nokrīt bloda vai dārga vāze un saplīst gabalos, mēs parasti nopūšamies un saplēstos, nederīgos gabalus izmetam. Japānā ir tāda tradicionālā māksla, ko sauc par “kintsugi” un kas specializējas saplēstu māla trauku atjaunošanā. Lai salīmētu kopā saplēstos gabalus un pārvērstu saplēsto priekšmetu par kaut ko skaistu un vērtīgu, tiek izmantots dārgs metāls – šķidrs zelts vai sudrabs.

Vienmēr, kad Dievs piedod mūsu grēkus un rada mūs no jauna, kaut kas mainās. Dieva dārgā piedošana salīmē kopā mūsu salauzto būtību, un redzamās plīsma vietas var pievērst uzmanību Viņa žēlastībai. Mēs varam kļūt par Dieva skaļruņiem. “Atdod man atkal atpakaļ Savas pestīšanas prieku un stiprini mani ar paklausības garu.” (Ps 51:14) Mēs necenšamies sevi salabot vai automātiski uzlabot (pat ne pakāpeniski). Mūsu salauztais gars un sagrauztās sirdis ir pietiekama slava Dievam – un tie ir gaismas stari, ko var redzēt pasaule ap mums. Mūsu piedošanas piedzīvojums piesaista citus, kas meklē piedošanu.

Kāda ir saikne starp Ps 51 un 1Jņ 1:9? _____

1Jņ 1:9 ir īss Ps 51 kopsavilkums. Tāpat kā Dāvids zina, ka “salauztu un sagrauztu sirdi Tu, Dievs, nenoraidīsi” (Ps 51:19), Jānis mūs pārliecina: “Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” (1Jņ 1:9) Mēs varam turēt Dievu pie vārda.

Dāvids nevarēja izlabot lielo bojājumu, ko viņš ar saviem darbiem bija nodarījis savai ģimenei. Viņš cieta savu lēmumu un darbības sekas. Tomēr Dāvids zināja, ka viņam ir piedots; viņam jāpaļaujas ticībā, ka kādu dienu īstais Dieva Jērs nāks un nostāsies viņa vietā.

Kā tu vari iemācīties attiecināt 1Jņ 1:9 apsolījumus uz savu dzīvi? Kā tev vajadzētu justies pēc tam, kad to esi izdarījis, zinot, ka apsolījums ir domāts arī tev? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dāvīda nožēla bija sirsnīga un dziļa. Nekas netika darīts, lai mazinātu šī nozieguma vainu. Lūgšanu neiedvesmoja vēlēšanās izbēgt no draudošā soda. Viņš redzēja, [...] cik ļoti ir aptraipījis savu dvēseli, un grēks tam riebās. Viņš lūdza ne tikai piedošanu, bet šķīstu sirdi. [...] Dieva apsoliņumos nožēlojošam grēciniekam viņš saskatīja pierādījumu, ka iegūs piedošanu un Dievs to atkal pieņems. “Upuri, kas patīk Dievam, ir satriekts gars; salauztu un sagrauztu sirdi Tu, Dievs, nenoraidīsi.” (Ps 51:19) Kaut arī Dāvīds bija kritis, Kungs viņu pacēla. [...] Dāvīds pazemojās un atzina savu vainu, bet Sauls neievēroja rājienu un, nenožēlojot grēku, apcietināja savu sirdi. Šis notikums Dāvīda dzīvesstāstā ir [...] viens no visspēcīgākajiem ainojumiem par cilvēka cīņām un kārdināšanām, par patiesu grēku nožēlu. Cauri visiem laikmetiem [...] tūkstoši grēka pieviltu Dieva bērnu [...] ir atcerējušies Dāvīda sirsnīgo grēku nožēlu un atzīšanos; tie ir uzdrošinājušies grēku nožēlā vērsties pie Kunga un no jauna staigāt Viņa bauslības ceļā. Kas [...] pazemos savu dvēseli, atzīstot un nožēlojot grēkus, kā to darīja Dāvīds, tiem ir droša cerība. [...] Kungs nekad neatstums nevienu patiesi nožēlojošu dvēseli.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši”, 725., 726. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs varam rast līdzsvaru starp sava mantotā grēcīguma atzīšanu un vajadzību pēc piedošanas un vienlaikus dzīvot kā piedošanu saņēmušiem Universa Kēniņa dēliem un meitām, kas mēs esam?

2. Kāpēc ikviens grēks galu galā ir grēks pret Dievu? Ko nozīmē grēkot pret Dievu?

3. Ko mēs varam teikt kādam, kas nav ticīgs un kas cīnās ar jautājumu par nevainīgu cilvēku ciešanām, kas notika, piemēram, ar Ūriju, Dāvīda jaundzimušo dēlu un Batsebu? Kā mēs izskaidrojam Dieva mīlestību un taisnību šādā situācijā? Kādu noderīgu skatpunktu piedāvā lielās cīņas perspektīva?

4. Kāpēc Bībele velta divas pilnas nodaļas zemiskajam stāstam par Dāvīdu un Batsebu? Kādam nolūkam kalpo šis stāsts?

5. Pakavējieties pie domas, ka grēks šķir mūs no Dieva, kā tas izteikts Ps 51:11, 12. Kāda ir tava pieredze, kā tas notiek? Kā tas lika tev justies? Kā tu paskaidrotu kādam, kāda ir šī atšķirtība un kāpēc tā ir tik nepatīkama? Kāpēc žēlastības apsoliņums ir vienīgais dziedināšanas līdzeklis?

“NĀCIET PIE MANIS...”

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 11:20–30, Mt 5:5, 5Moz 18:15, 2Moz 18:13–22, Gal 6:2.

ATMIŅAS PANTS:

“Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.”
(Mt 11:28)

“**N**āciet šurp pie Manis visi, kas strādājat un nesat smagas nastas, Es jums gribu dot atpūtu.” (NKJV)

Kādu brīnišķīgu apsolījumu Jēzus mums šeit dod! Galu galā kurš no mums reizēm nav juties smagu nastu apkrauts, ja ne darba kā tāda dēļ (lai gan bieži vien arī tā), tad ar grūtumiem un nastām, ko nes pati dzīve? Un Jēzus šeit mums pasaka – jā, Viņš zina, kam mēs ejam cauri, un, jā, Viņš var mums palīdzēt, ja vien mēs Viņam ļausim to darīt.

Pasakot, lai mēs nesam Viņa jūgu, Jēzus saka: “Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.” (Mt 11:30) Citiem vārdiem, atbrīvojies no jūgiem un nastām, ko tu nes (atdod tās Man), un ņem uz sevi Manu jūgu, jo to ir vieglāk nest.

Kā mēs varam piedzīvot atpūtu, par ko runā Jēzus? Galu galā mēs dzīvojam pasaulē, kurā pēc grēkā krišanas Kungs Ādamam ir pateicis: “Sava vaiga sviedros tev būs maizi ēst” (1Moz 3:19) Tādējādi mēs zinām, ko nozīmē strādāt un nest nastas, kuras, šķiet, ir pārāk smagas, lai nestu – vismaz vieniem pašiem.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. jūlijā.

“Es jums došu mieru”

Izlasi Mt 11:20–28, kur Jēzus saka: “Nāciet pie Manis visi, kas strādājat un nesat smagas nastas, es jums došu mieru.” (NKJV) Kādā kontekstā ir izteikti šie vārdi? Kā Jēzus dod mums šo mieru? _____

Jēzus, tāpat kā mēs, nekad nerunāja bez konteksta. Lai Viņu saprastu, mums ir jāaptver specifiskais konteksts, kādā konkrētais apgalvojums teikts, īpaši ja mēs gribam izvairīties no nepareizas Jēzus vārdu izpratnes.

Mateja 11. nodaļa iezīmē pagrieziena punktu Mateja evaņģēlijā. Apgalvojumi, kas nosoda svarīgas Galilejas pilsētas, ir skarbākais, kas līdz šim evaņģēlijā ir dzirdēts. Jēzus nav izņēmumu, Viņš liek pirkstu tur, kur sāv, Viņš biedrojas ar “nepareizajiem” cilvēkiem (Mt 9:9–13). Viņa apgalvojums, ka Viņš spēj piedot grēkus, reliģisko vadītāju acīs ir skandalozs (Mt 9:1–8).

Patiešām, Jēzus izsaka ļoti nosodošus vārdus cilvēkiem, pat salīdzinot ar Sodomu, kas toreiz (un arī mūsdienās) tika uzskatīta par nepieredzēta ļaunuma vietu: “Bet Es jums saku: Sodomas zemei būs vieglāk tiesas dienā nekā tev.” (Mt 11:24)

Spriedze kāpj – un tomēr Jēzus pēkšņi maina virzienu un piedāvā patiesu mieru. Viņš tā var darīt, jo “visas lietas Man ir Mana Tēva nodotas, un neviens nepazīst Dēlu kā vien Tēvs” (Mt 11:27). Jēzus spēja dot mieru ir balstīta uz Viņa dievišķumu un Viņa vienotību ar Tēvu.

Pirms mēs varam atbrīvoties no nastām, mums ir jāsaprot, ka mēs tās nevaram nest vieni paši. Patiesībā lielākā daļa no mums nemeklēs Jēzu, kamēr nebūs atzinusi savu patieso stāvokli. Jēzus aicinājums ir balstīts uz vajadzību.

Viņa apgalvojums Mt 11:28 grieķu oriģinālā sākas ar pavēli. “Nāciet” nav izvēle, “nākt” ir priekšnosacījums, lai atrastu mieru. “Nākšana” nozīmē, ka mums ir jānodod kontrole. Laikā, kad mēs ērti varam kontrolēt daudz ko ar saviem viedtālruniem, nākšana pie Jēzus nav dabisks virziens. Patiesībā lielākajai daļai cilvēku pakļaušanās ir visgrūtākā kristieša dzīves daļa.

Mums patīk runāt (un pamatot) par visu, ko Dievs dara mūsu labā ar Kristus starpniecību un kā mēs nevaram izglābt sevi un tamlīdzīgi. Tas viss ir patiesība. Bet beigās mums tik un tā ir jāizdara apzināta izvēle “nākt” pie Jēzus, kas nozīmē pakļauties Viņam. Lūk, kur brīvās gribas realitāte kļūst par galveno un centrālo kristieša dzīvē.

Kādas nastas tu nes? Kā tu vari iemācīties nodot tās Jēzum un piedzīvot mieru, ko Viņš piedāvā, samaksājot par to tik lielu maksu? _____

“Nemiet uz sevi Manu jūgu”

Izlasi Mt 11:29, 30. *Kāpēc uzņemties Jēzus jūgu Viņš mums pavēl uzreiz pēc tam, kad Viņš ir uzaicinājis mūs atdot Viņam savas nastas un atrast patiesu mieru?* _____

Pēc pirmās pavēles “nāciet” (Mt 11:28) seko vēl divas pavēles (Mt 11:29). “Nemiet” un “mācieties” pievērs klausītāju (un lasītāju) uzmanību Jēzum. Mums ir jāņem Viņa jūgs un jāmacās no Viņa.

Personīgās attiecības starp Tēvu un Dēlu (par tām darīts zināms jau Mt 11:25–27) ir spēcīga ilustrācija, kas var izskaidrot šajos pantos izmantoto jūga metaforu. Gan Tēvs, gan Dēls vienoti strādā, lai glābtu cilvēci. Lai gan jūgs ir pakļaušanās simbols (sk. Jer 27. nod.), tas kā metafora arī ilustrē vienotu nolūku. Mēs pakļaujamies Viņa jūgam un pieņemam uzdevumu, ko Viņš mums dod, lai svētītu tos, kas ir ap mums. Mēs nenesam Viņa jūgu, mēs vienkārši esam Viņam piejūgti, jo Viņa jūgs ir “patikams” un Viņa nasta “viegla” (Mt 11:30).

Otrā pavēle “mācieties no Manis” atkārtō šo konceptu. Grieķu darbības vārds “mācīties” ir saistīts ar jēdzienu “mācekļis”. Kad mēs mācāmies no Jēzus, mēs patiešām esam Viņa mācekļi. Paklausība un nodošanās ir mācekļu rakstura īpašības.

Kāda ir atšķirība starp “smagu nastu” (Mt 11:28) un Viņa jūga uzņemšanos (Mt 11:29)?

Jūgs jūdaismā bija bieži sastopama metafora likumam. Apd 15:10 to izmanto, runājot par apgrauzīšanas likumu. Gal 5:1 pretstata brīvību, ko Jēzus piedāvā, verdzības jūgam, kas ir atsauce uz likumu un nozīmē glābšanu. Būt piejūgtam Jēzum uzsver paklausību un nodošanos sekot Viņa pēdās un piedalīties Viņa misijā. Lai gan mēs nevaram cerēt pievienot neko glābšanai, ko Jēzus mums sagādāja pie krusta, mēs varam kļūt Viņa vēstneši un līdzdalīt labo vēsti cilvēkiem ap mums. Likuma interpretācija, kā Jēzus to atklāja Kalna svētrunā (Mt 5.–7. nod.), ir vēl radikālāka, nekā farizeji domāja. Tā prasa sirds ķirurģiju un pārveido mūsu motīvus – Viņa jūgs ir patikams un Viņa nasta ir viegla (Mt 11:30).

Kāds brīnišķīgs apsoliņums! Miers jūsu dvēselēm. Kā jūs esat piedzīvojuši mieru? Kāds tas ir? Pievērsoties Jēzum un tam, ko Viņš mums piedāvā, kā mēs varam sākt iepazīt šo mieru? _____

“Lēnprātīgs un no sirlds pazemīgs”

Lēnprātība mūsdienās ir pārāk zemu novērtēta īpašība. Par pazemību smejas. Sociālie mediji māca mums pievērst uzmanību skaļajam, trokšņainajam, dīvainajam, mežonīgajam un spilgtajam. Patiešām, ļoti daudzi pasaules standarti ir pretēji tam, ko Dievs uzskata par svarīgu un vērtīgu.

“Patiesības atziņa nav tik daudz atkarīga no intelekta spēka kā no nodomu šķīstuma, nopietnas, pazemīgas ticības vienkāršības. Tiem, kas sirlds pazemībā meklē dievišķo vadību, Dieva eņģeļi nāk ļoti tuvu. Svētais Gars ir dots, lai atvērtu viņiem patiesības bagātos krājumus.” (E. Vaita “Kristus līdzības”, 59. lpp.)

Izlasi Mt 5:5, 1Pēt 3:4 un Jes 57:15. Kā tu definētu lēnprātību un pazemību, balstoties uz šiem pantiem? _____

Pāvils atsauca uz “Kristus lēnprātību un pazemību” zkor 10:1. Lēnprātība un pazemība nav vāju cilvēku apraksts, cilvēku, kas nespēj paši par sevi pastāvēt. Jēzus pats nemeklēja sadursmes un bieži no tām izvairījās, jo Viņa misija vēl nebija piepildīta (Jņ 4:1–3). Kad Viņš piedzīvoja sadursmes, Viņš drosmīgi atbildēja. Tomēr vienlaikus Viņš runāja laipni. Viņa bēdas par Jeruzālemi tieši pirms krustā sišanas, piemēram, nebija izkliegti lāsti, bet skumjas vārdu ainas par postošo nākotni (Lk 19:41–44).

Jaunajā Derībā Jēzus bieži ir attēlots kā otrais Mozus. Viņš runā no kalna, atklājot Savas valstības principus (Mt 5:1). Viņš nodrošina lielam pūlim ēdienu (Mt 14:13–21). 4Moz 12:3 apraksta Mozu kā “lēnprātīgu”, kas atbalsojas Mt 11:29. Ļaudis, kas bija liecinieki 500 pabarošanai, apbrīnā izsaucās – “šis tiešām ir tas pravietis, kam jārūpējas pasaulē” (Jņ 6:14) – atsauce uz 5Moz 18:15 un Mozus kā pravieša lomu.

Jēzus pazemība un lēnprātība noteikti pārspēj Mozu. Galu galā Viņš ir mūsu dievišķais Glābējs. Lai gan Mozus piedāvāja sevi, lai glābtu savu tautu (2Moz 32:32), viņa nāve neko nebūtu panākusi, jo Mozus pats bija grēcinieks un viņam bija vajadzīgs glābējs, grēku nesējs, kas samaksātu par viņa paša grēkiem. Lai gan mēs varam mācīties no Mozus un no viņa dzīves stāsta, mēs nevaram viņā rast glābšanu.

Mums patiešām ir vajadzīgs Glābējs, kas var nostāties mūsu vietā ne tikai kā Aizlūdzējs, bet kā mūsu Vietnieks. Aizlūgšana ir svarīga, bet tikai Dievs, kas karājas pie krusta kā mūsu grēku nesējs, kā Tas, kurš samaksāja Sevī sodu par mūsu grēkiem, var izglābt mūs no likumīgajām sekām, ko mūsu grēki taisnīgi mums ir uzlikuši. Lai arī cik izcils paraugs Jēzus mums bija, bez krusta un augšāmcelšanās tam nebūtu nekādas nozīmes.

“Jo Mans jūgs ir viegls”

Mēs jau pamanījām, ka tas, kā Matejs izmanto vārdu “jūgs” šajā pantā, atbalso to, kā šo jēdzienu izmanto jūdaismā un citos Jaunās Derības pantos, attiecinot to uz nepareizu izpratni par likumu.

Grieķu valodas vārds, kas tulkots kā “patīkams” Mt 11:30, var tikt tulkots arī kā “labs, noderīgs, labvēlīgs”. Daudzi ap mums uzskata Dieva likumu par smagu, grūti izpildāmu un reizēm nederīgu. Kā mēs varam viņiem palīdzēt atklāt likuma skaistumu un iedvest mīlestību uz Likuma Devēju? _____

Vecāki vienmēr atceras to brīdi, kad viņu bērns spēra pirmo soli. Ļodzīgajam pirmajam solim seko otrs izmēģinājuma solis, tad trešais, un tad visdrīzāk bērns paklups un kritīs. Varbūt viņš raudās un būs kāds nobrāzums, bet, sajutis kustības brīvību, bērns piecelsies un mēģinās vēlreiz. Staigāt, krist, celties, staigāt, krist, celties. Secība atkārtosies daudzas reizes, pirms bērns varēs staigāt droši. Un tomēr, klupienu un kritienu vidū, mazais, lepnais cilvēks uzvaroši paziņo: Māmiņ, tēti, es protu staigāt!

Staigāšana ar Jēzu ne vienmēr būs viegla, bet ir vienmēr labi un pareizi to darīt. Mēs varam paklupt, mēs pat varam krist, tomēr mēs varam atkal celties un turpināt staigāt ar Viņu.

Gal 5:1 Pāvils rakstīja: “Svabadībai Kristus mūs ir atsvabinājis. Tad nu stāviet stipri un neļaujieties atkal iejūgties kalpības jūgā!” Ko tas nozīmē? Kā Kristus mūs ir atbrīvojis? Kāda ir atšķirība starp jūgu, ko Viņš mums prasa nest, un “kalpības jūgu”, no kā Pāvils mūs brīdina? _____

Mēs varam būt pārliecināti, ka, lai arī ko Pāvils tieši domāja ar “kalpības jūgu”, ar to viņš nebija domājis paklausību Dieva likumam, desmit baušļiem. Tieši pretēji, pateicoties paklausībai, ticībā saprotot, ka mūsu glābšana ir droša, nevis balstīta uz likumu, bet uz Kristus taisnību, kas mūs aplāj, mēs varam iemantot patiesu mieru un brīvību.

Kāpēc dzīve, kas dzīvota paklausībā Dieva likumam, ir pildīta ar lielāku mieru nekā dzīve, kas dzīvota, tam nepaklausot? _____

“Mana nasta ir viegla”

Jēzus pēdējie vārdi Mt 11:30 izmanto nastu nešanas ilustrāciju: “Jo mans jūgs ir patīkams un mana nasta viegla.”

Mozus bija iepriecināts satikt savu sievastēvu Jetru pēc tam, kad Israēls bija atstājis Ēģipti un šķērsojis jūru. Izlasi 2Moz 18:13–22. Kā šajā stāstā izskatās cita cilvēka nastas nešana? _____

2Moz 18:13 stāsta, ka cilvēki nāca pie Mozus, lai viņš spriestu tiesu no rīta līdz vakaram. Kad Mozus sievastēvs to redzēja, viņš nopietni lūdza savu znotu izveidot sistēmu, kas ļautu viņam pievērsties lielajiem dzīves jautājumiem, uzticot citiem ikdienišķākus lēmumus. Raksti mums stāsta, ka Mozus ieklausījās Jetrus balsī un ieviesa pozitīvās izmaiņas.

Kad Jēzus mums teica, ka Viņa nasta ir viegla, Viņš gribēja mums atgādināt, ka mēs varam paļauties uz Viņu, uz lielāko Nastu Nesēju. Līdzīgi Mozum mums jāsaprot, ka mums ir vajadzīgi citi, ar ko dalīties savās nastās. 1kor 12:12–26 Pāvila salīdzinājums ar Kristus miesu piedāvā labu ilustrāciju tam, kādas var izskatīties dalītas nastas. Mums ir vajadzīgs funkcionējošs organisms, lai spētu nest jebkuru smagumu. Lai vispār varētu kaut ko panest, mums ir vajadzīgas kājas, rokas, pleci, muskuļi un mugurkauls.

Izlasi Gal 6:2. Kā mēs varam piepildīt Kristus likumu, nesot cits cita nastas? _____

Šo pantu tiešais konteksts var sniegt palīdzību. Gal 6:1 Pāvils apliecina, ka, ja brālis vai māsa krīt kārdināšanā, mums ir jāatjauno šī cilvēka lēnprātības gars (atceries, Jēzus saka Mt 11:29, ka Viņš ir lēnprātīgs). Nest nastas nozīmē palīdzēt cilvēkam, kas nogājis no ceļa, ieraudzīt dievišķo žēlastību. Bet tas nozīmē arī palīdzēt kādam, kas piedzīvo grūtības. Grieķu vārds “nasta” var attiekties uz lielu smagumu vai akmeni. Tas ir atgādinājums, ka mēs visi nesam nastas un ka mums visiem ir vajadzīgs kāds, kas var mums palīdzēt to darīt. Nastu nešana ir dievišķi iecelta draudzes aktivitāte, kas prasa lēnprātību un līdzjūtību.

Atceries pēdējo reizi, kad kāds tev palīdzēja nest savu nastu, kas tevi bija nomocījusi. Kāpēc tev tas nozīmēja tik daudz? Kam tu tagad varētu palīdzēt nest nastu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ja jūs uzskatāt savu darbu par grūtu, ja jūs sūdzaties par grūtībām un pārbaudījumiem, ja jūs sakāt, ka jums nav spēka pretoties kārdināšanām, ka jūs nespējat uzvarēt nepacietību un ka kristīgā dzīve ir kalnup vedošs darbs, esiet droši, ka jūs nenesat Kristus jūgu. Jūs nesat cita meistara jūgu.” (Elena Vaita “Bērna vadonis”, 267. lpp.)

“Ir vajadzība pēc pastāvīgas modrības un nopietnas, mīlošas nodošanās, bet tas nāks dabiski, kad dvēsele ticībā turēsies pie Dieva spēka. Mēs nevaram darīt neko, pilnīgi neko, lai ieteiktu sevi dievišķajai labvēlībai. Mums ne pavisam nav jāuzticās sev vai saviem labajiem darbiem, bet, kad mēs kā kļūdainas, grēcīgas būtnes nākam pie Kristus, mēs varam atrast mieru Viņa mīlestībā. Dievs pieņems katru, kas nāk pie Viņa, pilnībā uzticoties krustā sistā Glābēja nopelnam. Sirdī rodas mīlestība. Var nebūt nekādu ekstātisku jūtu, bet ir paliekoša, mierpilna uzticēšanās. Katra nasta ir viegla, jo jūgs, ko uzliek Kristus, ir viegls. Pienākums kļūst par prieku un upuris par baudu. Ceļš, kas iepriekš likās tumsā tīts, kļūst gaišs no Taisnības Saules stariem. Tā ir staigāšana gaismā, kā Kristus ir gaismā.” (Elena Vaita “Ticība un darbi”, 38., 39. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vai jūs atceraties kādu reizi savā staigāšanā ar Jēzu, kad jūs beidzot nodevāties Viņam pilnībā? Līdzdaliet piedzīvojumu savā grupā, īpaši pievērsoties iemeslam, kāpēc jūs nodevāties.

2. Izpētiet Jēzus lūgšanu Mt 11:25–27 un pārrunājiet grupā, kā iegūt žēlastības atziņu. Kāpēc Dievs paslēpj glābšanas plānu (“šīs lietas”) no gudrajiem un prātniekiem, bet atklāj to bērniem?

3. Kā mēs varam palīdzēt tiem, kas ir ap mums un kas cīnās ar savām nastām, nākt pie Jēzus un atrast mieru?

4. Pakavējieties vairāk pie domas par būšanu “lēnprātīgiem un no sirds pazemīgiem”. Vai tas nenāk par sliktu cilvēka pašvērtējumam? Vai mums nevajadzētu justies labi, domājot par sevi, īpaši ja cilvēks tik un tā cīnās ar šaubām par sevi? Kā krustam un tam, ko tas aino, vajadzētu palīdzēt mums saprast, ko Jēzus domāja ar “lēnprātību un pazemību”? Tas ir, kāpēc krusta klātbūtnē vienīgā patiesi atbilstošā attieksme ir lēnprātība un pazemība?

ATRODOT MIERU ĢIMENES SAITĒS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 34, Ebr 11:17–22, 5Moz 4:29, 1Jņ 3:1, 2; 1Moz 39; Ef 6:1–13.

ATMIŅAS PANTS:

“Tā viņš runā par šīm lietām visās vēstulēs, kurās ir kas grūti saprotams, ko nemācītie un nenostiprinātie ļaudis sagroza, tāpat kā arī citus rakstus, sev par pazušanu. Tad nu jūs mīļie, to jau zinādami, sargaities, ka, maldu līdzī aizrauti, nezaudējat savu stipro pamatu.” (2Pēt 3:16, 17)

J aunais cilvēks rūpīgi pārskatīja horizontu. Tad beidzot viņš tos ieraudzīja. Viņš jau vairākas dienas bija meklējis savus brāļus. Viņš tuvojās, mājot ar rokām un saucot viņus, pretī saņemot ne jau siltu sagaidīšanu. Viņa paša brāļi patiesībā gribēja viņu nogalināt. Ja nebūtu Rūbena, tad, iespējams, šim stāstam nebūtu turpinājuma. Rūbens pārliecināja pārējos, lai viņu iemet sausā akā. Vēlāk Jūdām radās lieliska shēma, kā atbrīvoties no brāļa un pie reizes nopelnīt nedaudz naudas, pārdodot viņu garām ejošiem vergu pārdevējiem. Cik uzskatāms disfunkcionālas ģimenes piemērs!

Mēs varam dzīvē daudz ko izvēlēties, bet ne ģimēni. Neviens nav pilnīgs, un nevienam no mums nav perfekta ģimenes un perfekta ģimenes attiecību. Daži no mums ir svētīti ar vecākiem, brāļiem un māsām un citiem ģimenes locekļiem, kas atspoguļo Dieva mīlestību, bet daudziem ir jāsamierinās ar ne tik ideālu ģimēni. Bieži vien ģimenes attiecības ir sarežģītas un sāpīgas, padarot mūs nemierīgus, ievainotus un apkrautus ar smagām emocionālām nastām, ar kurām mēs savukārt apkraujam citus.

Kā mēs varam atrast Dieva mieru šajā dzīves aspektā? Šajā nedēļā pievērsīsimies Jāzepam un viņa ģimenes saitēm, lai vērotu, kā Dievs darbojas, dziedinot un sniedzot emocionālu mieru, neskatoties uz disfunkcionālām ģimenes attiecībām.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bibeles izpētei 7. augustā.

Nepilnības savās mājās

Jāzeps zināja par disfunkcionālām ģimenēm. Tas jau bija sācies ar viņa vecvecākiem Ābrahāmu un Sāru. Kad Sāra saprata, ka viņa ir neauglīga, viņa pārliecināja Ābrahāmu, lai tas iet pie viņas kalpones Hagares. Tiklīdz Hagare kļuva grūta, sākās sāncensība. Augot šādā gaisotnē, Ismaēls un Īzāks ienesa spriedzi arī savās ģimenēs. Īzāks vairāk mīlēja Ēsavu, bet Jēkabs pavadīja savu dzīvi, cenšoties nopelnīt tēva mīlestību un cieņu. Vēlāk Jēkabu piemānīja, lai viņš apprecētu divas māsas, kuras nesadzīvoja savā starpā un sacentās bērnu radišanā, pat liekot savām kalponēm radīt Jēkabam bērnus.

Iepazīsties ar šo stāstu sīkāk 1Moz 34. nodaļā. Kāda varētu būt visu šo notikumu emocionālā ietekme uz visu ģimeni un arī uz jauno Jāzepu? _____

Acīmredzot sāncensība starp mātēm pārgāja arī uz bērniem, kas uzauga, būdami gatavi uzsākt strīdu. Kā jaunieši Jāzēpa vecākie brāļi jau bija noslepkavojuši visus vīriešus Šehemā. Vecākais brālis Rūbens parādīja savu pārkumu un meta izaicinājumus savam sirmajam tēvam, pārguļot ar Bilhu, Rahēles kalponi un vairāku Jēkaba bērnu māti (1Moz 35:22). Jāzēpa brālis Jūda toties bija noturējis savu vedekli (atraitni) par prostitūtu, un viņai piedzima dvīņi (1Moz 38).

Jēkabs pielēja degvielu ģimenes kopējās spriedzes ugunij, neslēpjot īpašu patiku pret Jāzepu, dodot viņam dārgas drēbes dažādās krāsās (1Moz 37:3). Ja jūs pazīstat kādu disfunkcionālu ģimeni, tad sentēva ģimene ar to noteikti varētu konkurēt.

Kā tu domā, kāpēc Ābrahāms, Īzāks un Jēkabs ir iekļauti ticības varoņu sarakstā Ebr 11:17–22, ja reiz viņu ģimenes attiecības bija tik nesakārtotas? _____

Dieva ticības varoņi bieži neattaisno paši savas un Dieva gaidas. Šie vīri ir minēti Ebr 11. nodaļā nevis savu nekārtīgo ģimenes attiecību dēļ, bet neskatoties uz tām. Cīnoties ar ģimenes problēmām, viņi mācījās – bieži vien grūtākajā ceļā – par ticību, mīlestību un uzticību Dievam.

Kādas ģimenes problēmas esat mantojuši jūs? Kā nodošanās Kungam un Viņa ceļam var palīdzēt lauzt šo modeli, vismaz tuvākā vai tālākā nākotnē? _____

Izvēloties jaunu virzienu

Ceļojumā uz Ēģipti, kur Jāzepts tiks pārdots kā vergs, viņš nesa līdzī sāpes, sarežģītas attiecības un trauksmi. Cenšoties noturēt asaras, tas noteikti nebija mierpilns ceļojums.

“Pa to laiku Jāzepts ar saviem pavēlniekiem devās uz Ēģipti. Kad karavāna gāja gar Kānaānas dienvidu robežām, zēns tālumā varēja redzēt pakalnus, pie kuriem atradās viņa tēva teltis. Viņš rūgti raudāja, domādams par savu mīlošo tēvu viņa vientulībā un bēdās. Atkal viņš atcerējās skatu Dotanā. Viņš redzēja savus dusmīgos brāļus un juta viņu dedzinošos skatus. Ausīs vēl arvien skanēja izsmejošie un zaimu pilnie vārdi, ar kādiem tie uzņēma viņa izbaiļu lūgšanu. Ar satrauktu sirdi viņš lūkojās nākotnē. Kāda apstākļu maiņa! — No maigi mīlēta dēla viņš bija kļuvis par nicinātu, bezpalīdzīgu vergu. Kāda būs dzīve svešajā zemē, uz kurieni viņš devās viens un draugu atstāts? Labu laiku Jāzepts nodevās mokošām bēdām un nepatīkamām priekšnojautām. [...] Nu domas pievērsās tēvu Dievam. Bērnībā viņš bija mācījies Dievu mīlēt un būties. Viņš bieži sava tēva teltī bija dzirdējis stāstu par atklāsmi, ko Jēkabs redzējis, kā bēglis un trimdinieks steidzoties prom no mājām. [...] Visas šīs dārgās mācības nu atausa atmiņā kā dzīvas. Jāzepts ticēja, ka tēvu Dievs būs arī ar viņu, būs viņa Dievs. Tajā pašā brīdī Jāzepts pilnīgi nodevās Kungam un lūdza, lai Israēla Sargs būtu ar viņu trimdas zemē.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 213., 214. lpp.)

Ir kultūras, kas svarīgāku lomu piešķir kopienai, nevis individualitātei, bet citas kultūras vairāk uzsver individualitāti. Meklējot Rakstos līdzsvaru starp šiem abiem skatījumiem, mēs skaidri redzam gan personīgu, gan kolektīvu nodošanos Dievam. Jāzepts sāk rast mieru, pieņemot personīgu lēmumu sekot Dievam.

Ko šie panti māca mums par personīgu nodošanos? (5Moz 4:29, Joz 24:15, 1L 16:11, Ps 14:2, Sak 8:10, Jes 55:6)

Lai atrastu mieru, mums katram ir jāpieņem personīgs lēmums sekot Dievam. Pat ja mūsu senči bija garīgi milži, šī ticība un garīgums netiek nodoti ģenētiski. Atcerieties, Dievam ir tikai bērni un nav mazbērnu.

Kāpēc ir svarīgi katru dienu, pat katru mirkli, izvēlēties nodot sevi Dievam? Kas notiek, ja tu to nedari?

Atrodot patiesu pašvērtējumu

Ja Jāzebs būtu lolojis jebkādu cerību izbēgt un atrast atpakaļceļu uz mājām, viņš nebūtu nonācis Ēģiptē, kur Jāzebs tika pārdots dižciltīgai mājsaimniecībai. 1Moz 39:1 stāsta, ka “ēģiptietis Potifars, faraona galma vīrs, sardzes priekšnieks, to nopirka no ismaēliešiem, kas viņu turp bija noveduši”. Pēkšņi jaunieši tika iemests dīvainā svešā kultūrā un valodā.

Mūsu ģimenes un tuvās attiecības ir izšķirošas pašvērtējuma attīstībā. Jāzebs bija audzis, ticot, ka viņš bija kaut kas īpašs – vismiļākās sievas vecākais dēls (1Moz 29:18). Viņš noteikti bija tēta miļākais dēls un vienīgais, kam bija daudzkrāsains apģērbs (1Moz 37:3, 4).

Bet kas viņš bija tagad? Vergs, kāds, ko pēc patikas varēja nopirkt vai pārdot. Cik ātri bija mainījusies viņa situācija! Cik ātri dzīve, šķiet, bija pavērsusies pret viņu!

Jāzebs patiešām iemācījās to, kas jāapgūst mums visiem. Ja mūsu pašvērtējums būs atkarīgs no tā, kā mūs vērtē citi, tad mums būs ļoti smagi un mēs būsīm samulsuši, jo ne visi spēs objektīvi novērtēt, kas mēs esam un kādi mēs esam. Tā vietā mums savs pašvērtējums jāatrod tajā, ko Dievs par mums domā un kā Viņš mūs redz – ne tajās lomās, kas mums ir šobrīd.

Kā Dievs redz katru no mums? (Jes 43:1, Mal 3:17, Jņ 1:12, Jņ 15:15, Rm 8:14, 1Jņ 3:1, 2)

Dievs skatās uz katru no mums ar žēlastības brillēm. Viņš redz potenciālu, skaistumu, talantu, ko mēs pat nevaram iedomāties. Viņš pat bija gatavs mirt mūsu dēļ, lai mums varētu būt iespēja kļūt par visu to, kam mēs esam radīti. Parādot mūsu grēcīgumu un lielo cenu, kas bija jāsamaksā, lai mūs no tā izglābtu, krusts vienlaikus parāda arī mūsu lielo vērtību Dieva acīs. Neskatoties uz to, ko citi par mums domā vai pat ko mēs paši par sevi domājam, Dievs mūs mīl un mēģina mūs izglābt ne tikai no grēka varas, bet arī no mūžīgās nāves, ko tā atnes.

Galvenais jautājums tāpēc vienmēr ir šis: kā mēs atsaucamies Dieva mīlestības realitātei, kā to atklāj Jēzus Kristus?

Ir daudz grupu un atsevišķu cilvēku, kas māca mums mīlēt sevi tādus, kādi mēs esam, un pieņemt sevi nekritizējot. Kāpēc tā patiesībā ir sevis krāpšana? Kāpēc ir svarīgi, lai mūsu vērtība nāktu no ārpusēs – no Tā, kas mūs ir radījis un zina mūsu patieso potenciālu?

Attiecību veidošana pēc Dieva metodes

Sākumā Jāzeps stāsts Ēģiptē ieņem pozitīvu virzienu. Viņš uztic sevi Dieva rokās, un Dievs svētī Jāzepu, ļaujot viņam sasniegt tādus augstumus Potifara namā, kādus viņš nevarēja iedomāties.

Kādā tieši veidā Dieva svētība bija redzama Jāzepa dzīvē? Kādas bija Jāzepa attiecības?
Izlasī 1Moz 39:1–6. _____

Lai gan likās, ka Jāzeps ļoti labi tiek galā ar Potifaru, un viņa attiecības ar mājas personālu un uz lauka izskatījās gludas, sarežģījumi tuvojās. Kāds Potifara namā bija nemiera pilns.

Kādas attiecību problēmas piedzīvoja Jāzeps? Kā viņš izvēlējās tās risināt?
Izlasī 1Moz 39:7–10. _____

Jāzepam ir problēma ar Potifara sievu. Varbūt mums vajadzētu to pārfrāzēt šādi: problēma bija Potifara sievai. Viņa uz citiem cilvēkiem skatījās kā uz “priekšmetiem”, ar kuriem var manipulēt un ko var izmantot. Viņa grib “izmantot” Jāzepu. Jāzeps ir aprakstīts kā “skaists augumā un glīts izskatā” (1Moz 39:6). Bībele reti min cilvēku fiziskās īpašības, jo Dievs “neskatās tā, kā redz cilvēki; cilvēks redz, kas parādās viņa acīm, bet Tas Kungs uzlūko sirdi” (1Sam 16:7). Šajā gadījumā Jāzepa labais izskats, šķiet, vairāk ir kā šķērslis, nevis noderīgs viņa šķīstumam un uzticībai Dieva principiem.

Neskatoties uz samaitātās sievietes uzstājību, Jāzeps izdara kaut ko šķietami nelietderīgu. Viņš attiecina Bībeles principus uz visām attiecībām – šajā gadījumā uz Potifara sievu. Bībeles principi attiecībām nav vecmodīgi, kā to var apliecināt jebkurš, kas ir cietis grēka sekas (un tādi ir visi).

Bībeles stāstījums norāda, ka kārdinājums nebija vienu reizi. Potifara sieva bija viņam uzmākusies atkal un atkal (1Moz 39:10). Jāzeps centās paskaidrot sava lēmuma motivāciju (1Moz 39:8, 9), bet izskatījās, ka tas nepalīdz.

Jāzeps saprata, ka viņš nevar kontrolēt citu cilvēku izvēli. Viņš nolēma dzīvot, mīlēt un izturēties pret apkārtējiem cilvēkiem tādā veidā, kas pagodina Dievu. Jāzeps bija mācījies dzīvot Dieva klātbūtnē. Šis atziņas palīdzēja viņam stāties preti kārdināšanām.

Vai esat mēģinājuši attiecināt Bībeles principus uz visām jūsu attiecībām, pat tām, kur kāds cits cilvēks “nespēlē godīgi”? Kā tas palīdzēja? Izlasiet Mt 5:43–48. Kāpēc ir svarīgi dzīvot šādi? _____

Lielā cīņa – tuvu un personīgi

Kā mēs zinām no šī stāsta (1Moz 39:11–20), Jāzeps cieta, jo pieņēma principiālu lēmumu. Viņš tika iemests cietumā. Būdamas Potifara īpašums, viņš varēja tikt uz vietas nogalināts, neuzdodot jautājumus. Potifars acīmredzot neticēja savai sievai, bet viņam bija jāpārūpējas par savu reputāciju. Un tomēr, neskatoties uz šausmīgajiem apstākļiem, Raksti saka – “Kungs bija ar Jāzepu” (1Moz 39:21).

Dzīve uz šīs planētas nav godīga. Labais ne vienmēr tiek atalgots, un ļaunais netiks vienmēr nekavējoties sodīts. Tomēr ir labā vēsts: Jāzeps varēja atrast mieru pat cietumā, jo Dievs bija ar viņu. Cietumā viņš varēja pārdomāt savas situācijas negodīgumu, visu atsaukt un pat atstāt Dievu.

Ko Jāzeps dara, esot cietumā? Kā viņš izturas pret tiem, kas ir ar viņu?

Izlasi 1Moz 39:21–40:22. _____

Cietumā Jāzeps strādā ar reālo, nevis ideālo. Viņš komunicē, viņš palīdz citiem, kaut arī situācija cietumā ne tuvu nav tam ideālam, kādu viņš būtu vēlējis. Un Jāzeps nav tik lepns, lai nelūgtu palīdzību un nepadarītu sevi ievainojamu. Viņš lūdza palīdzību dzērienu devējam, kuram viņš bija izskaidrojis sapņa nozīmi.

Kāds ir plašāks skatījums uz attiecībām, ko Pāvils atklāj Ef 6:1–13? _____

Mūsu attiecības ir neliels atspulgs lielajai cīņai starp Dievu un sātanu, kas plosās laikmetiem ilgi. Tas nozīmē, ka perfektu attiecību nav. Visām attiecībām ir izaugsmes dinamika, un sātanam ir interese izmantot visas mūsu attiecības – īpaši tās, kas mums ir vistuvākās, – sev par labu, lai ievainotu un kavētu Dieva gribu mūsu dzīvē. Mēs varam būt pateicīgi, ka neesam atstāti vieni, lai izcīnītu šīs kaujas paši. Dieva Vārds nosaka principus mūsu attiecībām. Viņa apsoliņums dot mums gudrību (Jēk 1:5) attiecas arī uz mūsu attiecībām. Viņš mums tāpat kā Jāzepam apsola būt blakus arī tad, kad mūsu attiecības kļūs sarežģītas.

Padomājiet par Dieva apsoliņumiem Jēk 1:5 un atvēliet brīdi, lai lūgtu pēc gudrības attiecību jautājumos. Kā jūs varat palikt atvērti Svētā Gara mudinājumiem, veidojot attiecības ar cilvēkiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Runājot par to, kas notika ar Jāzepu un Potifara sievu, Elena Vaita rakstīja: “Šis ir paraugs, pēc kura vajadzētu dzīvot visām paaudzēm zemes virsū. [...] Dievs būs palīgs tieši tagad, un Viņa Gars būs vairogs. Lai gan cilvēku apņēma vissmagākās kārdināšanas, ir pieejams spēka avots, kam viņš var piekerties un pretoties tām. Cik nežēlīgs bija uzbrukums Jāzēpa tikumībai! Tas nāca no ietekmes, kas visdrīzāk varēja novest no ceļa. Tomēr cik veikli un stingri tai tika parādīta pretestība. [...] Viņš bija ielicis savu reputāciju un intereses Dieva rokās. Lai gan viņam kādu laiku bija jācieš, lai būtu sagatavots ieņemt svarīgu posteni, tomēr Dievs sargāja šo reputāciju, ko bija aptumšojis ļauns apsūdzētājs, un vēlāk, kad bija pienācis īstais laiks, lika tai spīdēt. Dievs pat cietumu padarīja par viņa paaugstināšanas metodi. Tikums dod atalgojumu īstajā laikā. Vairogs, kas sedza Jāzēpa sirdi, bija dievbijība, kas lika viņam būt uzticīgam un taisnīgam pret savu kungu un patiesam pret Dievu. Viņš ienīda nepateicību, kas varēja likt viņam ļaunprātīgi izmantot sava kunga uzticību, lai gan kungs varēja to nekad neuzzināt.” (Elena Vaita “The Spirit of Profecy” 1. sēj., 132. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Tas, ka mēs saucam sevi par kristiešiem vai kulturāliem adventistiem, nepalīdzēs mums attiecībās atrast mieru. Kāda ir atšķirība starp “kulturālu” adventistu un patiesu ticīgo?

2. Māsa N tikko pievienojusies draudzei. Viņa ir precējusies ar neticīgu. Viņa mīl savu vīru, bet viņš nemīl izmaiņas, kas notikušas ar viņa sievu. Balstoties uz Bībeles principiem, kāds būtu jūsu padoms jaunajai draudzes loceklei?

3. Krievu autors Ļevis Tolstojs rakstīja: “Visas laimīgas ģimenes ir līdzīgas. Katra nelaimīga ģimene ir nelaimīga katra savā veidā.” Visas ģimenes lielākā vai mazākā mērā cieš no disfunkcijas, jo mēs visi esam grēcinieki, ienesot ģimenes attiecībās katrs savus trūkumus. Kā katrs no mums Dieva žēlastībā var censties sekot Bībeles principiem – mīlestībai, piedošanai, nastu nešanai un tā tālāk, lai ienestu dziedināšanu ģimenes attiecībās?

4. Tik daudzi ir piedzīvojuši idilli, kad pēkšņi dzīvē vai ģimenē ienāk traģēdija. Kāpēc tādās reizēs pieķeršanās Dieva Vārda apsoliņumiem ir tik būtiska? Kāpēc ir īpaši svarīgi labos laikos garīgi sagatavoties sliktiem laikiem?

MIERS, ATTIECĪBAS UN DZIEDINĀŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 42:7–20, Mt 25:41–46, 1Moz 42:21–24, 1Moz 45:1–15, Lk 23:34, 1Moz 50:15–21.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet tagad neesiet apbēdināti un nebīstieties, ka jūs mani esat šurp pārdevuši, jo Dievs mani šurp sūtījis, lai jums saglabātu dzīvību.” (1Moz 45:5)

Kāds vīrietis tika apsūdzēts seksuālā uzbrukumā Džoanai. Sieviete viņu identificēja policijā. Lai gan vīrieša vaina bija apšaubāma, sieviete nelokāmi palika pie tā, ka Džonijs ir vainīgs.

Tā Džonijs nonāca cietumā, kur pavadīja 14 gadus par noziegumu, ko nebija izdarījis. Tikai pēc tam, kad DNS pierādījumi viņu atbrīvoja, Džoana saprata savu šausmīgo kļūdu.

Viņa gribēja satikt Džoniju pēc tam, kad viņš bija atbrīvots. Ko šis vīrietis, kas bija tik daudz cietis, darīja, kad viņš satikās vaigu vaigā ar sievieti, kas bija izpostījusi viņa dzīvi uz tik daudziem gadiem?

Viņa bija istabā un gaidīja viņa ierašanos. Kad viņš ieradās un viņi paskatījās viens otram acīs, Džoana izplūda asarās.

“Džonijs vienkārši noslīga zemē, satvēra manas rokas, paskatījās uz mani un teica: “Es tev piedodu.” Es tam nespēju noticēt. Tomēr šeit viņš stāvēja un teica man, kas biju izdarījusi viņam tik daudz pāri, ka viņš man piedod! Tikai tad es sāku saprast, kas patiesībā ir žēlastība. Un tikai tad es piedzīvoju dziedināšanu un patiesu mieru.”

Šajā nedēļā mēs runāsim par piedošanu un to, ko tā var izdarīt ar nemiera pilnu cilvēka sirdi.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. augustā.

Sastopoties ar pagātni

Beigās Jāzeps dzīvē viss ievirzās labās sliedēs. Viņš ne tikai izkļūst no cietuma, bet pēc faraona sapņu izskaidrošanas viņš kļūst arī par Ēģiptes premjerministru (1Moz 41:50–52). Ēģiptes šķūņi ir pilni, un paredzētais bads sākas. Tad kādu dienu Ēģiptē ierodas Jāzeps brāļi.

Izlasi par Jāzeps pirmo sastapšanos ar saviem brāļiem 1Moz 42:7–20. Kāpēc tik izstrādāts sižets? Ko Jāzeps centās panākt šajā pirmajā satikšanās reizē? _____

Jāzepam bija vara, un viņš varēja atriebties saviem brāļiem, lai viss būtu godīgi. Bet tā vietā, lai atriebtos, Jāzeps ir nobažījies par mājās palikušajiem ģimenes locekļiem. Viņš ir satraucies par savu tēvu. Vai viņš joprojām ir dzīvs, vai arī disfunkcionālā ģimene palikusi bez sentēva? Un kā ar viņa brāli Benjamīnu? Kā sava tēva prieks un laime Benjamīns nu bija tādā pašā pozīcijā kā iepriekš Jāzeps. Vai brāļi bija novirzījuši savu bīstamo greisirdību uz Benjamīnu? Jāzeps nu varēja gādāt par šiem neaizsargātajiem cilvēkiem savā ģimenē.

Praktizēt Bībeles principus attiecībās nenozīmē to, ka mēs reiz spēsīm pieņemt vardarbību vai ka mums vajadzētu to spēt izdarīt. Ikviens no mums ir dārgs Dieva acīs. Par katru no mums Jēzus samaksāja augstāko maksu pie krusta.

Kāpēc vardarbību vai citu cilvēku noniecināšanu Jēzus uztvēra tik personīgi?

Izlasi Mt 25:41–46. _____

Mēs visi esam atpirkti Jēzus asinīs, un likumīgi mēs piederam Viņam. Ikviens, kas rīkojas vardarbīgi, aizskar Jēzus īpašumu. Seksuālai, emocionālai vai fiziskai vardarbībai nekad nevajadzētu būt daļai no ģimenes dzīves. Tas nav tikai ģimenes privāts jautājums, kas jārisina iekšpusē. Šādos gadījumos nepieciešama palīdzība un iejaukšanās no ārpuses. Tam, kurš cieš no vardarbības ģimenē, jāmeklē palīdzība pie uzticamiem speciālistiem.

Kas ir tie daži Bībeles principi, kas mums ir jāattiecina uz jebkurām problemātiskām attiecībām ģimenē, ko šobrīd piedzīvojam? _____

Iekārtojot skatuvi

Jāzeps piedeva saviem brāļiem. Mēs nezinām, kad tieši Jāzeps viņiem piedeva, bet ir skaidrs, ka tas bija noticis pirms viņu ierašanās. Jāzeps, iespējams, nekad nebūtu piedzīvojis tādu karjeru Ēģiptē, ja viņš nebūtu piedēvis, jo dusmas un sarūgtinājums visdrīzāk būtu saēduši viņa dvēseli un sabojājuši attiecības ar Kungu.

Vairāki pētījumi ar izdzīvojušajiem traģēdijās, kurās vainojami citi, ir izgaismojuši faktu, ka piedošana ir galvenais faktors, lai visšausmīgāko ciešanu upuri rastu dziedināšanu un varētu turpināt dzīvi. Bez piedošanas mēs paliekam upuri. Piedošana ir vairāk domāta mums pašiem, nevis mūsu pāridarītājiem.

Kaut arī Jāzeps bija piedēvis saviem brāļiem, viņš negribēja ļaut ģimenes attiecībām palikt turpat – pie Dotanas sausās akas. Viņam bija jāredz, ka kaut kas ir mainījies.

Ko Jāzeps dzirdēja? Izlasi 1Moz 42:21–24. Ko viņš uzzināja par saviem brāļiem? _____

Visa komunikācija notika caur tulku, tāpēc Jāzēpa brāļi nezināja, ka viņš tos saprot. Jāzeps dzirdēja savu brāļu atzišanos. Brāļi bija domājuši, ka, atbrīvojoties no Jāzēpa, viņi atbrīvosies no tēva komentāriem par viņu. Viņi bija cerējuši, ka viņus vairs nekaitinās Jāzēpa sapņi vai viņš pats kā sāncensis tēva mīļākā dēla lomā. Bet tā vietā brāļus visus šos gadus bija mocījuši sirdsapziņas pārmetumi. Viņu noziegums bija tos padarījis nemiera pilnus un paralizētus no bailēm par Dieva sodu. Jāzēpam patiešām bija ļoti žēl, ka viņiem tā jācieš. Jāzeps raudāja par viņiem.

Jāzeps zināja, ka bads turpināsies vēl vairākus gadus, tāpēc viņš uzstāja, lai nākamajā reizē, kad viņi nāks pirkt labību, ņem līdzī Benjamīnu (1Moz 42:20). Viņš arī paturēja Simeānu kā ķīlnieku (1Moz 42:24).

Redzot, ka Benjamīns vēl ir dzīvs, viņš organizēja mielastu, kurā viņš izrādīja acīmredzamu patiku pret Benjamīnu (1Moz 43:34), lai novērotu, vai vēl joprojām valda vecais greisirdības modelis. Brāļi neparādīja nekādas greisirdības pazīmes, bet Jāzeps zināja, ka viņi var būt viltīgi. Galu galā viņi bija piemānījuši veselu pilsētu (1Moz 34:13), un viņš nosprieda, ka tie droši vien ir samelojuši tēvam par viņa likteni (1Moz 37:31–34). Tāpēc viņš izdomāja vēl vienu lielu pārbaudījumu. (Sk. 1Moz 44. nod.)

Izlasi 1Moz 45:1–15. Ko tas mums stāsta, ko Jāzeps juta pret saviem brāļiem, un par piedošanu, ko viņš tiem bija dāvājis? Kādas mācības mums vajadzētu paņemt no šī stāsta savai dzīvei? _____

Piedot un aizmirst?

Piedošana ir definēta kā labprātība atmest savas tiesības uz aizvainojumu, nosodījumu un atreibību pret kādu cilvēku vai grupu, kas rīkojas netaisnīgi. Ģimenes terapeite Merilina Armora (Marilyn Armour), kas bija strādājusi ar holokaustā izdzīvojušajiem, pētot, ko izdzīvojušie bija darījuši, lai piešķirtu jēgu tam, kas ar viņiem bija noticis, raksta: “Visa piedošanas ideja ir upura apzināta rīcība. Tas nav kaut kas tāds, kas vienkārši notiek.”

Piedošana nenozīmē, ka nebūs sekas. Piedošana nenozīmē, ka pāridarītājam tiks ļauts turpināt vardarbību. Piedošana nozīmē, ka mēs pavēšam savu aizvainojumu un savas atreibības ilgas uz Dievu. Ja mēs to nedarīsim, dusmas, sarūgtinājums, aizvainojums un naidis to, ko šis cilvēks vai cilvēki ir mums izdarījuši, padarīs vēl sliktāku.

Ko piedošana citiem dara mums? Pārdomājiet Mt 18:21–35. _____

Nav šaubu, ka viena no atslēgām, mācoties piedot, ir saprast, kas mums ir piedots Kristū. Mēs visi esam grēkojuši – ne tikai pret citiem cilvēkiem, bet arī pret Dievu.

Katrs grēks patiešām ir grēks pret mūsu Kungu un Radītāju. Un tomēr Jēzū mēs varam prasīt sev pilnīgu piedošanu par visiem šiem grēkiem – ne tāpēc, ka mēs būtu to pelnījuši (jo mēs neesam), bet tikai Dieva žēlastības dēļ. Kad mēs esam satvēruši šo svēto patiesību, kad esam padarījuši šo piedošanu par savu, kad varam piedzīvot savā dzīvē Dieva piedošanas realitāti, mēs varam sākt piedot citiem. Mēs piedodam ne tāpēc, ka citi to būtu pelnījuši, bet gan tāpēc, ka tas ir tas, ko mēs esam saņēmuši no Dieva un kas mums ir vajadzīgs pašiem. Cik gan bieži mums pašiem bijusi vajadzīga piedošana?

Kā mēs redzējām, Jāzeps piedāvāja iespēju salabot ģimenes attiecības. Šeit nav nekāda īgnuma, nekādas rakņāšanās tajā, kas noticis pagātnē.

Ir gandrīz neiespējami sākt visu no jauna, ja esam kļuvuši par ekspertiem, kā vislabāk ievainot vienam otru. Bet Jāzeps reaģēja citādi. Šķiet, viņš gribēja nolikt pagātni aiz sevis un virzīties uz priekšu ar mīlestību un atvērtību. Ja Jāzepam būtu cita attieksme, šim stāstam būtu citādas beigas, ne tik laimīgas.

“Svētīgi tie, kam pārkāpumi piedoti un grēki aplāti, svētīgs tas cilvēks, kam Tas Kungs nepielīdzina viņa grēku.” (Rm 4:7, 8) Ko Pāvils šeit stāsta, kas mums ir piedots Jēzū un kā šim brīnišķīgajam apsolījumam vajadzētu ietekmēt to, kā mēs izturamies pret saviem pāridarītājiem? _____

Ieviešot piedošanu praksē

Lai piedotu, man ir jāatzīst, ka esmu bijis ievainots. To var būt grūti izdarīt, jo reizēm mēs vairāk sliecamies censties aprakt savas jūtas, nevis iziet tām cauri. Atzīt nekristīgas aizvainojuma jūtas un pat dusmas Dieva priekšā nav nekas nepareizs. Psalmos tas ir bieži izteikts. Es varu justies brīvs pateikt Dievam, ka man nepatīk tas, kas ir noticis vai kā pret mani izturējās un ka tas mani padara noskumšu vai dusmīgu.

Jāzēpa stāstā mēs redzam, ka viņš raud, redzot atkal savus brāļus, un pārdzīvo dažas no pagātnes emocijām.

Ko Jēzus vārdi pie krusta stāsta mums par piedošanas laiku? Izlasi Lk 23:34. _____

Jēzus negaidīja, lai mēs vispirms lūgtu pēc piedošanas. Mums nav jāgaida, lai pāridarītājs lūgtu pēc piedošanas. Mēs varam piedot citiem, pat ja viņi nepieņem mūsu piedošanu.

Ko Lk 6:28 un Mt 5:44 māca mums par to, kā mēs attiecamies pret cilvēkiem, kas mūs ievaino? _____

Piedošana līdzīgi mīlestībai sākas ar izvēli, nevis ar jūtām. Mēs varam izdarīt izvēli piedot, pat ja mūsu emocijas nesaskan ar šo lēmumu. Dievs zina, ka mūsu pašu spēkā šī izvēle ir neiespējama, bet "ar Dievu visas lietas ir iespējamās" (Mk 10:27). Tāpēc mums ir teikts, lai mēs lūdzam par tiem, kas mūs ir ievainojuši. Dažos gadījumos šie cilvēki varbūt jau ir miruši, bet mēs tik un tā varam lūgt pēc spējas tiem piedot.

Nav šaubu, piedošana ne vienmēr būs viegli istenojama. Sāpes un kaitējums var būt postošs, atstājot mūs ievainotus, sakropļotus, satriektus. Dziedināšana nāks, ja mēs to ļausim, bet turēšanās pie sarūgtinājuma, dusmām un aizvainojuma padarīs dziedināšanu grūtāku, pat gandrīz neiespējamu.

Krusts ir vislabākais uzskates līdzeklis tam, ko Dievam maksāja piedot mums. Ja Kungs var iet tam cauri mūsu dēļ, pie tam zinot, ka tik daudzi Viņu vienalga atmetīs, tad arī mēs noteikti varam mācīties piedot.

Kam tev ir jāiemācās piedot — ja ne šīs personas, tad vismaz sevis dēļ? _____

Kā atrast mieru pēc piedošanas

Jāzēpa ģimene beidzot ieradās Ēģiptē. Ģimenē vairs nav tumšo noslēpumu. Viņa brāļi droši vien ir tēvam atzinušies, ka pārdevuši Jāzēpu, izskaidrojot, ka dēls, ko viņš uzskatīja par nogalinātu, nu ir Ēģiptes premjerministrs.

Lai gan ne vienmēr būs iespējams atjaunot attiecības un dažkārt pat nebūtu prātīgi, tas nenozīmē, ka mēs nevaram piedot. Mēs varbūt nespējam apskaut savu pāridarītāju un raudāt kopā ar viņu, bet mēs varam gribēt izteikt savu piedošanu vai nu ar balsi, vai vēstules palīdzību. Un tad ir laiks ļaut sāpēm iet prom, cik vien tas iespējams. Varbūt sāpes nezudīs pavisam, bet vismaz mēs būsim uz dziedināšanas ceļa.

Izlasi 1Moz 50:15–21. Par ko uztraucas Jāzēpa brāļi, un kāpēc viņiem būtu par to jāuztraucas? Ko šīs bailes par viņiem stāsta? _____

Jāzēpa brāļi bija dzīvojuši Ēģiptē septiņpadsmit gadus (1Moz 47:28), un tomēr, kad Jēkabs nomira, viņi baidījās, ka Jāzēps ķersies pie atriebības. Viņi atkal saprata, cik lielā mērā viņi bija ievainojuši Jāzēpu. Tagad, pēc tēva nāves, Jāzēps vēlreiz pārliecina viņus par savu piedošanu. Šī atkārtotā droši vien noderēja gan viņa brāļiem, gan pašam Jāzēpam.

Ja brūce ir dziļa, mums droši vien nāksies piedot daudzas reizes. Kad uzmācas atmiņas par pāridarījumu, mums nekavējoties jāvēršas pie Dieva lūgšanā un atkal jāizdara izvēle piedot.

Izlasi 1Moz 50:20. Kā šis pants palīdz paskaidrot, vismaz daļēji, Jāzēpa labprātību piedot brāļu grēku pret viņu? _____

Jāzēps nelokāmi uzskatīja, ka viņa dzīve ir daļa no Dieva lielā plāna, lai palīdzētu glābt toreiz zināmo pasauli no bada un tad palīdzētu savai ģimenei piepildīt Dieva apsoliņumu kļūt par lielu tautu. Zināšanas par to, ka Dievs stāv pāri brāļu ļaunajiem plāniem, lai panāktu labu, palīdzēja Jāzēpam piedot.

Jāzēpa stāstam bija laimīgas beigas. Kā mēs reaģējam, ja stāsta beigas nav tik labas? Vai kāds varētu nepiekrīst tam, ka līdz ar grēka beigām un lielās cīņas noslēgumu, kad visi jautājumi tiks atrisināti, tās būs laimīgas beigas (t.i., ilgtermiņā)? Kā šī cerība var mums palīdzēt tikt galā ar ne tik ideālām attiecībām? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kā Jāzepu brāļi pārdeva pagāniem, tā Kristus viens māceklis pārdeva Viņa nāvīgākajiem ienaidniekiem. Jāzepu viņa tikumu dēļ nepatiesi apsūdzēja un iemeta cietumā; tāpat Kristus tika nicināts un atmests, jo Viņa taisnā, pašai izlēģīgā dzīve pati par sevi jau norāja grēku, un, lai gan Viņš neko ļaunu nebija darījis, tomēr uz viltus liecību pamata tika notiesāts. Un Jāzepa pacietība un lēnprātība, ciešot netaisnību un apspiešanu, viņa labprātīgā gatavība piedot un cēlā labvēlība pret nežēlīgajiem brāļiem ir zināms Kristus attēls, jo arī Viņš nekurnēdams pacieta bezdievīgo cilvēku ļaunumu un izsmieklus un piedeva ne tikai saviem slepkavām, bet arī visiem tiem, kas ir nākuši pie Viņa, atzīstot grēkus un meklējot piedošanu.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši”, 239., 240. lpp.)

“Nekas nevar attaisnot nepiedodošu garu. Tas, kurš nav žēlsirdīgs pret citiem, parāda, ka viņš pats nav Dieva piedodošās žēlastības līdzdalībnieks. Dieva piedošanā maldīgā sirds tiek vilkta tuvu Bezgalīgās Mīlestības sirdij. Dievišķās līdzjūtības straume plūst uz grēcinieka dvēseli un no viņa uz citu cilvēku dvēselēm. Maigums un žēlastība, ko Kristus atklāja Savā dārgajā dzīvē, būs redzama tajos, kas kļūst par Viņa žēlastības līdzdalībniekiem.” (E. Vaita “Kristus līdzības”, 251. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāds reiz teicis: “Nepiedošana ir līdzīga indes dzeršanai, cerot, ka nomirs cits cilvēks.” Kā jūs saprotat šo apgalvojumu?

2. Kāds bija Jāzepa smalki izstrādātā plāna nolūks, pirms viņš atklāja savu identitāti? Ko tas deva viņam un brāļiem?

3. Jāzepa kalps droši vien kaut ko zināja par plāniem attiecībā uz Jāzepa brāļiem (piem., 1Moz 44:1–12). Kā piedošanas pieredze ietekmēja tos, kas bija tikai novērotāji?

4. “Dievs nekad nevada Savus bērnus citādi, kā viņi paši izvēlētos tikt vadīti, ja viņi varētu redzēt beigas jau no sākuma un ieraudzīt godības pilno nodomu, ko viņi piepilda kā Viņa līdzstrādnieki.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 224., 225. lpp.) Padomājiet paši par savu dzīvi, pārdomājot minēto apgalvojumu. Kā šī izpratne varētu palīdzēt jums tikt galā ar daudziem pārbaudījumiem un cīņām, ko mēs piedzīvojam?

BRĪVS ATPŪSTIES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk 2:1–12, 2ķēn 18, 1Ķēn 19:1–8, Mt 5:1–3, Jes 53:4–6, 2ķēn 2:11.

ATMIŅAS PANTS:

“Tas Kungs ir mans gaišums un mana pestīšana, no kā man bīties? Tas Kungs ir manas dzīves patvērums, no kā man baiļoties?” (Ps 27:1)

Daudzi cilvēki, ko Jēzus sastapa šīs zemes kalpošanas laikā, bija slimi, nereti pat tuvu nāvei. Viņi drūzmējās ap Jēzu, lai saņemtu dziedināšanu un varētu atpūsties no savām ciešanām. Un viņi vienmēr to arī saņēma.

Reizēm Viņš pateica tikai vienu vārdu, un viņi kļuva pilnībā veseli. Reizēm Viņš pieskārās slimajiem, tādējādi tos brīnumainā veidā izdziedinot. Reizēm Viņš tos sūtīja prom, un dziedināšana notika vēlāk. Jēzus dziedināja vīriešus, sievietes, bērnus, jūdus, nejūdus, bagātos un nabagos, vienkāršos ļaudis. Pat vissmagākie lepras un akluma gadījumi nebija ārpus Viņa sniedzamības robežām. Patiešām, Viņš dziedināja pat tos, kas bija slimi ar vissliktāko “slimību” – nāvi.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim divus ļoti atšķirīgus dziedināšanas piemērus. Vienā cietušais bija tik slims, ka viņš pat nevarēja pats aiziet līdz Jēzum. Viņa simptomi bija skaidri redzami ikvienam. Otrajā gadījumā nebija acīmredzamu simptomu. Abos gadījumos dziedināšana nāca Dieva izraudzītā laikā un veidā.

Iedziļinoties tēmā par mieru un atpūtu no sāpēm un ciešanām, mēs arī pārdomāsim jautājumu, ko kādā sava kristīgā ceļa posmā esam piedzīvojuši mēs visi. Un kas notiek, kad mūsu lūgšanas pēc dziedināšanas netiek atbildētas? Kā tad mēs atrodam mieru?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. augustā.

Dziedinošais miers

Ja vispār ir bijis laiks, kad mums ir vajadzīgs miers, tad tas ir tad, kad esam slimi. Mums ir vajadzīgs fizisks miers, lai mūsu organisms varētu darbināt imūnsistēmu.

Mums bieži ir vajadzīgs arī mentāls miers. Dažas slimības dzīvību neapdraud, piemēram, saaukstēšanās vai migrēna. Mēs tad guļam un cenšamies nedomāt par visu to, ko mums vajadzētu darīt, bet vienkārši nespējam.

Gadījumos, kad slimība var apdraudēt dzīvību, mēs raizējamies par to, kāds būs analīžu rezultāts. Un tad bieži mēs sākam domāt, kāpēc. Vai tas bija neveselīgs dzīvesveids, kas beidzot mani ir pieveicis? Vai tas ir narkotiku dēļ, ko lietoju pirms 20 gadiem? Vai varbūt problēma ir liekais svars? Varbūt mēs tiekam sodīti par kādu slepenu grēku, par kuru zinām tikai mēs?

Izlasī Mk 2:1–4. Kas tur notika? _____

Stāsts par paralizēto cilvēku ir gadījums, kur viss šķiet skaidrs. “Laikmetu ilgās” (267.–271. lpp.) mēs varam uzzināt kontekstu. Paralizētais vīrs bija darījis daudz ko tādu, ar ko viņš nelepojās. Viņa grēcīgā dzīve bija radījusi šo slimību, un garīgie eksperti novilka taisnu līniju no cēloņiem līdz sekām. Viņš pats bija vainojams savā slimībā, un tai nebija dziedināšanas.

Šāda attieksme ir ļoti tipiska. Mēs bieži esam pārņēmti ar jautājumu, “kas to izdarīja”. Ja ir izdarīts noziegums, kādam par to jāmaksā. Ja noticis kāds negadījums, tad kādam jātiek apsūdzētam. Bet cilvēkam, kas ir slims, vainošana nenes ne dziedināšanu, ne labklājību.

Dieva sākotnējais nodoms neiekļāva sāpes, slimību un ciešanas. Slimība uz šīs planētas ienāca tikai līdz ar grēku. Tāpēc Dievs dod mums veselīgas vadlīnijas, lai mēs varētu baudīt labāku dzīves kvalitāti. Bet, kamēr mēs esam šajā ar grēku slimajā pasaulē, garantijas veselībai nebūs, lai arī cik cītīgi mēs ievērosim veselības principus.

Labā vēsts ir tā, ka Dievs var dot mums mieru gan slimībā, gan veselībā, gan tad, ja mūsu slimība ir mūsu pašu rīcības sekas vai kāda cita nevērība, mūsu gēni vai vienkārši blakne dzīvošanai grēcīgajā pasaulē. Dievs zina, kā dot mums mieru.

Kad kāds saslimst, nav labi sākt viņu vainot. Vienlaikus – kāpēc izpratne par slimības cēloni dažos gadījumos ir svarīgs solis uz dziedināšanu un atjaunošanos? _____

Slimības saknes ārstēšana

Paralizētais tika nolikts Jēzus priekšā, un visas acis pievērsās Jēzum. Vai Viņš izvēlēsies dziedināt acīmredzamu grēcinieku? Vai Viņš izteiks kādu vārdu, lai norātu slimību?

Kā Jēzus izturas pret paralizētā dziedināšanu? Kas ir pirmā lieta, ko Jēzus dara viņa labā? Izlasi Mk 2:5–12. _____

Tā kā mēs bieži nezinām par slimību, līdz pamanām simptomus, mēs bieži domājam par slimību kā tikai par simptomiem. Mēs domājam, ka atbrīvoties no simptomiem nozīmē dziedināšanu. Jēzus pret slimību izturas citādi. Viņš zina, kas ir visu ciešanu un slimību sakne, un to viņš grib ārstēt vispirms.

Reliģiskie vadītāji bija šokēti, kad viņi dzird Jēzu izsakām piedošanas vārdus. Atbildot uz viņu neizteiktajām apsūdzībām, Jēzus uzdod jautājumu.

Izlasi Mk 2:8, 9. Kādu izaicinājumu Jēzus šeit izsaka Rakstu mācītājiem? Kādu jautājumu Viņš šeit patiesībā risina? _____

Runāšana parasti ir lēta, bet ne tad, kad runā Dievs. Viss ir radies ar Dieva spēcīgo vārdu (1Moz 1. nod.). Lai gan piedošana nav kas tāds, ko mēs varam redzēt, tā ir dārga. Piedošana maksāja Dieva Dēla dzīvību pie krusta. Viss cits ir otršķirīgs. Lai demonstrētu piedošanas spēku un realitāti, Jēzus izvēlas dziedināt paralizēto.

Dievs grib mūs dziedināt vispirms no iekšienes. Reizēm Viņš izvēlas sniegt mums tūlītēju fizisku dziedināšanu, kā tas notika ar paralizēto, vai arī mums būs jāgaida līdz augšāmcelšanās rītam. Jebkurā gadījumā Glābējs grib, lai mēs spējam dusēt pārliecībā par Viņa mīlestību, žēlastību un piedošanu pat tad, kad jāpiedzīvo ciešanas.

Kā mēs varam atrast mieru un atpūtu, pat ja mūsu lūgšanas pēc dziedināšanas joprojām nav atbildētas? _____

Bēgšana

Balstoties uz Pasaules Veselības Organizācijas datiem (PVO), visbiežāk izplatītajai slimībai pasaulē, kas skar vairāk nekā trīssimt miljonus cilvēku katru gadu, ne vienmēr ir acīmredzami ārēji simptomi. Depresija ir galvenais darba nespējas cēlonis pasaulē un ir galvenais globālā slimību sloga veicinātājs.

Diemžēl bieži vien kristietībā par depresiju nerunā, jo tā var tikt uzskatīta par ticības trūkuma pazīmi. Galu galā vai kristiešiem nav jābūt vienmēr prieka un laimes pilniem? Vai depresija nav zīme, ka kaut kas nav kārtībā ar mūsu attiecībām ar Dievu?

Lielākā daļa cilvēku nav patiesi. Pat kristieši – uzticīgi kristieši – var reizēm piedzīvot cīņu ar depresiju, īpaši pēc traumatiskiem notikumiem, un tādā gadījumā tā nav pazīme, ka trūktu ticības un uzticības Dievam. Mēs Psalmos lasām par sāpēm, ciešanām un mokām, ko cieš Dievam uzticīgi cilvēki.

Reizēm depresija ienāk mūsos klusi un lēni, un mēs atzīstam to tikai tad, kad tā jau ir ielaista. Reizēm tā sākas ātri, pēc kāda īpaši izsmeljoša emocionāla vai fiziska atgadījuma. Piemēram, Dieva uzticīgais praviētis Elija pēc Karmela kalna notikumiem bija emocionāli un fiziski pilnībā izsmelts.

1ķēn 18. nodaļā Elija bija tikko redzējis Dieva brīnumu – uguns krišanu no debesīm. Kā atbildi uz savu lūgšanu viņš bija redzējis lietus sākšanos un trīs gadu sausuma izbeigšanos. Kāpēc uz Izebeles draudiem Elija reaģēja bēgot? Izlasi 1ķēn 19:1–5. _____

Elijam tās bija ļoti nogurdinošas divdesmit četras stundas. Šī pieredze kopā ar skarbo pamošanos un nāves draudiem kalpoja Elijam kā depresijas izraisītājs. Elija bija klāt, kad tika nogalināti Baāla praviēši; varbūt arī viņš pats kādus no tiem nogalināja (1ķēn 18:40). Šāds notikums, pat ja tam ir pamatots un taisnīgs cēlonis, viegli var novest pie traumatiska stresa gan vērotājus, gan dalībniekus.

Tad Elija sāk skriet, cenšoties aizbēgt no tā visa. Reizēm mēs skrienam uz ledusskapi un cenšamies apēst kaut ko, lai atkal justos priecīgi. Izjutot vajadzību aizbēgt, mēs reizēm cenšamies izgulēt savu emocionālo nogurumu. Reizēm mēs meklējam jaunas attiecības, darbu vai vietu. Un reizēm mēs arokam sevi vēl vairāk darbā, termiņos un tikšanās, cenšoties cītīgāk aizbēgt no vārdos nenosauktā kaut kā, kas izsmel mūsu prieku un mieru. Protams, daudzi cilvēki izmanto dažāda veida “medikamentus”, lai tikai mazinātu sāpes, bet beigās tas viss tikai nomaskē simptomus. Nekas no šeit nosauktā neatrisina problēmu, drīzāk bieži vien padara to vēl ļaunāku.

Pārāk noguris, lai skrietu

Elija ir pārāk noguris, lai skrietu. Un tā viņš atkal lūdz Dievu. Šī lūgšana ļoti atšķiras no ticības pilnās lūgšanas, uz kuru Dievs atbildēja Karmela kalnā (1ķēn 18:36, 37) priesteru un Baāla praviešu, tiesas locekļu un tautas priekšā. Šī ir vienkārša, īsa izmisuma lūgšana.

Elija apliecina 1ķēn 19:4, ka viņš nav labāks par saviem tēviem. Par ko viņš runā? ___

Kad Elija beidzot paliek kluss, viņu pārņem vainas izjūta. Viņš saprot, ka viņa steidzīgā rīcība ir nolaupījusi to, kas varēja kļūt par lielisku iespēju, lai Israēlā varētu īstenoties reformas. Viņš saprot, ka viņš ir pievilis tos, kam viņš bija vajadzīgs. Un viņš ir bezspēcīgs kaut ko darīt lietas labā. Tādējādi sāpīgā pārdomu brīdī, ļoti labi zinot savas tautas vēsturi, viņš ierauga sevi, kāds viņš patiesībā ir.

Vai tā var būt sāpīga atklāsme ikvienam no mums, tas ir, ieraudzīt sevi tādus, kādi mēs patiesībā esam? Cik pateicīgiem mums vajadzētu būt par apsolījumu, ka, lai arī cik grēcīgas ir mūsu dzīves, Kristū Dievs redz mūs tādus, kādu Viņš redz Jēzu! Vai var būt vēl lielāka cerība par šo, kad mēs ticībā varam pieprasīt sev Kristus taisnību? (Sk. Fil 3:9.)

Neskatoties uz to, depresijai ir veids, kā mūs ieraut tumšā sevis nicināšanas virpulī. Reizēm mēs sākam domāt, ka nāve ir vienīgā izeja.

Šķiet, ka šis ir Elijas gadījums. Viņam tas ir par daudz. Viņš saka: “Kungs, nu ir gana! Ņem manu dvēseli, jo es neesmu labāks par saviem tēviem!” (1ķēn 19:4)

Labā vēsts ir tā, ka lielais Ārsts Eliju nenosoda. Dieva labāk par mums saprot, ar ko mums ir jācinās, kad mums ir depresija.

“Var jau būt, ka tūlīt nav redzamu pierādījumu, ka Glābēja vaigs mīlestībā un līdzjūtībā ir pievērsies mums, tomēr tā tas ir. Mēs varam arī nejust Kristus pieskārienu, bet Viņa roka mīlestībā un līdzjūtīgā sirsnībā tomēr ir pār mums.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 97. lpp.)

Dievs zina un saprot, ka Elijam “ejams garš ceļš” (1ķēn 19:7), bet reizēm, lai Viņš varētu mums palīdzēt, Viņš gaida, kad mēs beigsim skriet.

Reizēm cilvēki, kas slīkst, ir tik apjukusi, ka viņi cenšas atbrīvoties no glābēja. Glābējam tad ir jāatkāpjas un jāpagaida ar glābšanu, kamēr upuris nonāk bezsamaņā.

Kādu cerību un mierinājumu tu vari atrast šajos pantos: Ps 34:18, Mt 5:1–3, Ps 73:26, Jes 53:4–6? _____

Atpūta un vēl vairāk

Dievs zināja, ka skriešana ir izsmēlusi Eliju. Dievs zināja, ka vairāk par fizisko nogurumu Elija izjūt emocionālo nogurumu un milzīgo vainas apziņas nastu. Dievs atbrīvoja vietu un sagādāja Elijam atpūtu, līdzīgi kā Jēzus izdarīja ar paralizēto vīru daudzus gadus vēlāk. Beidzot Elija patiešām var izgulēties un rast atspirdzinājumu.

Mēs varbūt gaidām, ka stāsts šeit beigsies, bet tā nav. Dieva atdusa nav vienreizējs notikums. Ieiet Dieva atdusā nozīmē dziedināšanu – lēnu negatīvo domu modeļu un destruktīvo ieradumu maiņu. Dievs nesteidzina dziedināšanu.

Izlasi 1ķēn 19:5–8. Uz kurieni Elija dodas un kāpēc? _____

Pēc atpūtas Elija atkal skrien. Bet šoreiz Dievs pārorientē viņa skriešanu. Dievs saprot, ka dzīve šajā grēcīgajā pasaulē var izraisīt depresiju un tas arī notiks. Viņš saprot mūsu tieksmi skriet, bet Viņš grib pārvirzīt mūsu skriešanu. Sevi iznīcinošo izdzīvošanas mehānismu vietā, ko mēs izmēģinām, Viņš grib, lai mēs skrienam pie Viņa. Ja reiz mēs sākam skriet pie Viņa, Viņš grib mācīt mums klausīties “klusajā balsī” (1ķēn 19:12), kas dos mums mieru.

Elijam nebija spēka sevi pacelt un doties ceļā pretī Dievam. Dievs deva viņam enerģiju, lai varētu satikties, un Viņš apsola labāku rītdienu.

Kad Elija gulēja zem koka un vēlējās mirt, viņš uzskatīja, ka viņa dzīves labākās dienas ir beigušās.

Izlasi 1ķēn 19:15, 16 un 2ķēn 2:11. Kas tomēr vēl bija sagatavots Elijam? _____

Dievs zināja, ka Elijam priekšā ir labākas dienas. Praviētis piedzīvos dziedināšanu, iemācoties regulēt savu dzīvi saskaņā ar Dieva ritmu un pieņemt Viņa atdusu. Vēl bija ķēniņi, kas jāsvalda, un jāizvēlas savs pēctecis. Dievs jau zināja par Elīsu, kas kļūs tik tuvs kā Elijas dēls. Dievs zināja, ka ticībā Elija atkal izsauks uguni no Debesīm (2ķēn 1:10). Elijam nebūs jāmirst izmisuma pilnā nāvē zem kārklu koka, bet tā vietā viņš ugunīgos ratos dosies uz Debesīm, lai baudītu mieru.

Ko mēs varam mācīties no Elijas stāsta par to, kāpēc, lai arī cik slikti mēs jūtamies, Dieva spēkā mums tik un tā ir jācenšas nepadoties? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ar pastāvīgu apstākļu maiņu mūsu pieredzē var notikt pārmaiņas, un šie apstākļi, kuros mēs esam, mūs vai nu paceļ, vai iedzen depresijā. Bet apstākļu maiņām nav varas izmainīt Dieva attieksmi pret mums. Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Un Viņš lūdz no mums nešaubīgu uzticību Viņa mīlestībai.” (Elena Vaita “Debesu vietās”, 120. lpp.)

“Turpiniet raudzīties uz Jēzu, pienesot klusas lūgšanas ticībā, pieķeroties Viņa spēkam, vienalga, vai jūs to sajūtat vai ne. Ejiet uz priekšu tā, it kā katra pienestā lūgšana būtu sasniegusi Dieva troni un uz to būtu atbildējis Tas, kura solījumi nekad necieš neveiksmi. Ejiet uz priekšu, dziedot un radot mūziku Dievam savās sirdīs, pat ja esat smaguma un skumju nomākti. Es jums saku kā cilvēks, kas zina – gaisma nāks, prieks būs jūsu daļa un mākoņi un dūmaka izklīdīs. Mēs pāriesim no nospiedošās ēnu un tumsas varas uz skaidro Viņa klātbūtnes saules gaismu.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 2.sēj., 242., 243. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Bieži vien ir ļoti grūti palīdzēt kādam, kas cieš no garīgiem traucējumiem vai depresijas. Kāda tavai draudzei varētu būt laba stratēģija, lai iemācītos efektīvi kalpot tiem, kurus skārusi depresija?

2. Mēs bieži cīnāmies, lai būtu atvērti un godīgi Dieva priekšā. Pārskatiet dažus psalmus, lai redzētu, cik atvērti un godīgi Dieva priekšā bija Bībeles autori. Kā mēs varam veicināt atvērtības un godīguma gaisotni savās vietējās draudzēs?

3. Kad piedzīvojam depresiju, lūgšana bieži vien ir grūta. Pārrunājiet aizlūgšanas spēku to labā, kas nevar lūgt par sevi.

4. Kāpēc ir tik svarīgi atcerēties, ka ticība nav jūtas? Tas, ka mēs esam depresijā, zaudējuši drosmi, nobijušies un satraukti, nenozīmē, ka mums trūkst ticības vai uzticības Dievam. Tas nozīmē tikai to, ka cilvēks ir nonācis depresijā, nobijies, zaudējis drosmi un satraucies, un tā ir gadījies ar katru no mums. Kā mēs varam mācīties to, ka šādos brīžos pasniegt roku ticībā ir tik svarīgi, lai arī cik grūti tas varētu likties?

5. Kādu lielu cerību jūs varat paņemt no stāsta par paralizēto vīru – īpaši tad, ja slimību izraisījis grēcīgs dzīvesveids?

MIERA RITMI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 1. nod., 2Moz 20:8–11, 2Moz 16:14–31, 5Moz 5:12–15, Ps 92, Jes 58:13.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Dievs svētīja septīto dienu un iesvētīja to, jo Viņš tanī atdusējās no visa Sava darba, ko radīdams bija darījis.” (2Moz 2:3)

Kas var iedomāties, kādi izskatījās radīšanas darbi – gaisma tumsā, okeāns pilns dzīvības, putni pēkšņi sāk lidot. Un pārdabisko Ādama un Ievas radīšanu? Mēs pat nevaram sākt aptvert, kā Dievs to izdarīja.

Bet tad, pēc aktīvās radīšanas, Dievs pievēršas kaut kam citam. Pirmajā brīdī tas nelikās tik iespaidīgi kā vaļu lēkāšana vai žilbinošā spalvu parāde. Dievs vienkārši radīja dienu, septīto dienu, un tad padarīja to īpašu. Pat pirms cilvēce metās pašu izraisītajā stresa pilnajā dzīvē, Dievs nolika zīmi kā dzīvu atgādinājumu. Dievs gribēja, lai šī diena būtu laiks, kad mēs apstājamies un brīvi baudām dzīvi – dienu, kad būt, nevis darīt, kad svinēt zaļās zāles, gaisa, mežu dzīves, ūdens, cilvēku dāvanu, bet – pāri visam – visu dāvanu Devēju kā vislielāko dāvanu.

Šis aicinājums turpinājās arī pēc tam, kad pirmais pāris tika izraidīts no Ēdenes. Dievs gribēja pārliecināties, ka aicinājums var izturēt laika pārbaudi, un tā jau no paša sākuma Viņš ieauda to laika audumā.

Šīs nedēļas laikā mēs mācīsimies par Dieva brīnišķīgo aicinājumu ieiet dinamiskā mierā katru septīto dienu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. augustā.

Ievads mieram

Iesākumā bija Dievs. Kungs Dievs runāja, un viss notika. Gaisma atdalīja dienu no nakts; izplatījums, debesis un jūras tika izsauktas esamībā otrajā dienā. Sauszeme un augu valsts sekoja trešajā dienā. Dievs veidoja laika un ģeogrāfijas galveno ietvaru. Gaismas ķermeņi valdīja pār debesīm dienā un naktī. Atšķirībā no seno kultūru stāstiem Bībeles radīšanas ziņojums skaidri pasaka, ka saule, mēness un zvaigznes nav dievības. Tās ienāk kopējā ainā tikai ceturtajā dienā un ir pakļautas Radītāja vārdam.

Mozus piektās un sestās dienas apraksts (1Moz 1:20–31) ir dzīvības un skaistuma pilns. Putni, zivis, lauka dzīvnieki – tie visi piepildīja telpu, ko bija sagatavojis Dievs.

Ko Dieva vērtējums pasaka par visu radīto? Izlasi 1Moz 1:1–31. _____

Šī nav jebkāda vieta, ko Dievs radīja. Tā bija pilnīga vieta. Gluži kā aizraujošas melodijas piedziedājumā Dievs ik pēc katras dienas atkārtu, ka tā bija “laba”.

Kas atšķirīgs no pārējās radītās pasaules bija cilvēka radīšanā? Izlasi 1Moz 1:26, 27 un 1Moz 2:7, 21–24. _____

Dievs pieliecās un sāka mīcīt dubļus. Cilvēka radīšana pēc Dieva tēla un līdzības ir intimitātes un tuvības mācību stunda. Dievs noliecās un iepūta elpu Ādama nāsīs, un radās dzīva būtne. Ievas īpašā radīšana no Ādama ribas pievienoja radīšanas nedēļai vēl vienu svarīgu elementu. Laulība ir daļa no Dieva plāna cilvēcei – svēta sadarbības uzticība starp “ish” un “ishshah”, “vīrieti” un “sievieti”.

Šajā reizē, kad Dievs skatās uz visu, ko bija radījis sestajā dienā, piedziedājums skan citādi: “Un Dievs uzlūkoja visu, ko Viņš bija darījis, un redzi, tas bija ļoti labs.” (1Moz 1:31)

Padomā, cik radikāli atšķirīgs Bībeles radīšanas stāsts ir no tā, ko māca cilvēce bez Dieva Vārda. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik ļoti mums jābūt atkarīgiem no Dieva Vārda, lai saprastu patiesību? _____

Pavēle atpūsties

Radišana var būt “ļoti laba”, bet tā vēl nav pilnīga. Radišana beidzas ar Dieva atpūtu un īpašo svētību septītajā dienā jeb sabbatā. “Un Dievs svētīja septīto dienu un iesvētīja to, jo Viņš tanī atdusējās no visa Sava darba, ko radīdams bija darījis.” (1Moz 2:3)

Sabats ir Dieva radišanas daļa, radišanas kulminācija. Dievs rada mieru un rada telpu kopienai, kur cilvēce (toreiz Ādams un Ieva kā ģimenes kodols) varēja pārtraukt ikdienas aktivitātes un atpūsties blakus savam Radītājam.

Diemžēl grēks ienāca šajā pasaulē un visu izmainīja. Vairs nebija tiešas satiksmes ar Dievu. Tā vietā ienāca sāpīgas dzemdības, smags darbs, trauslas un disfunkcionālas attiecības un daudz kas cits šajā kritušajā pasaulē – garš bēdu stāsts, ko mēs visi tik labi zinām. Un vēl joprojām, pat visa tā vidū, Dieva sabats ir palicis kā nemainīgs mūsu radišanas simbols un arī mūsu pārradišanas cerība un apsoliņums. Ja sabata atpūta bija vajadzīga pirms grēka, tad cik daudz vairāk pēc tam!

Daudzus gadus vēlāk, kad Dievs atbrīvo Savus bērnus no Ēģiptes verdzības, Viņš vēlreiz tiem atgādina par šo īpašo dienu.

Izlasi 2Moz 20:8–11. Ko tas mums māca par sabata svarīgumu un to, kā tas saistās ar radišanu? _____

Ar šo pavēli Dievs aicina mūs atcerēties savu izcelsmi. Pretēji tam, kā daudzi domā, mēs neesam aukstu, bezrūpīgu un aklu spēku nejauši produkti. Tieši pretēji, mēs esam būtnes, kas radītas pēc Dieva līdzības. Mēs esam radīti, lai būtu sadraudzībā ar Dievu. Nav svarīgi, ka pret israēliešiem izturējās kā pret mazvērtīgiem vergiem. Katru sabatu īpašā veidā viņi tika aicināti atcerēties, kas viņi patiesībā bija – būtnes, kas radītas pēc paša Dieva līdzības.

“Tā kā sabats ir piemiņa radišanas darbam, tas ir Kristus mīlestības un spēka apliecinājums.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 281. lpp.)

Padomā par to, cik svarīga ir doktrīna par radišanu sešās dienās. Galu galā kura mācība vēl ir tik svarīga, ka Dievs pavēl veltīt septīto daļu no savas dzīves katru nedēļu un bez izņēmuma, lai to pieminētu? Ko šim faktam vien vajadzētu mums mācīt par to, cik svarīgi ir, lai mēs atcerētos savu patieso izcelsmi, kā tas ainots Pirmajā Mozus grāmatā?

Jauni apstākļi

Pēc 40 klejojumu gadiem tuksnesī bija izaugusi jauna paaudze ar blāvām atmiņām par Ēģipti. Viņiem bija ļoti atšķirīga dzīves pieredze no tās, kāda bija viņu vecākiem. Šī jaunā paaudze bija redzējusi savu vecāku atkārtoto ticības trūkumu, un sekas bija tādas, ka arī viņiem nācās klejot pa tuksnesi, līdz iepriekšējā paaudze nomira.

Viņiem bija priekštiesība – svētnīca nometnes centrā –, un viņi varēja redzēt mākonī, kas norādīja uz Dieva klātbūtni virs saiešanas telts. Kad tas kustējās, viņi zināja, ka ir laiks savākt mantas un sekot. Šis mākonis, kas pa dienu nodrošināja ēnu, bet naktī gaismu un siltumu, bija pastāvīgs atgādinājums par Dieva mīlestību un rūpēm par viņiem.

Kāds personīgs sabata dienas atgādinājums viņiem bija? Izlasi 2Moz 16:14–31. _____

Pretēji populārai doktrīnai šie panti pierāda, ka septītās dienas sabats bija pirms Sinaja likumiem.

Kas šeit notika?

Īpašais ēdiens, ko Dievs katru dienu nodrošināja, bija kā atgādinājums, ka Radītājs uztur Savu radību. Dievs ļoti taustāmā veidā nodrošināja viņu vajadzības. Katru dienu notika brīnums – ēdiena parādīšanās un pazušana līdz ar sauli. Katru reizi, kad kāds to centās uzkrāt nākamajai dienai, tas sabojājās un sāka smirdēt. Tomēr katru piektdienu ēdiena bija pietiekami, lai savāktu divkāršu porciju, un pārpalikums sabbatam brīnumainā veidā palika sveigs.

Israēlam nu bija svētnīcas kalpošana, un visi likumi un regulējumi bija uzrakstīti Trešajā un Ceturtajā Mozus grāmatā. Sirmāis Mozus vēl joprojām visus sapulcināja, atkārtoja viņu vēsturi un likumus, ko Dievs viņiem bija devis (sk. 5Moz 5:6–22).

Šī jaunā paaudze beidzot bija gatava ieiet Apsolītajā Zemē. Israēlā bija jānotiek izmaiņām vadībā, un sirmāis Mozus gribēja nodrošināt, lai šī paaudze atceras, kas viņi ir un kāda ir viņu misija. Viņi negribēja atkārtot savu vecāku kļūdas. Tāpēc viņš atkārtoja Dieva likumus. Desmit baušļi tika atkārtoti, lai šī paaudze, atrodoties uz Kānaānas iekarošanas sliekšņa, tos neaizmirstu.

Mums katram Jēzus otrā nāksšana nav tālāk kā dažus brīžus pēc mūsu nāves. Tādējādi Viņa atgriešanās vienmēr ir ļoti tuvu, varbūt pat tuvāk, nekā mēs bijām iedomājušies. Kā sabata ievērošana atgādina mums ne tikai par to, ko Dievs ir darījis mūsu labā, bet arī ko Viņš darīs mūsu labā, kad atgriezīsies? _____

Vēl viens iemesls atpūsties

Israēla nometne atradās Jordānas austrumu pusē. Viņi bija ieņēmuši Bašanas ķēniņa un divu amoriešu ķēniņu zemes. Vēlreiz šajā izšķirošajā brīdī Mozus aicina Israēlu sanākt kopā, lai atgādinātu viņiem, ka pie Sinaja slēgtā derība nebija domāta tikai viņu vecākiem, bet arī viņiem. Tad viņš atkārtο desmit baušļus viņu pašu dēļ.

Salīdzini 2Moz 20:8–11 ar 5Moz 5:12–15. Kā šajos pantos atšķiras tas, kā ir izteikts sabata baušlis? _____

2Moz 20:8 baušlis sākas ar vārdu “piemini”. 5Moz 5:12 sākas ar vārdu “ievēro”. Vārds “piemini” ir minēts mazliet vēlāk pašā baušlī (5Moz 5:15). Šajā pantā viņiem tiek pateikts, ka viņi ir vergi. Lai gan šī paaudze ir uzaugusi brīva, viņi visi būtu piedzimuši verdzībā, ja nebūtu brīnumainās izglābšanas. Sabata baušlim vajadzēja viņiem atgādināt, ka tas pats Dievs, kas bija aktīvs radīšanas stāstā, ir aktīvs arī viņu atbrīvošanā: “Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir no turienes izvedis ar stipru roku un izstieptu elkoni.” (5Moz 5:15)

Šī patiesība iederas toreizējos israēliešu apstākļos, jau otro reizi stāvot pie Apsolītās Zemes robežas, četrdesmit gadus pēc tam, kad pirmā paaudze bija tik nožēlojami kļūdījusies. Lai iekarotu šo zemi, viņi bija tikpat bezpalīdzīgi kā viņu senči, bēgot no Ēģiptes. Viņiem bija vajadzīgs Dievs, kas darbojas ar “stipru roku” un “izstieptu elkoni”.

Sabatam vajadzēja tikt pievienotai jaunai dimensijai. Tā kā Dievs ir atbrīvošanas Dievs, Israēlam ir jāievēro sabata diena (5Moz 5:15).

Protams, radīšana nestāv tālu no sabata baušļa, pat Piektajā Mozus grāmatā, neskatoties uz pievienoto iemeslu to ievērot – Israēla atbrīvošanu. Savā ziņā Israēla atbrīvošana no Ēģiptes zemes ir sākuma punkts jaunai radīšanai, līdzīgi kā radīšanas stāsts Pirmajā Mozus grāmatā. Israēls kā atbrīvota tauta ir Dieva jaunā radība (sk. arī, piemēram, Jes 43:15).

Tā kā iziešana tiek uzskatīta par simbolu brīvībai no grēka, tas ir, kā glābšana, mēs varam sabata simbolu atrast gan radīšanā, gan glābšanā. Tādējādi ļoti reālā veidā sabats norāda mums uz Jēzu, mūsu Radītāju un Pestītāju.

Izlasi Jņ 1:1–13. Ko šie panti mums māca par Jēzu kā mūsu Radītāju un Pestītāju? _____

Sabata ievērošana

Dievs pavēl Savai tautai ievērot sabata dienu. Kopā ar pavēli nenogalināt un nezagt ir bauslis pieminēt sabatu, lai gan Bībele specifiski nepasaka, kā tieši mums to ievērot.

Kādai vajadzētu būt gaisotnei, ko mēs radām un veicinām sabatā? Sk. Ps 92 un Jes 58:13.

Tā kā sabata ievērošana nozīmē radīšanas un glābšanas svinēšanu, šīs dienas gaisotnei vajadzētu būt nevis drūmai, bet prieka pilnai Kungā.

Sabata dienas pieminēšana nesākas septītajā dienā. Kā pirmais sabats bija radīšanas nedēļas kulminācija, tā mums vajadzētu "pieminēt sabata dienu" visu nedēļu un plānot uz priekšu, lai mēs varētu nolikt malā savus ikdienas darbus un tādā veidā "turēt sabatu svētu", kad tas ir pienācis. Mērķtiecīga gatavošanās darba dienās un īpaši sagatavošanās dienā (Mk 15:42) jeb piektdienā ir atslēga, kas vairo prieku, jo tuvāk nāk šī īpašā diena.

Kādu svarīgu sabata ievērošanas aspektu izgaismo 3Moz 19:3? _____

Sabata ievērošana nozīmē arī attiecību veidošanu ar ģimeni un draugiem. Dievs dod laiku nedalītai sadraudzībai ar visu ģimeni, un tas iekļauj atpūtu pat kalpiem un ģimenes dzīvniekiem (sk. 2Moz 20:8–11). Sabats un ģimene sader kopā.

Lai gan atpūta un ģimenes laiks ir svarīgi principi, sabata ievērošana nozīmē arī piedalīšanos kopīgā, nedalītā Dieva pielūgsmē kopā ar draudzes ģimeni. Dzīvojot virs zemes, Jēzus apmeklēja un vadīja dievkalpojumu (sk. 3Moz 23:3, Lk 4:16 un Ebr 10:25).

Kaut arī iknedēļas rutīna un ritms var būt steigas pilns, dziļi mūsu sirdīs ir ilgas pēc patiesa sabata miera, patiesas sadraudzības ar mūsu Radītāju. Mēs varam ieiet sabata ritmā un mierā, atceroties apstādināt visas darba darīšanas un plānošanu, lai pavadītu laiku ar Dievu un koptu attiecības.

Kāda ir tava personīgā pieredze ar sabatu un svētībām, kas nāk no sabata ievērošanas? Kādos veidos tu varētu to vēl vairāk padarīt par svētu laiku, kādam tam arī vajadzētu būt? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dievs cilvēkiem ir devis sava radošā spēka pieminekli, lai tie Viņu varētu saskatīt Viņa roku darbā. Sabats mums dod iespēju radībā saskatīt Radītāja godību. [...] Svētajā dusas dienā vairāk nekā citās dienās mums vajadzētu iedziļināties vēstīs, ko Dievs mums raksta dabā. [...] Kad nonākam dabas tuvumā, Kristus klātbūtne kļūst reāla un Viņš mūsu sirdīm stāsta par savu mieru un mīlestību.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 25., 26. lpp.)

“Viens no svarīgajiem iemesliem, kāpēc Kungs atbrīvoja Israēlu no Ēģiptes verdzības, bija tas, lai viņi varētu ievērot Viņa svēto sabatu. [...] Ir skaidrs, ka Mozus un Ārons atjaunoja mācību par sabata svētumu, jo faraons viņiem sūdzējās: ‘Jūs tos gribat atturēt no darba!’ (2Moz 5:5) Tas norāda, ka Mozus un Ārons bija sākuši Ēģiptē sabata reformu. Sabata ievērošanai tomēr nebija jākļūst arī par piemiņu viņu verdzībai Ēģiptē. Tā ievērošanai, pieminot radīšanu, bija jāiekļauj priecīga piemiņa atbrīvošanai no reliģiskas apspiestības Ēģiptē, kas padarīja sabata ievērošanu grūtu. Tādā pašā veidā viņu atbrīvošanai no verdzības uz mūžīgiem laikiem bija jāiededzina viņu sirdīs maīgas rūpes par trūcīgajiem un apspiestajiem, atraitnēm un bāreņiem.” (E. Vaita “From Eternity Past” pielikuma piezīme 549. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Daži kristieši, ieskaitot pat dažus adventistus, teistisko evolūciju uzskata par dzīvotspējīgu radīšanas skaidrojumu. Kā sabats parāda, ka teistiskā evolūcija un septītās dienas adventisms ir nesaderīgi? Kāds nolūks būtu saglabāt septīto dienu svētu miljardiem gadu piemiņai, īpaši ja Dieva Vārds ir nepārprotams attiecībā uz to, ka tas ir darīts svēts pēc pirmajām sešām radīšanas dienām?

2. Kā tu atbildētu uz argumentu, ka nav svarīgi, kura diena, galvenais, ka ir viena atpūtas diena nedēļā? Vai arī kā mēs atbildam uz citu apgalvojumu, ka Jēzus ir mūsu sabata atpūta un tāpēc mums nav vajadzības ievērot kādu īpašu dienu kā atpūtas dienu?

3. Kā sabata svēta piemiņa var būt atgādinājums brīvībai un atbrīvošanai? Kā mēs varam izvairīties to padarīt ierobežojošu un legālistisku?

4. Daži apgalvo, ka septītās dienas sabats ir mēģinājums nopelnīt Debesis ar darbiem. Kāda ir šī apgalvojuma loģika?

SABATA ATPŪTA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 1:26, 27; 1Moz 9:6; 2Pēt 2:19; Rm 6:1–7; 2Moz 19:6; Jņ 5:7–16.

ATMIŅAS PANTS:

“Sešās dienās padari savu darbu, bet septītā diena ir vissvētākais sabats, tā tiek saukta par svētu; nevienu darbu jums tanī nebūs darīt; tā ir sabata diena Tam Kungam it visos jūsu mājokļos.” (3Moz 23:3)

Mēs dzirdam dažāda veida argumentus pret septītās dienas sabata ievērošanu, vai ne? Mēs dzirdam visu, sākot ar to, ka Jēzus ir izmainījis sabatu uz svētdienu vai ka Jēzus ir atcēlis sabatu, ka Pāvils to ir izdarījis vai arī ka apustuļi ir aizvietojusi septītās dienas sabatu ar svētdienu, lai godātu augšāmcelšanu un tā tālāk. Pēdējos gados argumenti ir kļuvuši izsmalcinātāki, piemēram, tāds, ka Jēzus ir mūsu sabata miers un tāpēc mums nav vajadzības ievērot kādu dienu svētu. Un, protams, lai cik dīvaini tas nebūtu, vienmēr dzirdēsim argumentu, ka, atpūšoties septītajā dienā, mēs kaut kādā veidā cenšamies nopelnīt Debesis.

No otras puses, kristieši kļūst vairāk ieinteresēti idejā par atpūtu, par atpūtas dienu, un, lai gan viņi apgalvo, ka tā diena ir svētdiena vai ka nav svarīgi, kura diena tā ir, viņi uztver nopietni Bībeles norādi par atpūtu un kāpēc tā ir svarīga.

Protams, mēs kā septītās dienas adventisti saprotam Dieva morāles likuma mūžīgumu un ka paklausība ceturtajam bauslim nav lielāka Debesu pelnīšana kā paklausība piektajam, sestajam, pirmajam vai jebkuram citam bauslim.

Šajā nedēļā mēs vairāk runāsim par atpūtu, ko Dievs mums ir devis sabata bauslī un kāpēc tā ir svarīga.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. septembrī.

Sabats un radīšana

No visiem desmit baušļiem tikai ceturtais sākas ar darbības vārdu “piemini” – “Piemini sabata dienu...”. Nav rakstīts: “Atceries, ka tu nedrīksti zagt.” Vai: “Atceries, ka tu nedrīksti pārkāpt laulību.”

“Pieminēšanas” ideja norāda uz vēsturi, uz to, ka kaut kas ir noticis pagātnē, ko mums ir nepieciešams atcerēties. Ja mēs atceramies, mēs savienojamies ar pagātņi, un sabata dienas pieminēšana un svētīšana iezīmē taisnu līniju līdz pat radīšanas nedēļai.

Izlasi 1Moz 1:26, 27 un 1Moz 9:6. Ko šie panti māca mums par to, cik īpaši mēs kā cilvēki esam un cik radikāli atšķirīgi mēs esam no pārējās Dieva radības? Kāpēc ir svarīgi saprast šo atšķirību?

Pieminot radīšanu, mēs atceramies, ka esam radīti pēc Dieva līdzības, – tas ir kas tāds, ko radīšanas aprakstā neatrodam ne par ko citu. Acīmredzot cilvēki ir radikāli atšķirīgi no citiem planētas radījumiem, neskatoties uz to, cik liela daļa DNS mums ir kopīga ar dažiem citiem dzīvniekiem. Pretēji populāram mītam mēs neesam tikai attīstītāki pērtiķi vai augstāk attīstītas primātu versijas. Kā cilvēki, kas radīti pēc Dieva līdzības, mēs esam unikāli starp visiem Dieva radījumiem šajā pasaulē.

Kā radīšanas stāsts atgādina mums par mūsu attiecībām ar radīšanu? 1Moz 2:15, 19.

Izpratne par to, ka Dievs radīja arī mūsu pasauli, atgādina mums par mūsu atbildību pret radīto. Mēs esam valdnieki pār radību. Valdīt nenozīmē ekspluatēt. Mums ir jāvalda kā Dieva pārstāvjiem. Mums ir jābūt tādā mijiedarbībā ar dabas pasauli, kādā būtu Dievs.

Jā, grēks ir sabojājis visu, bet šī zeme vēl joprojām ir Dieva radība, un nekas nedod mums tiesības to ekspluatēt vai nodarīt kaitējumu citiem cilvēkiem.

Mēs godinām Dieva kā Radītāja piemiņu. Kā vēl sabata ievērošana var palīdzēt mums vairāk apzināties vajadzību būt labiem vides pārvaldniekiem?

Brīvības svinēšana

Kā mēs redzējām iepriekš, sabats norāda uz vairāk nekā tikai radišanas dienām. Otro reizi mēs dzirdam desmit baušļus, Mozus pārskata Israēla 40 gadus tuksnesī. Šajā reizē teikums, kas ievada iemeslu, kāpēc ievērot sabatu kā svētu, nav par radišanu, bet drīzāk par atbrīvošanu no Ēģiptes verdzības (5Moz 5:12–15).

Lai gan tagad mēs neesam vergi Ēģiptē, mēs visi varam piedzīvot cita veida verdzību, kas kaut kādā ziņā var būt tikpat nospiedoša.

Kādas verdzības formas mēs piedzīvojam mūsdienās? Izlasi 1Moz 4:7; Ebr 12:1 un 2Pēt 2:19.

Sabats ir brīvības svinēšana no visa tā, kas tur mūs verdzībā. Sabatā mēs saņemam atgādinājumu, ka ir iespējams iegūt brīvību no grēka – ne mūsu pašu spēkā, bet Dieva spēkā, kas mums tiek piedāvāts ticībā. Israēla pirmdzimtie bērni tika izglābti ar jēra asinīm, kas bija izsmērētas uz durvju stenderēm vakarā pirms izešanas no Ēģiptes (2Moz 12. nod.). Mūs arī ir izglābušas Jēra asinis, un nu mums ir jāstaigā brīvībā, kas mums pieder Jēzū Kristū.

Izlasi Rm 6:1–7. Ko Pāvils šeit pasaka, kas var būt saistīts ar to, kas mums ir dots sabatā?

5Moz 5:15 teikums – “un piemini, ka tu pats esi bijis kalps Ēģiptes zemē un ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir no turienes izvedis ar stipru roku un izstieptu elkoni” – atgādina cilvēkiem, ka viņus ir izglābis Dieva darbs un spēks mūsu labā. Cik daudz vairāk mums kā kristiešiem vajadzētu saprast, ka tikai Kristus darbs un spēks mūsu labā ir tas, kas ir izglābis mūs no grēka?

Šī pavēle saka, lai mēs atpūšamies glābšanā, ko Dievs ir mums nopelnījis ar Savu vareno roku. Mēs esam atbrīvoti no saviem mēģinājumiem kļūt taisni, atceroties, ka Dievs ir Radītājs un ka mēs varam uzticēties Viņam, ka Viņš mūs arī pārradīs un jau tagad atbrīvos no grēka važām, ja ļausim Viņam mūsos darboties.

Kāda ir tava pieredze ar grēka verdzību? Kā mēs varam iemācīties piesaukt apsoliņumus par brīvību no grēka verdzības, kas mums ir doti Jēzū? _____

Svešinieks tavos vārtos

Izlasi 2Moz 19:6. Ko šis pants mums stāsta par senā Israēla statusu? (Sk. arī 1Pēt 2:9.)

Israēls bija aicināts iziet no Ēģiptes, lai būtu Dieva derības tauta, ļaudis, ar kuru starpniecību evaņģēlijs būtu izplatījies pasaulē, ja vien viņi būtu palikuši uzticīgi. Nav šaubu, viņi bija īpašu Dieva rūpju un gādības objekts, kam dotas īpašas privilēģijas un vienlaikus īpaša atbildība.

Izlasi 2Moz 23:12. Kas vēl šeit notiek? Ko šis pants mums māca par to, kā Dievs skatās uz citām tautām?

Sabata universālums ir kaut kas tāds, ko daudzi cilvēki palaiž garām. Protams, visbiežāk sastopamā kļūda bija tā, ka sabats esot domāts tikai jūdiem, – šī kļūda jau atmaskota 1Moz 1. un 2. nodaļā. Galu galā Dievs radīja visus cilvēkus. Tāpēc visiem cilvēkiem vajadzētu pieminēt sabata dienu.

Lai gan mums vienmēr vajadzētu paturēt prātā, ko sabats mums atklāj, mums vajadzētu arī atcerēties, ko tam vajadzētu mums stāstīt arī par citiem cilvēkiem. Zināmā mērā mūsu miers un saikne ar Radītāju un Glābēju liks mums automātiski skatīties uz citiem ar jaunām acīm, lai ieraudzītu viņus kā būtnes, ko radījis tas pats Dievs, kas radījis mūs, ko ir milējis tas pats Dievs, kas mīl mūs, un kas ir nomiris par viņiem tāpat kā par mums. Kā mēs redzējam (2Moz 20:10, 5Moz 5:14), sabata atpūta jādod pat kalpiem, svešiniekiem un dzīvniekiem.

Tas, ka sabata atpūtu vajadzētu baudīt pat svešiniekiem viņu vārtos, tas ir, tiem, kas (vēl) nepiedalās Israēlam dotajos apsolījumos, pasaka ļoti daudz. Cilvēkiem un pat dzīvniekiem nekad nevajadzētu tikt ekspluatētiem un ļaunprātīgi izmantotiem. Katru nedēļu ebreju tautai (un arī mums) ir jāsaņem spēcīgs atgādinājums par to, cik daudz kopīga mums ir ar citiem cilvēkiem, un, pat ja mēs baudām svētības un privilēģijas, ko citi nebauda, mums ir jāatceras, ka mēs vēl joprojām esam tā pati cilvēces ģimene un tādējādi mums ir jāizturas pret citiem ar cieņu un respektu.

Kā veids, kā tu ievēro sabatu, varētu kļūt par svētību tiem, kas sabatu neievēro? Tas ir, kā tu vari izmantot sabatu par liecību citiem?

Kalpošana citiem sabbatā pagodina Dievu

Jaunās Derības pasaulē reliģiskajiem vadītājiem sabbats bija kļuvis par smalku mākslu. Viņiem bija dučiem aizliegumu un noteikumu, kā sabbats būtu jāievēro. Tas iekļāva aizliegumu jebko siet vai atsiet, sadalīt divus pavedienus, dzēst uguni, transportēt priekšmetu starp privāto ēku un publisko vai transportēt kaut ko vairāk nekā noteiktu attālumu publiskajā telpā.

Par ko Jēzus tika apsūdzēts Jņ 5:7–16? _____

Pilnībā ignorējot brīnumu, ko Jēzus bija veicis, atbrīvojot cilvēku no slimības, reliģiskie vadītāji piekasījās tam, ka dziedinātais vīrs sabbatā publiski nesa savu gultu. Tā vietā, lai pamanītu, kā “sabbata Kungs” (Mk 2:28) pavadīja šo īpašo dienu, vadītāji bija nolēmuši saglabāt paši savus noteikumus un regulējumus. Mums ir jābūt uzmanīgiem, lai mēs nepieļautu līdzīgu kļūdu.

Kā Jes 58:12–14 apraksta Dieva programmu sabata ievērošanai? _____

Dievs negrib tukšu pielūgsmi vai dievbijīgu klusumu. Viņš grib redzēt Savus ļaudis kopā ar citiem cilvēkiem, īpaši ar apspiestajiem un atstumtajiem.

Jesaja to ļoti skaidri pasaka Jes 58:13–14: “Kad tu atturi savu kāju no sabata pārkāpšanas un nedari Manā svētā dienā pēc savas patikas, bet nosauc dusas dienu par svētu prieku un par Tā Kunga svēto dienu un to turi godā, neizlietodams to saviem ceļiem, sava veikala nokārtošanai un tukšām valodām, tad Tas Kungs būs tavš prieks, Es tevi vadīšu zemes augstumos un tev došu tava tēva Jēkaba mantojumu, jo Tā Kunga mute tā ir runājusi.”

Darīt pēc savas “patikas” (Jes 58:13, jeb “mūsu pašu interesēm”, kā to tulko NRSV), ir ekvivalents “sabbata pārkāpšanai”. Cilvēku plāni nav daļa no Dieva sabata ideāla. Drīzāk mēs esam aicināti meklēt tos, kas cīnās, kas ir sagūstīti, kas ir izsalkuši, kaili un staigā tumsā un kuru vārdus, šķiet, neviens vairs neatceras. Sabbatam vairāk nekā jebkurai citai dienai vajadzētu izvest mūs no savtības un likt mums vairāk domāt par citiem un citu vajadzībām, nevis tikai par sevi un savām problēmām.

Zīme, ka mēs piederam Dievam

Otrā pasaules kara laikā Anglija sagaidīja nenovēršamu vācu armijas iebrukumu. Tika veikti sagatavošanās darbi, lai aizstāvētu salu, cik vien iespējams. Gar jūras krastu tika sacelti papildu nostiprinājumi. Ceļi, protams, dotu ienaidniekam iespēju visātrāk nokļūt līdz savam galamērķim, līdz ar to stratēģiskās vietas tika bloķētas. Taču tad angļu varasvīri izdarīja kaut ko dīvainu. Lai salēninātu un samulsinātu ienaidnieku, tika noņemtas dzelzceļa un ceļa zīmes. Akmeņi iegravētās un uz ēkāms esošās norādes nevarēja noņemt, bet tās tika aizmūrētas ar cementu.

Zīmes ir svarīgas. Tās kalpo kā marķieri un vadītāji. Laikā, kad nebija GPS, bija tikai kartes un zīmes bija ļoti svarīgas.

Kam sabats ir zīme? Izlasi 2Moz 31:13, 16, 17. Kā mēs to, kas šeit ir pateikts, varam mūsdienās attiecināt uz sevi kā cilvēki, kas tic Dieva likuma mūžīgumam? _____

Lai gan šie vārdi īpaši tika veltīti senajam Israēlam, mēs, kas piederam Kristum, esam “Ābrahāma sēkla un mantinieki saskaņā ar apsolījumu” (Gal 3:29), un sabats mūsdienās paliek zīme starp Dievu un Viņa ļaudīm. 2Moz 31 norāda, ka sabats ir Dieva mūžīgās derības zīme (2Moz 31:16, 17). Šī zīme palīdz mums “iepažīt” Savu Radītāju, Savu Glābēju un Svētdarītāju. Tā ir kā zīme, kas tiek pacelta katru septīto dienu un darbojas kā atgādinātājs, jo mums ir nosliece aizmirst.

Dieva sabats ir pastāvīgs atgādinājums par mūsu saknēm, atbrīvošanu, likteni un atbildībām pret atstumtajiem un apspiestajiem. Patiesībā sabats ir tik svarīgs, ka nevis mēs nākam pie tā, bet tas atnāk pie mums katru nedēļu bez izņēmuma kā mūžīgs atgādinājums tam, kas mēs esam, kas mūs ir radījis, ko Dievs dara mūsu labā un ko Viņš darīs mūsu labā, kad Viņš radīs jaunas debesis un jaunu zemi.

Svēts Dievs aicina Savus derības partnerus pārdomāt ritmu, kas pārvalda to, kas patiešām ir svarīgs—glābjošās attiecības starp Radītāju un Glābēju un Viņa radību. Katru nedēļu ar Dieva varu un autoritāti mums ir dota pavēle ieiet atpūtā, kas mums ir brīvi pieejama Kristū Jēzū, “un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un papildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai” (Ebr 12:2).

Kā tu vari mācīties iegūt dziļāku pieredzi ar Dievu sabata laikā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Visu nedēļu mums ir jāpatur prātā sabats un jāsagatavojas to ievērot saskaņā ar bausli. Mums sabats nav jāievēro tikai kā likums.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 6. sēj., 353. lpp.)

“Visas debesis ievēro sabatu, bet ne bezrūpīgi un laiski, neko nedarot. Šajā dienā ir jāpamodina visa dvēseles enerģija, jo vai tad mums nav jāsatiekas ar Dievu un ar Kristu, mūsu Glābēju? Mums ir jāuzlūko Viņš ticībā. Viņš ilgojas atspirdzināt un svētīt katru dvēseli.” (“Liecības draudzei” 6. sēj., 362. lpp.)

“Dievam sabatā ir pat vairāk rūpju nekā jebkurā citā laikā. Viņa ļaudis tad atstāj savu parasto darbu un daudz stundu pavada pārdomās un pielūgsmē. Sabatā tie no Dieva lūdz vairāk žēlastības nekā citās dienās. Tie izlūdzas sevišķu Viņa ievēribu un visdārgākās svētības, un Dievs negaida, kamēr paiet sabats, lai izpildītu šos lūgumus. Darbs Debesīs nekad neapstājas, un arī cilvēkiem nekad nevajadzētu mitēties darīt labu. Sabats nav domāts bezdarbībai. Bauslis Kunga dusas dienā aizliedz laicīgu darbu, ar ko pelna uzturu, – tas tiešām jāpārtrauc. Nekāda tiekšanās pēc peļņas vai izpriecām šajā dienā nav atļauta. Kā Dievs, nobeidzis radīšanas darbu, sabatā dusēja un to svētīja, tā arī cilvēkam ir jāpārtrauc savas ikdienas gaitas un šīs svētās stundas jāveltī veselīgai atpūtai, pielūgsmei un svētiem mērķiem. Kristus dziedināšanas darbs bija pilnīgā saskaņā ar bauslību. Tas pagodināja sabatu.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 207. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Dabas aizsardzība ir kļuvusi par augsti apspriestu politisku diskusiju daudzās valstīs. Kā mēs kā adventisti varam būt labi dabas pārvaldnieki, neiesaistoties politiskās programmās?

2. Kalpošana sākas prātā. Kā mēs varam attīstīt tādu prāta attieksmi, lai dedzīgāk kalpotu tiem, kas ir ap mums (ģimenēs, draudzēs un kopienās)? Kā sabats piedāvā mums iespējas, lai tieši to varētu darīt?

3. Katru sabatu mēs saņemam atgādinājumu, ka visa cilvēce ir Dieva radīta. Tas palīdz mums redzēt cilvēkus ar Dieva acīm. Kā sabatam vajadzētu palīdzēt mums atcerēties, ka rasistiskās, etniskās, socioekonomiskās un dzimumu atšķirības, runājot par to, ka mēs esam radīti pēc Dieva līdzības un esam Viņa mīlestības objekti, pārstāj eksistēt?

ILGAS PĒC KĀ VAIRĀK

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1kor 10:1–11, 3Moz 4:32–35, Jņ 1:29, Ebr 4:1–11, Ps 95:8–11.

ATMIŅAS PANTS:

“Tas ir noticis mums par brīdināšanas zīmi, lai mēs neiekārojam jaunu, kā tie darījuši.”
(1kor 10:6)

Karalienes mākslas muzejā Ņujorkā, ASV, atrodas pasaules lielākais pilsētas arhitektūras modelis, kas attēlo visas Ņujorkas ēkas. Attiecībā 1:1200 (kur 1 colla (2,5 cm) atbilst 100 pēdām (33 metriem)) tā klāj gandrīz 870 kvadrātmetrus. Sākotnēji 1964. gadā to izgatavoja 100 amatnieki, kas bija strādājuši vairāk nekā trīs gadus, lai projektu īstenotu. Nu tas atjaunots pēc 1990. gada arhitektūras un līdz ar to, protams, neatspoguļo šodienas pilsētas ainavu. Tā ir pārsteidzoši sarežģīta un detalizēta oriģināla kopija.

Tomēr tā ir tikai kopija, modelis kaut kam lielākam, grandiozākam, dziļākam un daudz sarežģītākam.

Patiesībā visi modeļi ir tādi. Tie nav oriģināli, bet funkcionē tikai kā oriģināla simboli. Modelis palīdz mums aptvert oriģināla būtību, bet tas nekad nevarēs to aizstāt. Drīzāk tas ir domāts, lai palīdzētu cilvēkiem labāk saprast, kāds ir oriģināls.

Raksti ir pilni ar miniatūrām aktivitātēm, kas visas norāda uz lielākām Debesu realitātēm. Ebr 4. nodaļa palīdz mums atklāt vienu no šīm realitātēm, kā tā sasaistās ar Bībeles jautājumu par atpūtu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. septembrī.

Kristīts Mozū

Izlasi 1kor 10:1–11. Ko Pāvils gribēja pateikt saviem lasītājiem Korintā, kad viņš atsaucās uz “piemēriem”? _____

Grieķu valodas vārds, kas izmantots 1kor 10:6 (un līdzīgā veidā adaptēts 1kor 10:11), tulkots kā “piemērs” jeb “paraugs” lielākajā daļā angļu tulkojumu, ir “typos”. Angļu valodas vārds “type” ir balstīts uz šo grieķu lietvārdu. “Paraugs” (jeb tips) nekad nav oriģināls, bet kaut kāda veida simbols vai tā reprezentācija. Tas ir modelis kaut kam citam.

Ebr 8:5 piedāvā labu piemēru šāda veida attiecībām: “Kas kalpo debesu svētnīcas atveidam un ēnai, kā arī Mozum bija norādīts, kad tas gribēja pabeigt telti, jo Viņš saka: redzi, tu darīsi visu pēc tā parauga, kas tev kalnā tika parādīts.”

Šis pants Vēstulē ebrejiem izgaismo tiešu saikni ar Debesu un zemes realitātēm, un tad tas citē 2Moz 25:9, kur Dievs teica, lai Mozus būvē tuksnesī svētnīcu “saskaņā ar .. paraugu”, ko viņš bija redzējis uz kalna. Doma ir tāda, ka zemes svētnīca ar visiem tās rituāliem un procedūrām bija “paraugs”, simbols, modeļi tam, kas notiek Debesīs ar Jēzu kā mūsu Augsto Priesteri Debesu svētnīcā.

Paturot to prātā, mēs varam labāk saprast, par ko Pāvils runāja 1kor 10. nodaļā. Šajos pantos Pāvils no jauna atkārtu dažus no svarīgākajiem Dieva ļaužu piedzīvojumiem tuksnesī, dodoties uz Apsolīto Zemi. “Mūsu tēvi” ir atsauce uz jūdu senčiem, kas atstāja Ēģipti, atradās zem mākoņa, izgāja cauri jūrai un tādējādi tika kristīti jaunā dzīvē, kas bija brīva no verdzības.

Šis svarīgās tuksneša ceļojuma stacijas Pāvils uzskata kā paraugu individuālai kristībai. Ņemot vērā Pāvila loģiku, “garīgā barība” būtu atsauce uz mannu (salīdzini ar 2Moz 16:31–35). Israēls dzēra no klints, ko Pāvils sauc par Kristu (1kor 10:4). Padomā par Jēzu, piemēram, kā par “dzīvības maizi” (Jņ 6:48) un kā “dzīvo ūdeni” (Jņ 4:10), un tas viss iegūst jēgu. Tādējādi mēs šeit redzam, kā Pāvils izmanto Vecās Derības vēsturi kā piemēru, lai atklātu garīgo patiesību, ko var attiecināt mūsdienās uz katru kristieti atsevišķi.

Padomājiet par israēliešu piedzīvoto, izejot no Ēģiptes. Kādas garīgas mācības mēs varam mācīties no “parauga”, ko viņi mums ir atstājuši – gan labo, gan slikto? _____

Rituāls un upuri

Vecās Derības rituālu un upuru sistēma, kāda tā atrodama Trešajā Mozus grāmatā, piedāvā vēl vairāk piemēru tam, kā Vecās Derības simboli norāda uz Jaunās Derības patiesībām. Lai gan mūsdienu Bībeles lasītāji bieži pārskrien pāri šiem rituāliem, tie satur daudz svarīgu garīgo patiesību, kas var būt liela vērtība tiem, kas tos pēta.

Izlasi grēka upura norādījumus israēliešiem 3Moz 4:32–35. Ko mēs varam mācīties no šī rituāla, pat ja mums nav svētnīcas vai tempļa ar altāri, kur mēs varētu pienest upurus par mūsu grēkiem? Sasaisti šos rituālus ar Jņ 1:29 un 1Pēt 1:18–21. _____

Rituāls ir izcils svarīgu vērtību un informācijas nesējs, un tas ir jāsaprot tā kontekstā. Tas parasti prasa īpašu laiku, noteiktu vietu un iepriekš noteiktu secību, lai darbības būtu efektīvas. Patiešām, lasot Bībeles norādījumus par upurēšanu Vecajā Derībā, kļūst skaidrs, ka Dievs deva ļoti specifiskas detaļas par to, kas varēja tikt upurēts, un kad, kur un kādiem rituāliem un procedūrām sekot.

Protams, daudzu rituālu centrā bija asinis un to izšķakstīšana. Tas nav patīkami, un tas arī nevar būt patīkami, jo runa ir par vispretīgāko universā – grēku.

Kāda tieši bija asiņu loma, un kāpēc tās bija jāliek uz altāra ragiem? Lai gan lielākā daļa ar svētnīcu saistīto rituālu ir priekšrakstu formā (t.i., tie sniedz norādījumus, kā to darīt), tie ne vienmēr iekļauj visus paskaidrojumus. Varbūt tas ir tāpēc, ka cilvēki jau zināja, ko tie nozīmē. Galu galā tauta Israēlā saprata asiņu nozīmi (3Moz 17:11).

Piemērs no 3Moz 4:32–35 tomēr satur svarīgu paskaidrojumu: “Priesteris lai izdara salīdzināšanu par viņa grēku, ko viņš darījis, tad viņam taps piedots.” (3Moz 4:35) Tādējādi asinis bija atslēga visam salīdzināšanas procesam, un salīdzināšana ir instruments, kā grēcinieki var kļūt taisni svētā Dieva priekšā. Tas, ko mēs redzam šajos upuros, ir modelis Kristus nāvei un kalpošanai mūsu labā.

Padomā, cik sliktas patiesībā ir grēks, ja tā izlīdzināšanai bija jāupurē vienas Dievības personas upuris. Ko tas māca par to, kāpēc mums ir jāpaļaujas tikai uz žēlastību un nekad uz darbiem? Galu galā ko gan mēs varam pielikt pie tā, ko Kristus jau ir mūsu labā paveicis? _____

Miera “paraugs”

Papildus jau aplūkotajiem piemēriem arī tēma par tipiēm un simboliem var attiekties uz atodusas jēdzienu Bībelē. Lai to izpētītu, pievērsīsimies Jaunās Derības Vēstulei ebrejiem.

Izlasi Ebr 4:1–11. Uz ko attiecas Viņa apsolījums par ieiešanu atdusā? Kā Israēla pieredze Ēģiptes pamešanas un tuksneša ceļojumu laikā piedāvā papildu ieskatu par ieiešanu Dieva atdusā? _____

Neatlaidības un uzticības tēma šeit ir ļoti svarīga. Lai gan, runājot par septītās dienas sabatu, galvenais šo pantu (un arī iepriekšējo; sk. Ebr 3:7–19) fokuss patiesībā ir aicinājums Dieva ļaudīm būt neatlaidīgiem ticībā, t.i., palikt uzticīgiem Kungam un evaņģēlijam.

Šie panti atgādina lasītājam, ka mācības, kas apgūtas par Dieva vadību pagātnē, ir jāuztver nopietni, “lai neviens nekristu nepaklausībā pēc tā paša parauga” (Ebr 4:11). Israēls dzirdēja evaņģēliju, bet vārds tiem nedeļa nekādu labumu. Tā vietā, lai stiprinātu savu ticību ar uzticību un paklausību, viņi izvēlējās sacelšanos (salīdzini ar Ebr 3:7–15) un tādēļ jādā viņi nekad nepiedzīvoja atpūtu, ko Dievs gribēja tiem dot.

Ebr 4:3 norāda uz ciešu saikni starp ticību un atpūtu. Mēs varam ieiet Viņa atdusā tikai tad, ja ticam un uzticamies Tam, kas ir apsolījis mieru un kas var šo apsolījumu īstenot, un tas ir, protams, Jēzus Kristus.

Izlasi vēlreiz Ebr 4:3. Kāda bija minēto cilvēku galvenā problēma? Kādas mācības mēs varam paņemt no tā sev, kam “evaņģēlijs ir pasludināts tāpat kā viņiem” (Ebr 4:2)?

Agrīnā kristīgā kopiena pieņēma Dieva agrāko atklāsmi (ko mēs saucam par “Veco Derību”) un ticēja, ka Jēzus Kristus bija Dieva Jērs, upuris par viņu grēkiem. Ticot upurim, viņi varēja piedzīvot glābšanu Jēzū un atpūtu, kas mums ir piedāvāta Viņā.

Kā izpratne par to, ko nozīmē būt glābtam Jēzus asinīs, palīdz mums ieiet tādā atpūtā, kāda mums var būt Jēzū, zinot, ka mēs esam glābti žēlastībā, nevis ar darbiem? _____

Nenocietiniet savas sirdis

Izlasī Ebr 4:4–7 un Ps 95:8–11. Kāds brīdinājums šeit ir dots – gan Psalmos, gan Vēstulē ebrejiem –, un ko tam vajadzētu mums vēstīt? _____

Ebr 4:4–7 citē gan radīšanas ziņojumu, gan Ps 95:11, runājot par israēliešu neuzticību un izrietošo nespēju ieiet atdusā, ko Dievs viņiem gribēja dot. Ps 95:8–11 savieno Israēla tuksneša pieredzi ar Dieva atpūtu un iekļauj dievišķo zvērestu, ka neticīgais Israēls neieies Viņa atdusā, kas sākotnēji tika saistīta ar Apsolīto zemi.

Protams, Israēls iegāja Apsolītajā zemē. Jaunā paaudze šķērsoja robežu un ar Dieva palīdzību ieņēma cietokšņus un apmetās uz dzīvi.

Tomēr viņi neiegāja Dieva atdusā, tas ir, daudzi nepiedzīvoja glābšanas realitāti Jēzū, jo viņu ticības trūkums atklājās klajā nepaklausībā. Pat ja Dieva atdusa saistījās ar zemi, tā nozīmēja vairāk nekā tikai vietu, kur dzīvot.

Ebr 4:6 liek domāt, ka tie, kas bija dzirdējuši dievišķo patiesā miera apsoliĵumu, neiegāja Dieva atdusā nepaklausības dēļ. Kāda ir saistība starp nepaklausību un neieiešanu Dieva atdusā? _____

“Šodien” izsaka steidzamību. “Šodien” nozīmē, ka nav vairs laika niekoties. “Šodien” prasa atsaukšanos un tūlītēju lēmumu.

Pāvils pieķeras vārdam “sēmeron” (“šodien”) un uzsver, cik svarīgi tas ir atpūtas kontekstā. Vienlaikus Ps 95:7, 8 ir brīdinājums un lūgums Dieva ļaudīm neatkārtot senču kļūdas, tādējādi neieejot patiesā atpūtā, kas atrodama vienīgi mums piedāvātajā Dieva glābšanā.

Ko tam vajadzētu nozīmēt mums tagad, kad mēs dzirdam vārdus: “Šodien, kad jūs Viņa balsi dzirdēsiet, neapcietināt savas sirdis”? Kas svarīgs ir izteikts ar vārdu “šodien”? Galu galā Psalmi to izmantoja pirms tūkstošiem gadu. Kāpēc mūsu “šodienā” tas vēl joprojām ir tikpat svarīgi kā pirms tūkstoš gadiem? _____

Iekarojot Debesu pilsētu

Ebr 4. nodaļas galveno domu loģiskā attīstība kļūst īpaši redzama, lasot Ebr 4:8–11. Jozua nedeva Israēlam atpūtu. Līdz ar to, tā kā Dievs nav melis, ir jābūt citai “atpūtai” Dieva ļaudīm. Šī grupa nav tikai jūdu ticīgie. Tā iekļauj visus tos, kas ir pieņēmuši Jēzu kā savu personīgo Glābēju.

Izlasi Gal 3:26–29 un atzīmē Dieva derības ļaužu raksturojumu pēc krusta notikumiem. Ko Pāvila rakstītajā kontekstā nozīmē tas, ka nav vairs ne jūdu, ne grieķu, ne vergu, ne brīvu cilvēku, ne vīriešu, ne sieviešu? _____

Reizēm Ebr 4. nodaļu izmanto, lai uzsvērtu septītās dienas sabata ievērošanu, lai gan citi to ir izmantojuši, lai apstrīdētu sabata atpūtas derīgumu, balstoties uz faktu, ka ir cita (gala laika) atpūta. Neviena no šīm pozīcijām nav veiksmīgs šī Bībeles teksta atspoguļojums. Šie panti drīzāk rosina domāt, ka gala laika fokuss uz Dieva īpašo atdusu ir bijis jau kopš radišanas un ka sabata atpūtas svinēšana piedāvā katru nedēļu mazliet pagaršot no šī gala laika miera. Patiešām, jūdi sabatu uztvēra kā nelielu priekšnojautu par “olam haba” (nākamo pasauli).

Sabatam līdzīgā atpūta, kas paliek Dieva tautai, atbalsojot Dieva atpūtu pirmajā zemes vēstures sabatā, nozīmē, ka mēs varam pārtraukt visus savus darbus un uzticēties Viņam, ka Viņš piepildīs Savus glābšanas apsolījumus mūsu dzīvē.

Pretēji dažu Bībeles skaidrotāju argumentiem konteksts neatbalsta ideju, ka sabata bauslis būtu piepildīts glābšanas atpūtā, ko ir atnesis Kristus, padarot kristiešiem paklausību šim bauslim nevajadzīgu. Augstākais miers, kas mums ir apsolīts tajā, ko Kristus ir paveicis mūsu labā, neaizvieto septītās dienas sabatu – tieši pretēji, tas to pastiprina.

Pasaulē, kas augstu vērtē cilvēkus, kuri ar pašpārlicinātību un smagu darbu saviem spēkiem sasniedz augstus rezultātus, atdusa Jēzū un uzticība Viņa žēlastībai ir pietiekama, lai glābtu un pārveidotu mūs par pilnīgi pretējiem valdošajai kultūrai.

Kā tu vari palīdzēt citiem atrast mieru Jēzū, ja viņi domā, ka viņu grēki ir bijuši pārāk smagi, ka viņu sirds nevar tikt izmainīta un ka viņu gadījums ir bezcerīgs? Kādu Bībeles domu tu viņiem līdzdalītu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Mēs neesam vienmēr labprātīgi nākt pie Jēzus savos pārbaudījumos un grūtībās. Reizēm mēs savus sarežģījumus ielejam cilvēku ausīs, stāstām savas nelaiemes tiem, kas nevar mums palīdzēt, un neuzticam visu Jēzum, kas ir spējīgs mūsu ciešanu ceļu pārvērst prieka un miera ceļā. Pašai dziedība, sevis upurēšana piešķir godu un uzvaru krustam. Dieva apsolījumi ir ļoti dārgi. Mums ir jāpēta šis vārds, ja gribam zināt Viņa gribu. Inspirācijas vārdi, ja tos rūpīgi pēta un praktiski tiem paklausa, vadīs mūsu kājas pa taisnu ceļu, pa kuru mēs varēsim iet bez klupšanas. Ak, kaut visi, gan kalpotāji, gan pārējie, nestu savas nastas un sarežģījumus pie Jēzus, kas gaida, lai viņus pieņemtu un dotu viņiem mieru un atpūtu! Viņš nekad neatstās tos, kas viņam uzticas.” (Elena Vaita “The Signs of the Times”, 1887. g. 17. marts, 161. lpp.)

“Vai jūs, dārgie jaunieši, varat raudzīties uz priekšu ar priecīgu cerību un gaidām uz laiku, kad Kungs, jūsu taisnais Tiesnesis, nesīs jūsu vārdu Tēva un svēto eņģeļu priekšā? Vislabākā sagatavošanās, kāda jums var būt Kristus otrajai atnākšanai, ir dusēt stiprajā ticībā uz lielo glābšanu, ko mums ir atnesusi Viņa pirmā nākšana. Jums ir jātic Kristum kā savam personīgajam Glābējam.” (Elena Vaita “Our High Calling”, 368. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas tik īpašs ir septītās dienas sabatā, ka tas Viņa tautai var palīdzēt apjaust Dieva Debesu mieru? Tas ir, kā sabata atpūta palīdz mums mazliet nobaudīt mūžību?

2. Salīdzināšana nozīmē izlīgšanu un norāda atpakaļceļu pie Dieva. Padomājiet par šo svarīgo apgalvojumu, kas atrodams Rm 5:11: “Bet tas vēl nav viss: mēs pat varam sevi laimīgus teikt Dievā caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, kurā tagad esam ieguvuši salīdzināšanu.” Ja kāds tev jautātu, ko nozīmē būt salīdzinātam ar Dievu un kādu izmaiņu tā ienesusi tavā dzīvē, ko tu atbildētu?

3. Kā mēs savā kristīgajā dzīvē varam izvairīties no sīkumu pārvēršanas par kaut ko lielu? Kas palīdz mums saglabāt skatu uz kopbildi, ko piedāvā Dieva Vārds?

4. Padomā vēlreiz par visām kļūdām un Israēla bērnu ticības trūkumu, kas atklājās tuksnesī. Lai gan viņu izaicinājumu detaļas atšķiras no mūsējām (mēs, piemēram, neceļojam pa milzīgu tuksnesi), kādi kopīgi principi šeit redzami? Tas ir, kā mēs savā kristīgajā ceļā varam piedzīvot tos pašus izaicinājumus, kādus piedzīvoja viņi, un kā mēs varam mācīties no viņu kļūdām?

NEMIERPILNAIS PRAVIETIS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jonas 1.–4. nod., Jer 25:5, Ec 14:6, Atkl 2:5, Lk 9:51–56, Jūdas 1–25.

ATMIŅAS PANTS:

“Un kā tad lai Man nebūtu žēl Ninives, tādas tik lielas pilsētas, ar vairāk kā simts divdesmit tūkstošiem iedzīvotāju, kas vienkārši nezina atšķirt savu labo roku no savas kreisās un kuriem pieder daudz lopu?” (Jonas 4:11)

Viens no visinteresantākajiem stāstiem Rakstos ir Jonas stāsts. Lūk, Dieva praviets, ko bija aicinājis pats Dievs, bet kas te notiek? Viņš bēg no Dieva aicinājuma. Tad dramatiskā veidā viņš tiek pierunāts mainīt savas domas un paklausīt Kungam. Bet ko viņš izdara pēc tam? Sūdzas par to, ka cilvēki, kam viņš bija aicināts liecināt, patiešām nožēlojuši un aiztaupījuši sev bojāeju!

Kāds piemērs tam, kad nav ne miera, ne atpūtas – līdz pat tādām stāvoklim, ka viņš izsaucas: “Tad nu, Kungs, pieņem manu dvēseli, jo es gribu labāk mirt nekā dzīvot.” (Jonas 4:3)

Arī Jēzus ir atsaucies uz Jonas stāstu, sakot: “Ninivieši celsies tiesas dienā pret šo cilti un to pazudinās; jo tie, Jonam sludinot, no grēkiem atgriezās; un redzi, šeit ir vairāk nekā Jona.” (Mt 12:41) Lielāks nekā Jona, patiešām! Citādi Viņš nevarētu būt mūsu Glābējs.

Šajā nedēļā aplūkosim Jonu un ko mēs varam mācīties no viņa nemiera.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. septembrī.

Bēgšana

Jona bija pārsteidzoši veiksmīgs misionārs. Vienlaikus viņš bija arī ļoti nepakļāvīgs, vismaz sākumā. Lai arī kāda bija Jonas nodarbošanās, Dieva aicinājums lielā mērā mainīja viņa dzīvi. Tā vietā, lai uzņemtos uz saviem pleciem Dieva jūgu un atklātu, ka Viņa jūgs ir patīkams un Viņa nasta viegla (Mt 11:30), Jona nolēma meklēt savu "mieru", un to varēja panākt, skrienot pretējā virzienā, nekā Dievs viņu aicināja.

Kur Jona cerēja atrast mieru un atpūtu no Dieva aicinājuma? Cik labi tas viņam izdevās? Izlasi Jonas 1. nodaļu. _____

Jona dodas nevis tur, kur Dievs viņu aicināja, bet pretējā virzienā. Viņš pat neapstājas, lai pastrīdētos ar Dievu, kā to darīja daudzi citi Bībeles pravieši, kad viņi tika aicināti būt Dieva vēstneši (sk., piem., 2Moz 4:13).

Interesanti, ka šī nebija pirmā reize, kad Jona bija aicināts runāt par Dievu, kā tas ir atklāts 2ķēn 14:25, kad Jona, šķiet, izdarīja visu, ko Kungs no viņa prasīja. Tomēr ne šoreiz. Kāpēc?

Vēsturiskie un arheoloģiskie atradumi dokumentē neosāriešu turīgo ļaužu nežēlību, kas valdīja senajos Tuvajos Austrumos 8. gs. pr. Kr., laikā, kad Jona kalpoja Israēlā. Aptuveni 75 gadus vēlāk neosāriešu ķēniņš Sanheribs uzbruka Jūdai. Israēls un Samarija jau bija kritusi aptuveni pirms 20 gadiem, un ķēniņš Hiskija, kā redzams, bija pievienojies vietējai koalīcijai pret Asīriju.

Nu asīrieši gribēja izrēķināties. Bībele (2ķēn 18., Jes 36), vēsturiskie asīriešu dokumenti un sienu uzraksti Sanheriba pilī Ninivē stāsta nežēlīgo stāstu par Lahišas krišanu, vienu no vissvarīgākajiem un labāk nostiprinātajiem Hiskijas dienvidu robežas nocietinājumiem. Kādā uzrakstā Sanheribs apgalvo, ka ir aizvedis vairāk nekā 200 tūkstošus cietumnieku no 46 nocietinātām pilsētām, kuras, kā viņš apgalvoja, esot iznīcinājis. Kad Asīrijas ķēniņš ieņēma Lahišu, simtiem tūkstoši cietumnieku tika nodurti, ķēniņa Hiskijas uzticīgi atbalsētāji tika nodīrāti dzīvi, bet pārējie tika aizsūtīti uz Asīriju kā vergu darbaspēks.

Asīrieši varēja būt neiedomājami ļauni, pat pēc tā laika pasaules standartiem. Un Dievs sūtīja Jonu uz šīs impērijas pašu centru?

Vai ir kāds brīnums, ka Jona negribēja iet?

Bēgt no Dieva? Vai jūs kādreiz esat to darījuši? Ja jā, kā jums tas izdevās? Kādas mācības jums vajadzētu mācīties no šīs kļūdas? _____

Trīs dienu atpūta

Jonas bēgšana no Dieva nenotika bez aizķeršanās. Viņa īslaicīgais “miers” tika iztraucēts, kad Dievs brīnumainā veidā iejaucās ar vētru. Dievs izglāba Jonu no ūdens kapa, pavēlot zivij Jonu aprīt.

Tomēr tikai tad, kad Jona konstatē, ka atrodas trīs dienas ilgā piespiedu atpūtā lielas zivs vēderā, viņš saprot, cik ļoti atkarīgs viņš ir no Dieva. Reizēm mums ir jānonāk vietā, kur mums vairs nav uz ko paļauties šajā pasaulē, lai saprastu, ka tas, kas mums patiešām ir vajadzīgs, ir Jēzus.

Izlasi Jonas lūgšanu zivs vēderā (sk. Jonas 2:1–9). Par ko viņš lūdza? _____

Lai gan viņš atradās dziļi, ļoti bīstamā situācijā, Jona savā lūgšanā lūdza par svētnīcu. Viņš gaida “Tavu svēto templi”.

Kas šeit notiek?

Templis ir šīs lūgšanas centrā, un tā vajadzētu būt arī ar mūsu lūgšanām. Vecajā Derībā ir tikai viena vieta, kur var atrast Dievu. Viņš ir svētnīcā (sk. 2Moz 15:17, 2Moz 25:8). Svētnīca ir lūgšanas centrā, un tā ir satikšanās ar Dievu.

Tomēr Jona nerunā par Jeruzālemes templi. Viņš drīzāk runā par Debesu svētnīcu (Jonas 2:7). Tur ir viņa cerība, jo glābšana, ko Dievs piedāvā, patiesībā nāk no turienes.

Jona beidzot saprot šo svarīgo patiesību, piedzīvojot Dieva žēlastību. Viņš ir glābts. Kad lielā zivs viņu izspļauj, viņš vispirms novērtē Dieva mīlestību pret viņu, bēgošu pravieti. Viņš noteikti ir iemācījies (ja arī metot dažus likumus), ka vienīgā drošība ikvienam ticīgajam ir meklēt Dieva gribu savā dzīvē.

Tā viņš tagad nolemj izpildīt savu pienākumu un paklausīt Dieva pavēlēm, beidzot dodoties Ninives virzienā, bez šaubām, ticībā, jo viņš dodas uz ārkārtīgi ļaunu pilsētu, kuras iedzīvotājiem varētu nepatikt, ka šis svešais pravietis viņiem stāsta, cik viņi ir slikti.

Dažkārt mums vienkārši vajaļ atiet no visa, lai iegūtu svaigu skatījumu. Lai gan Jonas stāsts, brīnumainā veidā izdzīvojot zivs vēderā, drīzāk ir ekstrēms gadījums, kā iziešana no ierastās vides ļauj jums paskatīties uz situāciju no jaunās un varbūt noderīgas perspektīvas? _____

Misija paveikta

Salīdzinot ar jebkuru citu pilsētu Israēlā, Ninive ir milzīga. “Ninive bija liela pilsēta Dieva priekšā; lai tai apietu apkārt un to izstaigātu, bija vajadzīgas trīs dienas.” (Jon 3:3)

Izlasi Jonas 3:1–10. Kāda ir šīs jaunās vietas atbilde? Kādas mācības mēs varam gūt no šī stāsta, mēģinot liecināt citiem? _____

Staigājot pa pilsētu, Jona pasludina Dieva vēsti: “Vēl tikai četrdesmit dienas, tad Ninive tiks galīgi nopostīta!” (Jon 3:4) Šī vēsts ir ļoti konkrēta. Lai gan detaļas nav dotas, kļūst skaidrs, ka vēsts krīt dzirdīgās ausīs, un Ninives tauta (kolektīvi!) notic Jonas brīdinājuma vārdiem.

Tipiskā Tuvo Austrumu stilā Ninives ķēniņš izsludina dekrētu, lai parādītu sirds izmaiņu. Ikvienam – ieskaitot dzīvniekus – ir jāgavē un jāšēro (kā dzīvnieki šēro, pants nepasaka). Ķēniņš nokāpj no sava troņa un sēž pelnos – ļoti svarīgs simbolisks akts.

Izlasi Jon 3:6–9. Salīdzini to ar Jer 25:5, Ec 14:6 un Atkl 2:5. Kādi elementi ķēniņa runā parāda, ka viņš saprot, kas ir patiesā nožēla? _____

Svētruna bija īsa, konkrēta, bet ar pareizu teoloģiju attiecībā uz patiesu nožēlu. Kamēr Jona sludināja, Svētais Gars strādāja pie niniviešu sirdīm.

Ninivieši nebija piedzīvojuši visus tos labumus, ko dod stāsti par Dieva gādīgo vadību pagātnē, kādi bija israēliešiem, un tomēr viņi atsaucās pozitīvi. Viņi būtībā teica: “Paļausimies uz Dieva žēlastību, nevis uz mūsu sasniegumiem! Paļausimies pilnībā uz Viņa labestību un žēlastību.”

Dīvaini, Jona, kas iepriekš jau bija piedzīvojis Dieva žēlastību pret sevi personīgi, šķiet, domā, ka Dieva žēlastība ir kaut kas ekskluzīvs un tikai dažiem ir iespēja uz to cerēt.

Kāpēc nožēlai ir tik izšķiroša loma kristieša pieredzē? Ko nozīmē patiesi nožēlot grēkus, īpaši tos, kuros mēs atkal un atkal iekrītam? _____

Dusmīgs, nemiera pilns misionārs

Diemžēl Jonas stāsts nebeidzas 3. nodaļā.

Izlasi Jonas 4:1–11. Kas ir Jonas problēma? Ko mēs varam mācīties no viņa visai kļūdainā rakstura? _____

Jonas 4. nodaļa sākas ar Jonas dusmām pret Dievu par to, ka viņa misija bijusi tik veiksmīga. Jona ir uztraucies par to, ka viņš izskatīsies muļķīgs. Mēs redzam, ka Dievs atrod laiku, lai runātu un pat diskutētu ar Savu pravieti, kurš uzvedas kā mazs, uzpūtis bērns.

Šeit ir pierādījums, ka patiesiem Dieva sekotājiem – pat praviešiem – var būt vēl jāaug un kaut kas jāpārvar.

“Kad Jona uzzināja Dieva nodomu pasargāt pilsētu, kas, neskatoties uz tās ļaunumu, tika vadīta nožēlot maigos un pelnos, viņam vajadzēja būt pirmajam, kas priecātos par Dieva brīnišķīgo žēlastību, bet tā vietā viņš ļāva prātam kavēties pie domas, ka viņš var tikt uzskatīts par viltus pravieti. Skaudīgs savas reputācijas dēļ, viņš zaudēja skatu no bezgalīgi lielākās dvēseļu vērtības samaitātajā pilsētā.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 271. lpp.)

Dieva pacietība ar Viņa pravieti ir pārsteidzoša. Viņš, šķiet, ir nodomājis izmantot tieši Jonu, un, kad Jona bēg, Dievs sūta vētru un zivi, lai vestu bēgošo atpakaļ. Pat tagad, kad Jona ir pikts par Ninives atgriešanos, Dievs cenšas runāt ar Jonu un par viņa slikto attieksmi: “Vai tu domā, ka tu dari labi dusmodamies?” (Jonas 4:4).

Izlasi Lk 9:51–56. Kādā ziņā šis ziņojums ir paralēls tam, kas notiek Jonas stāstā? _____

“Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību” (Jņ 3:16) vai, kā Dievs saka Jonas 4:11: “Un kā tad lai Man nebūtu žēl Ninives, tādas tik lielas pilsētas, ar vairāk kā simts divdesmit tūkstošiem iedzīvotāju, kas vienkārši nezina atšķirt savu labo roku no savas kreisās un kuriem pieder daudz lopu?” Cik gan pateicīgiem mums vajadzētu būt par to, ka beigās Dievs, nevis mēs paši, ir augstākais sirds, prāta un motīvu tiesnesis!

Kā mēs varam iemācīties tādu līdzjūtību un pacietību pret citiem, kāda ir Dievam, vai vismaz iemācīties atspoguļot Dieva līdzjūtību un pacietību? _____

Divvirziena ceļš

Varētu domāt, ka Jona sagādā vairāk problēmu, nekā viņš ir vērts. Ninive bija bīstama, bet Jonas stāstā, šķiet, problēma nav ninivieši. Viņi saprot vēsti un ātri nožēlo. Vājš posms šajā stāstā, šķiet, ir Jona, misionārs.

Šajā ziņojumā Dievs seko nepakļāvīgajam pravietim, jo Viņš zina, ka Jonam ir vajadzīgs misijas ceļojums uz Ninivi tieši tikpat daudz, cik niniviešiem ir jādzird misionāra vēsts.

Izlasi Jūdas grāmatu. Kā mēs varam “pasargāt sevi Dieva mīlestībā” (Jūdas 21)?

Ko tas nozīmē? _____

Šajā īsajā Jaunās Derības grāmatā Jūda mums 21. pantā saka, lai mēs pasargājam “sevi Dieva mīlestībā, gaidīdami mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, lai iemantotu mūžīgo dzīvību”.

Personīgs Dieva mīlestības un žēlastības piedzīvojums nav notikums, kas atgadās dzīvē tikai vienu reizi. Drošs veids, kā “pasargāt sevi Dieva mīlestībā”, ir stāstīt par to citiem. Nākamajos pantos Jūda saka, lai mēs esam žēlsirdīgi un glābjam citus, “no uguns izraudami”.

Izlasi Jūdas vēstules 20.–23. pantu. Kā tas ir saistīts ar Jonas stāstu, un ko tas pastāsta arī mums? _____

Dievs aicināja Jonu doties uz Ninivi, jo viņš, iespējams, pirms šī īpašā aicinājuma nebija pavadījis pietiekami laiku, lai padomātu par savām attiecībām ar asīriešiem. Jūda droši vien domāja, ka viņam tie nepatīk, bet viņam nebija ne jausmas, cik ļoti viņš tos ienīda vai uz kādiem ekstrēmamiem soļiem bija gatavs, lai tikai izvairītos no viņiem – pat pēc tam, kad bija saņēmis aicinājumu. Jona nebija gatavs, ka Debesis viņam kaimiņos varētu dzīvot ninivietis. Jona nebija iemācījies mīlēt tā, kā mīl Dievs. Dievs aicina Jonu doties uz Ninivi, jo Dievs mīl niniviešus un grib viņus redzēt Savā valstībā. Bet Dievs arī aicina Jonu, jo Dievs viņu mīl. Dievs grib, lai Jona aug un kopīgajā darbā kļūst līdzīgāks Viņam. Dievs grib, lai Jona atrod patiesu mieru, ko var iegūt tikai glābjošās attiecībās ar Viņu un darot Dieva gribu, kas iekļauj stāstīšanu citiem par Dievu, norādot viņiem uz ticību un cerību, kāda ir viņiem pašiem.

Cik daudz laika tu pavadi, lai glābtu citus? Kā šāda veida darbs garīgā ziņā ved mūs pie patiesas atpūtas Jēzū? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Līdz ar uzdevumu Jonam tika uzticēta smaga atbildība, tomēr Tas, kurš pavēlēja iet, bija spējīgs savu kalpu atbalstīt un piešķirt sekmes. Ja pravietis būtu paklausījis nejautājot, viņš būtu pasargāts no daudziem rūgtiem pārdzīvojumiem un būtu bagātīgi svētīts. Bet arī bezcerības un izmisuma stundās Kungs Jonu neatstāja. Grūtie pārbaudījumi un brīnišķīgā aizgādība atjaunoja pravieša paļaušanos uz Dievu un Viņa bezgalīgo spēku.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 266. lpp.)

“Ir tūkstošiem tādu, kurus var aizsniegt visvienkāršākajā un pieticīgākajā veidā. Visintelektuālākos, tos, kas tiek uzskatīti par pasaules visapdāvinātākajiem cilvēkiem, bieži vien atspirdzina vienkāršie vārdi, kurus izrunā kāds, kurš mīl Dievu un kurš par šo mīlestību spēj runāt tikpat dabiski, kā pasaules ļaudis runā par tām lietām, kas viņus visvairāk interesē.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 232. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. “Dieva pravietis”, kurš ir noskumis par to, ka cilvēki, kuriem Dievs aicināja viņu liecināt, ir pieņēmuši glābšanu? Kā mums saprast šo attieksmi no Jonas puses? Kāds spēcīgs piemērs Dieva pacietībai pret Saviem ļaudīm, pat ja tie rīkojas pretēji dotajai gaismai!

2. Jonas stāsts, šķiet, rosina domāt, ka Dievs nenodarbojas tikai ar nomaldījušos cilvēku glābšanu, bet arī ir ieinteresēts pārveidot Viņa sekotājus. Kā mēs varam iegūt “jaunu sirdi” un “jaunu garu”, pat ja mēs pazīstam Kungu un zinām patiesību šim laikam? Kāda ir atšķirība starp patiesības zināšanu un pārveidošanos patiesībā?

3. Izlasi vēlreiz Jūdas vēstuli. Kāda ir grāmatas svarīgā vēsts, un kāpēc šī vēsts ir aktuāla mums kā draudzei?

4. Kā darbošanās citu labā palīdz arī mums pašiem garīgā ziņā?

5. Lai arī kādi labi iemesli Jonam bija, lai neietu uz Ninivi, Dievs viņam parādīja, cik viņš patiesībā bija rīkojies nepareizi. Kāda mums varētu būt nepareiza attieksme pret citiem – līdzīga tai, kādu parādīja Jona?

AUGSTĀKAIS MIERS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 1:9–19; Mt 24:4–8, 23–31; Atkl 14:6–12; Ebr 11:13–16; Fil 4:4–6.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet tā ir, kā rakstīts: ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl.” (1kor 2:9)

Vai jūs esat kādreiz jutušies tā, it kā atrastos lielas kaujas vidū—lielajā cīņā starp labo un ļauno? Daudzi, pat laicīgi cilvēki, ir izjutuši šādu realitāti. Mēs tā jūtamies, jo tā patiešām ir. Mēs esam lielajā kaujā starp labo un ļauno, starp Kristu un sātanu.

Dzīve patiešām norisinās divos līmeņos. Lielā cīņa starp Kristu un sātanu notiek globālā, pat kosmiskā mērogā, jo tā vispirms sākās Debesīs (Atkl 12:7). Tomēr notikumu jūklī mēs viegli varam pazaudēt kopskatu uz Dieva glābšanas plānu šai pasaulei. Kari, politiski nemieri un dabas katastrofas var turēt mūs bezpalīdzīgās šausmās. Bet Dieva pravietiskā vadība var palīdzēt mums paturēt prātā kopskatu tam, uz kurieni mēs ejam un kā mēs tur nokļūsim.

Lielā cīņa norisinās arī daudz personīgākā līmenī. Mēs katrs individuāli piedzīvojam ticības izaicinājumus savā personīgajā dzīvē, un, ja arī mēs nenodzīvosim līdz Jēzus otrajai nākšanai, mēs piedzīvosim nāvi. Šajā nedēļā mēs runāsim par to, kā mēs varam atrast mieru Jēzū, piedzīvojot vispārējo nemieru un neziņu par savu personīgo nākotni, vismaz tuvāko nākotni. Ilgtermiņā viss izskatās patiešām ļoti daudzsološī!

lepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. septembrī.

Vīzija par galu

Vecākais izdzīvojušais māceklis, kas bija kopā ar Jēzu, sēdēja uz klinšainā cietuma salas tālu prom no jebkā, kas viņam bija tuvs un dārgs. Kas gan varēja notikt Jāņa prātā, viņam atrodoties iesprostotam uz šīs vientuļās salas? Kā viņš tur nokļuva, un kā viņam tas patika? Galu galā viņš bija redzējis Jēzu dodamies prom, un viņš bija redzējis divus eņģeļus stāvam un sakām: “Galilieši, ko jūs stāvat, skatīdamies uz debesīm? Šis Jēzus, kas uzņēmts prom no jums debesīs, tāpat nāks, kā jūs Viņu esat redzējuši debesīs aizejam.” (Apd 1:11)

Tomēr tas bija noticis jau pirms daudziem gadiem, un Jēzus vēl nebija atgriezies. Citi apustuļi, kas bija klāt tajā dienā, jau bija miruši, lielākā daļa no tiem mocekļa nāvē kā Jēzus liecinieki. Jaunajā draudzē bija notikusi paaudžu maiņa, un nu tā piedzīvoja briesmīgas vajāšanas no ārpusē un dīvainas ķecerīgas kustības iekšienē. Jānis droši vien jutās viens, noguris un nemiera pilns. Un tad pēkšņi viņam tika dota vīzija.

Kā tu domā, kādu mierinājumu Jānis ieguva no šīs atklāsmes? Izlasi Atkl 1:9–19. ___

Jēzus saviem sekotājiem bija teicis: “Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam” (Mt 28:20), vārdus, kas, bez šaubām, bija iedrošinājuši Jāni, pavadot vientuļo gūstniecību. Pavisam noteikti, ka šī vīzija, šī Jēzus “atklāsme”, viņam bija liels mierinājums, zinot, ka Jēzus – “alfa un omega, sākums un gals” – trimdā izsūtītajam apustulim atklājās īpašā veidā.

Šiem pantiem seko vīzijas par pasaules nākotni. Brīnišķīgā panorāmiskā vēstures skatījumā viņa priekšā tika attēlots pamatā tas, kas mums ir kristīgās draudzes vēsture, bet viņam tā bija nākotne. Un tomēr gaidāmo grūtību un pārbaudījumu beigās Jānim tika parādīts, kā tas viss noslēgsies. “Es redzēju jaunas debesīs un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudusi, un jūras vairs nav. Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzālemi, nokāpjam no debesīm no Dieva, sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu.” (Atkl 21:1, 2)

Lielā apokaliptiskā vīzija, ko Jānis uzrakstīja Atklāsmes grāmatā, palīdzēja viņam pārliecinoši atrast mieru Dieva apsolījumos un vadībā.

Dzīve var būt smaga, reizēm pat bailīga. Tomēr kā zināšanas par to, ka Dievs zina nākotni un ka nākotne ilgtermiņā ir laba, sniedz mums mierinājumu jau tagad? ___

Gaidot Kristus nākšanu

Uz Eļļas kalna Jēzus, atbildot uz mācekļu jautājumiem, lieliem vilcieniem iezīmēja pasaules vēsturi. “Saki mums, kad šīs lietas notiks un kāda būs Tavas atnākšanas un pastarā laika zīme?” (Mt 24:3)

Jēzus slavenā svētruna, kas uzrakstīta Mt 24. nodaļā, ietver nepārtrauktu vēsturisko laika joslu no Jēzus dienām līdz pat otrajai nākšanai un pat vēl tālāk.

Jēzus gribēja dot Savai tautai visos laikmetos vispārīgu ieskicējumu gala laika pravietojumu “grafikā”, lai tie, kas dzīvo gala laikā, varētu sagatavoties noslēdzošajam notikumam. Viņš gribēja, lai mēs spētu pašāviņi dusēt Viņa mīlestībā, pat ja sabrūk viss, kas ir ap mums.

Adventisti labi zina par Daniēla “bēdu laikiem, kādi vēl nav bijuši, kamēr vien dzīvo tautas, līdz pat šim laikam” (Dan 12:1). Jēzus gribēja, lai mēs esam gatavi šim notikumam pirms Viņa otrās nākšanas.

Kāda būs Viņa atnākšana? Kā mēs varam izvairīties no tā, ka tiekam piekrāpti?

Izlasi Mt 24:4–8, 23–31. _____

Jēzus nākšana būs burtisks notikums gala laikā. Pārdomājot, cik daudz vietas pravietojumos un pat Jēzus svētrunās ir atvēlēts Viņa atnākšanai, šim ir jābūt svarīgam notikumam.

Pēdējo reizi, kad notika pasaulplaša katastrofa, tai gatavi bija tikai astoņi cilvēki. Otrās nākšanas negaidīšanu Jēzus salīdzina ar Plūdu notikumiem (Mt 24:37–39). Bet, lai gan neviens nezina otrās nākšanas dienu un stundu (Mt 24:36), Dievs ir iedevis mums pravietiskus laika skaitīšanas principus, lai mēs varētu saprast, kas notiek pasaulē ap mums.

Mums ir dota loma piepildīt šo pravietisko drāmu. Kāda ir mūsu loma? Pievērsieties

Mt 24:9–14. _____

Mēs šajā kosmiskajā konfliktā esam kaut kas vairāk nekā tikai novērotāji. Mums ir jābūt aktīviem dalībniekiem, izplatot evaņģēliju līdz visiem pasaules galiem, kas nozīmē arī to, ka mēs piedzīvosim vajāšanas.

Ko nozīmē “izturēt līdz galam”? Kā mēs to darām? Kāda izvēle mums ir jāizdara katru dienu, lai neatkristu, kā to daudzi ir izdarījuši un daudzi vēl izdarīs? _____

Pavēle doties darbā

Kopējā pravietiskā vēstures aina neļauj mums vienkārši apsēsties un neko nedarīt, notikumiem attīstoties – notikumiem, ko mēs patiesībā nevaram kontrolēt. Attieksme bieži vien ir šāda: “Nu labi, gala laika notikumi būs, kā tas ir paredzēts, bet ko gan es varu darīt? Un ko es viens varu paveikt?”

Kristiešiem nevajadzētu tā attiekties pret apkārtējo pasauli, īpaši pret noslēdzošajiem notikumiem. Atkl 14. nodaļa stāsta, ka mūsu uzdevums šajā vēstures laikā ir stāstīt citiem par Dieva tiesu un palīdzēt sagatavoties Jēzus otrajai nākšanai.

Izlasi Atkl 14:6–12. Kas šeit tiek mācīts un kas mums ir jāpasludina pasaulei? Kāpēc šī vēsts ir tik neatliekama? _____

Kā adventisti mēs ticam, ka “patiesība mūsu laikam” (2Pēt 1:12) ir atrodama īpaši šajos pantos, ko mēs saucam par “triju eņģeļu vēsti”. Šeit mēs koncentrētā veidā atrodam to, kas ir mūsu aicinājums šajā zemes vēstures stundā.

Ievērojiet, ka tā sākas ar “mūžīgo evaņģēliju”, brīnišķīgo vēsti par Kristus nāvi un augšāmcelšanos, uz ko balstās mūsu vienīgā glābšanas cerība. Šeit ir arī vēsts, ka “ir atnākusi Viņa tiesas stunda” (Atkl 14:7), kas ir spēcīga ceļazīme, norādot uz gala laiku. Tur ir arī aicinājums pielūgt to, kas ir “radijis debesis un zemi”, pretēji biedējošajam brīdinājumam par tiem, kas paliek Bābelē, pielūdzot “zvēru un viņa tēlu”. Visbeidzot ir Dieva gala laika tautas apraksts: “Šeit ir svēto pacietība, šeit ir tie, kas ievēro Dieva baušļus un saglabā Jēzus ticību.” (NKJV)

Izlasi Atkl 14:11. Ko tas stāsta par zvēra un viņa tēla pielūdzēju nemieru? _____

Tiem, kas pielūdz zvēru un viņa tēlu, nav miera ne dienu, ne nakti? Lai gan ir dažādas idejas par to, ko tieši tas nozīmē, jebkurš piekritīs, ka šie cilvēki nepiedzīvo tādu atpūtu, kādu Dievs piedāvā tiem, kas ir Viņam uzticīgi.

Kā tu domā, kāpēc “triju eņģeļu vēsts” pirmā daļa ir “mūžīgais evaņģēlijs”? Kāpēc mums vajadzētu šo brīnišķīgo patiesību vienmēr paturēt savā priekšā, sludinot šo vēsti pasaulei? Kāpēc evaņģēlija izpratne ir tik centrāla šī miera konceptā? _____

Dusēt mierā

Jau daudzus gadsimtus kristieši ir gaidījuši Kristus atgriešanos. Tā patiešām ir visu mūsu cerību kulminācija – un ne tikai mūsu, bet visu Dievam uzticīgo ļaužu visā vēsturē.

Izlasi Ebr 11:13–16. Kāds lielisks apsolījums šeit ir atrodams ne tikai senatnes cilvēkiem, bet arī mums? _____

Daudzējādā ziņā šie panti neko neizsaka, ja patiesa ir parastā un populārā versija par nāvi. Par ko runā šie panti, sakot, ka šie cilvēki nav saņēmuši absolītās lietas? Viņi ir miruši, tad jau viņi ir Debesīs ar Jēzu un bauda savu lielo atalgojumu. Piemēram, kad nomira Bilijs Grehems, atkal un atkal varēja dzirdēt, ka viņš tagad esot Debesīs ar Jēzu.

Šajā skatījumā ir arī ironija, jo bieži vien, kad kāds mirst, mēs dzirdam vārdus: “Lai viņš dus mierā.” Bet kas notiek? Vai šie cilvēki dus mierā, vai arī viņi atrodas Debesīs, darīdami to, kas tur jādara (piemēram, vēro visu “jautrību” šeit uz zemes)?

Kā Jēzus apraksta nāvi? Izlasi Jņ 11:11. _____

Doma par to, ka viņi dus “mierā”, ir patiesība par to, kas notiek pēc nāves, vai ne? Mirušie patiešām ir mierā. “Ticīgajam nāve nav nekas īpašs. Kristus runā par to kā par īsu mirkli. ‘Ja kas Manus vārdus turēs, tas nāves neredzēs nemūžam,’ ‘nebaudīs nāves nemūžam’. Kristietim nāve ir miegs, klusuma un tumsas mirklis. Dzīve ir apslēpta ar Kristu Dievā, un, ‘kad nu atspīdēs Kristus, jūsu dzīvība, tad arī jūs atspīdēsīt līdz ar Viņu.’ Jņ 8:51, 52; Kol 3:4.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 787. lpp.)

Jēzus salīdzina cilvēka stāvokli starp nāvi un augšāmcelšanās rītu kā neapzinātu miegu (Jņ 11:11, 14), bet Viņš arī uzsver, ka gan glābtie, gan pazudušie savu algu saņems pēc augšāmcelšanas (Jņ 5:28, 29). Viņš izgaismo nepieciešamību būt sagatavotam nāvei, lai arī kad tā pienāktu.

Kādu mierinājumu jūs varat gūt, zinot, ka jūs aizmājušie tuvinieki patiešām šobrīd dus?

Priecājieties Kungā vienmēr

Viena no visbiežāk lietotajām aplikācijām mobilajos telefonos ir “Google Maps”. Lielākā daļa no mums nevar atcerēties, kā mēs dzīvojām, pirms uzradās GPS kartes. Bez kartēm mēs ar zināmu satraukumu dotos uz vietu, kur nekad iepriekš neesam bijuši, bet ar Google karti telefonā mēs varam doties ceļā bez stresa un mierīgi atrast ceļu arī svešā pilsētā. Vai šī pārlicība varētu būt ilustrācija tam, kāda veida mieru Dievs vēlas mums dot ar Savu pravietiskā laika līniju?

Reizēm mēs tomēr varam ievadīt aplikācijā nepareizu adresi vai arī varam nolemt nesekot norādījumiem, domādami, ka zinām īsāko ceļu. Jebkurā gadījumā mēs varam nokļūt tur, kur negribējām, – un visdrīzāk arī ne visnosvērtākajā prāta stāvoklī.

Izlasī Fil 4:4–6. Ko Pāvils mums šeit pasaka par to, kā iegūt patiesu mieru un patiesu atpūtu – lai arī sāpju pilnā un nomocītā pasaulē? _____

Pāvils nesaka šajos pantos, lai mēs vienmēr priecājamies – arī par pārbaudījumiem, kad tos piedzīvojam. Tā vietā viņš saka: “Priecājieties Kungā vienmēr.” Lai arī kāda būtu mūsu šī brīža situācija, lai arī kādus pārbaudījumus mēs piedzīvotu, ja mēs paļausimies uz Dievu, uz Viņa labestību, Viņa mīlestību un Viņa upuri par mums pie krusta, mēs varam priecāties Viņā un gūt mieru savām nogurušajām dvēselēm.

Jau pats pantu tonis ietver mieru un pārdabisku cerību uz kaut ko, kas stāv aiz šīs pasaules.

Iedomājies arī, kāds miers varētu būt mūsu dvēselēs, ja mēs varētu būt “uztraukušies par neko”. Tas gan šķiet diezgan nereāli, dzīvojot šajā pasaulē (pat Pāvilam bija daudz raīžu), tomēr zināšanas par to, ka mīlošais Dievs kontrolē situāciju un izglābs mūs Savai valstībai, pavisam noteikti var palīdzēt mums savas raizes nostatīt pareizā perspektīvā.

“Kungs ir pie rokas”, tas ir, Viņš vienmēr ir mums tuvu un, tiklīdz mēs aizveram acis un aizmiegam nāves miegā, nākamais, ko mēs zinām, ir Kristus atgriešanās.

Nav šaubu, dzīve ir spriedzes, pārbaudījumu un cīņu pilna. Neviens no mums nevar no tā izbēgt; arī apustulis Pāvils noteikti neizbēga (sk. 2kor 11. nod.). Vienalga viņš vēlas mums pateikt, ka pat ar visu to, kas mums šobrīd ir jāiztur, mēs varam priecāties tajā, kas mums ir dots Kristū un, patiešām, jau tagad atrast mieru savai dvēselei.

Izlasī vēlreiz Fil 4:4–6. Kā tu vari attiecināt šos brīnišķīgos vārdus uz savu pieredzi tieši tagad, lai arī kādus pārbaudījumus un sarežģījumus tu piedzīvotu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Mēs visi vēlamies ātras un tiešas atbildes uz savām lūgšanām un esam kārdināti kļūt mazdūšīgi, kad atbilde kavējas vai atnāk tādā veidā, kādu mēs neesam gaidījuši. Bet Dievs ir pārāk gudrs un labs, lai atbildētu uz mūsu lūgšanām vienmēr tieši tajā laikā un tieši tādā veidā, kā mēs esam ilgojušies. Viņš darīs mūsu labā vairāk un labāk, nekā piepildīs visas mūsu vēlmes. Un tāpēc, ka mēs varam uzticēties Viņa gudrībai un mīlestībai, mums nevajadzētu lūgt Viņam piekāpties mūsu gribai, bet censties saprast Viņa nodomu un piepildīt to. Mūsu ilgām un interesēm vajadzētu pazust Viņa gribā.” (Elena Vaita “Evaņģēlija kalpi”, 219. lpp.)

“Paies tikai īss brīdis, un Jēzus nāks glābt Savus bērnus un dot viņiem noslēdzošo nemirstības pieskārienu. [...] Kapi tiks atvērti, un mirušie iznāks ārā, uzvaroši izsaucoties: ‘Ak, nāve, kur ir tavs dzelonis? Kaps, kur ir tava uzvara? Mūsu mīļie, kas dusēja Jēzū, iznāks ārā, tērpti nemirstībā.’” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 350. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomājiet par lielās cīņas realitāti. Kā jūs redzat to norisināties pasaulē? Kā ar jūsu personīgo dzīvi? Šī cīņa ir ļoti reāla, vai ne? Patiesībā tā ir reālāka, nekā daudzi cilvēki domā, jo daudzi netic burtiskam velnam. Kāpēc lielās cīņas pienācīgs novērtējums ir tik svarīgs, lai palīdzētu mums saprast mūsu pasaules stāvokli? Kāpēc mūsu izpratne par to, kā šī lielā cīņa noslēgsies, ir tik mierinoša?

2. Pravietojums var kļūt par traucēkli, ja iesim pāri tam, kas ir skaidri atklāts. Cik bieži draudzes locekļi ir nonākuši sarežģītās situācijās, ticot citu cilvēku paredzējumiem vai izsecinot no pravietajumiem tādus pieņēmumus, kas tomēr nepiepildās!? Kā mēs varam pasargāt sevi no šāda veida slazda?

3. Grupā pārrunājiet Atkl 14:9–11 un jautājumu par tiem, kas pielūdz zvēru un zvēra tēlu, nespējot rast mieru. Ko tas varētu nozīmēt?

4. Vai mums ir kāda loma Kristus atgriešanās pasteidzināšanā, ir neviennozīmīga tēma mūsu draudzē. Lai arī kāda pozīcija mums katram būtu šajā jautājumā, kāpēc tik un tā ir ļoti svarīgi, lai mēs aktīvi izplatītu vēsti par Viņa atgriešanos visā pasaulē?

SATURS

Dzīve 24/7 sabiedrībā _____	5
Nemiera pilni un dumpīgi _____	12
Nemiera saknes _____	19
Cik maksā miers _____	26
“Nāciet pie Manis...” _____	33
Atrodot mieru ģimenes saitēs _____	40
Miers, attiecības un dziedināšana _____	47
Brīvs atpūsties _____	54
Miera ritmi _____	61
Sabata atpūta _____	68
Ilgas pēc kā vairāk _____	75
Nemierpilnais pravietis _____	82
Augstākais miers _____	89